

- * "ΕΘΝΙΚΟ" ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ
- * Η ΑΞΕΠΕΡΑΣΤΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ Η "ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ"
- * ΤΑ ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΤΡΑ
- * ΠΛΑΝΟ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΑΣ (αφλερωμα)
- * ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
 - ΕΛΚΟ ΣΕΛΜΑΝ- ΤΙΓΓΕΡ- ΛΙΘΟΓΡΑΦΟΙ-
ΚΑΠΝΕΡΓΑΤΕΣ
- * ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ
- * ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
- * ΔΙΑΚΟΠΕΣ
- * Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ
- * ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΙΝΗΜΑ
 - ΙΤΑΛΙΑ (αφλερωμα)
 - ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
 - ΠΟΛΩΝΙΑ

9 Ιουλη 78

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

10

ΓΙΑ ΜΙΑ
ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

"ΕΘΝΙΚΟ" ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ

ΥΨΗΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ "ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΙΟΥ"

Σαν κάθε καλοκαίρι -κι ακόμα πιο έντονα φέτος- την εσωτερική κοινωνική και πολιτική απαθεία έρχεται να την επισκιάσει και ταυτόχρονα να την επιτείνει η οξύνση του "εθνικού" ζητήματος.

Γίνεται φανερό πως τόσο ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και το ΝΑΤΟ από τη μία όσο κι η Ρώσικη υπερδύναμη από την άλλη, ευνοούν την Τουρκία και τον επεκτατισμό της στην αντιπαράθεση με την Ελλάδα. Και δε χρειάζεται εδώ να επιμείνουμε παραπάνω στο γιατί. Είναι πια πασιγνώστο κι αναλυμένο.

Έτσι, μπρός στον "κίνδυνο εθνικής μείωσης", ο πολιτικός κόσμος συσπειρώνεται με κέντρο τον Καραμανλή. Όχι μόνο έχει αρχίσει μια σειρά κυβερνητικών διευρύνσεων, που μπορεί να φτάσει μέχρι το Μαύρο και τον Ήλιο, αλλά τόσο ο Αντρέας όσο και το ΚΚΕΞ μειώνουν τον τόνο της πολεμικής τους και υποστηρίζουν στην ουσία τον Καραμανλή. Ο Αντρέας, στη βάση ότι ο Καραμανλής, παρόλο που έχει λάθος δρόμο, αντιστέκεται στις αμερικανικές πιέσεις, και το ΚΚΕΞ γιατί διαβλέπει δυνατότητες ενίσχυσης των σχέσεων με τους Ρώσους.

Για να ενισχυθεί το κλίμα της "εθνικής ενότητας", φουσκώνεται από τον τυπο της "αντιπολιτεύσης" η υπαρκτή αντίθεση Καραμανλή και αμερικανών και κυκλοφορούν πάλι οι πιο αντιφατικές φήμες για πραξικοπήματα, πτώση της κυβέρνησης, κλπ. Το "έθνος", ενωμένο, επεξεργάζεται τις διαδικασίες του ξεπουλήματος. Γιατί φυσικά γι' αυτό προκειται. Η αντίθεση Καραμανλή αμερικανών δεν αφορά στην αναγκαιότητα του "συμβιβασμού" και του ξεπουλήματος, που είναι αμοιβαία παραδεκτή, αλλά στο μέγεθος και τον τρόπο.

Φυσικά, μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα, πνιγονται ακόμα κι οι άλλες "αντιθέσεις" της αντιπολιτεύσης με τον Καραμανλή -ΕΟΚ και εσωτερικά ζητήματα. Σε σχέση με την εισδοχή στην ΕΟΚ -που αποτελεί στρατηγικής σημασίας χαρτί για την ελληνική αστική τάξη στην αντιπαράθεση με την Τουρκία- μοιραία μειώνεται η οποιαδήποτε κριτική μία και το απαιτεί η "εθνική ενότητα".

Όμως η "εθνική ενότητα" και η αμβλύνση των αντιθέσεων του πολιτικού κόσμου εκφράζεται μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο στην καθημερινή εσωτερική ζωή. Κι αυτή είναι η κύρια αντίθεση στη σημερινή πολιτική κατάσταση. Ενώ τα πρώτα χρόνια μετά τη μεταπολίτευση, η προσπάθεια της αστικής τάξης για να καταχτήσει την "εθνική ενότητα" ήταν και προσπάθεια αμβλύνσης των εσωτερικών κοινωνικών αντιθέσεων, σήμερα έχει μεταβάλει την πολιτική της. Κι αυτό γιατί η εργατική τάξη κι ο λαός, βλέποντας αυτή την αδυναμία της αστικής τάξης, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν αυτό το κλίμα για να οργανωθούν και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Αλλά η πολιτική της αστικής τάξης μεταβάλλεται. Μεταβάλλει το "έθνος" και την εθνική ενότητα σε όπλο ενάντια στο λαό. Αυτό δε σημαίνει πως το εθνικό ζήτημα είναι "εφεύρεση" της αστικής τάξης για την καταπίεση του λαού, αλλά το ότι η αστική τάξη, μία και για πολλά χρόνια το αντιμετωπίζει και θα συνεχίσει να το αντιμετωπίζει, προσπαθεί να βγάλει και κάποιο κέρδος.

Κι εδώ βρίσκεται η περιέργη από πρώτη αποψη πολιτική κατάσταση. Ενώ στο σύνολο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής η αστική τάξη επιτίθεται (λιτότητα-καταπίεση-αστυνομοκρατία), στο επίπεδο των πολιτικών μηχανισμών, με την ευκαιρία του "εθνικού", η αντίθεση που είχε εκφράσει με τις εκλογές αμβλύνεται και πάλι. Ενώ το νόημα των εκλογών ήταν σαφέστατο -πολιτική αντιπαράθεση με τον Καραμανλή και την αρχουσα τάξη- το εκκρεμές των πολιτικών κομμάτων πάει αντίστροφα. Υποταγή στον Καραμανλή λόγω "εθνικού".

Δηλαδή, τώρα πια είναι η στική τάξη και η κυβέρνηση που διαχειρίζονται

πρός όφελος τους τις αντιθέσεις που γεννάει τό "εθνικό".

Κι αυτή ή κατάσταση αντανakλάται σ'όλο τό πολιτικό φάσμα. Από τό κέντρο, που ετοιμάζεται σύσσωμο νά περάσει στη Ν.Δ. μέχρι...τό ΕΚΚΕ που κεντράρει στό εθνικό και την "κριτική υποστήριξη" στόν Καραμανλή.

Η αντίθεση ανάμεσα σ'αυτούς που ταξιδεύουν στις σφαίρες της πολιτικής και την κοινωνική πραγματικότητα, τις αντιθέσεις που διαπερνάει την κοινωνία, βαθαίνει.

Έτσι, ό Καραμανλής κι ή αστική τάξη, με μία έξυπνη διαχείριση του "εθνικού" (τό ξεπούλημα νά φαίνεται σάν αντίσταση), κατορθώνουν τό "ακατόρθωτο": διεύρυνση της πολιτικής τους βάσης, συμμετοχή κέντρου, μείωση ακόμα και της φραστικής κριτικής από ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ, χωρίς νά κάνουν καμία παραχώρηση στις "σύμμαχες πολιτικές δυνάμεις, στό επίπεδο της κοινωνικής τους βάσης, αλλά κάνοντας ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ. Η συνεργασία των πολιτικών δυνάμεων διευρύνεται ενώ ή πολιτική πραγματικότητα στρέφεται προς τα δεξιά! Αυτό τό "παράδοξο" έρχεται ν'αποκαλύψει τη θεμελιακή ταυτότητα συμφερόντων των κομμάτων του κοινοβουλίου αλλά εξωθεί σε απομόνωση από την κοινωνική τους βάση.

Τό κενό ανάμεσα στην πολιτική εκπροσώπηση και την κοινωνική πραγματικότητα διευρύνεται. Μία κοινωνιολογιστική ερμηνεία αυτού του φαινομένου -τέτοια που κυριαρχεί στό χώρο μας- θα ήταν: επομένως υπάρχει μία άμεση δυνατότητα κι νητοποιήσεων και απόσπασης λαϊκών δυνάμεων από τά αστικά κόμματα. Όμως μία τέτοια ερμηνεία δέν είναι σωστή κι έρχεται εξ άλλου σε αντίθεση με την πραγματικότητα του κινήματος -που κυριαρχείται από την απάθεια, την αναδιπλωση και την έλλειψη πρωτοβουλίας.

Γιατί τό πολιτικό κενό δέν έχει σάν άμεση αντανάκλαση την ανάπτυξη ενός νέου κινήματος σε μεγάλη κλίμακα. Αντίθετα, επειδή εκφράζεται με μία ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗΣ, το άμεσο αποτέλεσμα είναι ή υποχώρηση, ο ζαμαν φουτισμός, ή απολιτικοποίηση, ή ατομικοποίηση. Για νά εκφραστεί ενεργητικά τό πολιτικό κενό που υπάρχει στό κοινωνικό επίπεδο, θα πρέπει νά δημιουργηθούν νέες δυνατότητες πολιτικής έκφρασης κι αντιπροσώπευσης. Κι αυτό δέ γίνεται από τη μία μερα στην άλλη.

Σημάδια για την τάση διαμόρφωσης αυτής της νέας κατάστασης υπάρχουν και θα τείνουν ν'αναπτύσσονται: κρίση της κυριαρχίας της ΚΝΕ στη νεολαία και ανάπτυξη του αντιαυταρχικού ρεύματος, έκρηξη της Πάτρας, βίαιη διαδήλωση των αγροτών στό Αγρίνιο. Τέλος, ακόμα και σε παραδοσιακές δυνάμεις, και φυσικά στις πιο αδύνατες απ'αυτές, εμφανίζεται μία τέτοια κίνηση: κρίση του Ρήγα και ξεχωρισμα της αριστερής του πτέρυγας, σταδιακή κυριαρχία του ΚΚΕ(μ-λ) σε σχέση με τό ΕΚΚΕ (δηλαδή μίας οργάνωσης που αναφέρεται περισσότερο στην εσωτερική κοινωνική αντίθεση, σε σχέση με τό "εθνικό" ΕΚΚΕ).

Μόνο μέσα από μία τέτοια διαδικασία ωρίμανσης και ανάπτυξης νέων πολιτικών δυνάμεων θ'αρχίσει νά καλύπτεται τό "πολιτικό κενό" και θα οξυνθεί τότε αναπόφευκτα ή εσωτερική σύγκρουση, όπως και ή σύγκρουση πάνω στό ίδιο τό εθνικό

Η ΑΞΕΠΕΡΑΣΤΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ Η "ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ"

Ο Καραμανλής γυρίζει από το ΝΑΤΟ και την ούάσινγκτων έχοντας συνείδηση της άποτυχίας του και της αποφασιστικής έπιλογής της "συμμαχίας" για ύποστήριξη στην Τουρκία. Ο Έτσεβίτ ταξιδεύει σέ Ούάσινγκτων και Μόσχα και μαζεύει δάνεια, ύποστήριξη και σύμφωνα φίλας. Στο έσωτερικό ή οίκονομία βρίσκεται σέ στασιμότητα, οι έξαγωγές μειώνονται, αύξάνεται ή πληθωρισμός και ή κυβέρνηση άναγγέλει νέα μέτρα λιτότητας, Φέτος τά μεροκάματα αύξήθηκαν λιγώτερο από κάθε χρονιά την τελευταία περίοδο. Οι άπολύσεις στά έργοστάσια έφτασαν σέ άστρονομικά νούμερα. Η άνεργία αρχίζει νά έμφανίζεται, τό έλλειμμα στις έξωτερικές συναλλαγές μεγαλώνει. Στά Πανεπιστήμια έφαρμόζεται κι'όλας ή νόμος πλαίσιο και κόβονται ένατοντάδες στά Γιάννενα, την Εάνη, την Έμπορική Αθήνας. Στά σχολεία πραγματοποιείται μία πραγματική σφαγή και αύτοί πού προβιβάζονται στις χρονιές αρχίζουν ν'άναι λιγώτεροι άπ' αύτούς πού κόβονται. Η μόλυνση, οι χαβοϋζες, οι σεισμοί, οι μεταφορές σέ έξαθλίωση έρχονται. νά προστεθοϋν στον άτελείωτο κατάλογο. Καί τό κράτος δέν μένει μέ σταυρωμένα τά χέρια. Δίκες, συλλήψεις, καταδίκες σέ φυλακίσεις στην Πάτρα, τή Θεσσαλονίκη, την Αθήνα, πιστολιές και δολοφονίες από μπάτσους, άπαγορεύσεις στις άφίσες βόμβες άπ' τούς φασίστες - κατάργηση των συγκεντρώσεων και των διαδηλώσεων.

Ένα κράτος και μία κοινωνία βυθισμένο στην κρίση, την καταπίεση, την άσυδοσία των άφεντικών, τό ζαμανφουτισμό της γραφειο -

κρατίας, τό καμτσίκι του χωροφύλακα και την ντροπή της τηλεόρασης.

Και όμως : Οι πύρινες διακηρήξεις της άντιπολίτευσης σβύνουν μπρός στην "έννημέρωση" από τον πρωθυπουργό για τά έθνικά θέματα" : Ο Κυπριανού έχει γίνει ή νέος ήρωας της άντιπολίτευσης. Τά άφεντικά κάνουν ότι τούς γουστάρει στά έργοστάσια. Στή Σέλμαν και την ΕΛΚΟ κανείς δέν έμποδίζει την έπιχείρηση νά προσλάβει άπεργοσπάστες και στην TIGER νά άπολύει τούς συνδικαλιστές. Στά Πανεπιστήμια οι καθηγητές πού έκοφαν τούς διακόσιους φοιτητές "άπομονώνονται ήθικά" από τούς Κνίτες και ή νόμος πλαίσιο περνάει χωρίς ν' άνοίξει ρουθούνισέ Γιάννενα και Εάνη. Στά σχολεία ή μόνη αντίσταση είναι τά σπασμένα τζάμια των σχολείων. Οι φασιστικές βόμβες δέν έχουν άλλο άποτέλεσμα από τό νά κρύβονται οι άριστεροί μήπως τούς κάνουν έρευνα :

Η άντιπολίτευση άσχολείται μέ τούς συνδυασμούς στις δημοτικές έκλογές και άλληλοτρώνεται μέσα στη διάχυτη μακαριότητα πού σκορπίζει ή πρῶτος "καύσων".

Και οι ήρωϊκοί αγωνιστές της άκρας άριστερας; Πέρα από τό ότι περιμένουν μέ όλάνοικτη την πόρτα την έπίσκεψη του Άναστασούπουλου και της Ασφάλειας συνεχίζουν τίς άσχολίες τους, παραθέτουν τίς έντυπώσεις τους άπό την χαμογελαστή ζωή των χαμογελαστών πολιτικών κρατούμενων του Χούα (μεγάλο πεδίο δράσης γιατί πρόκειται για 800 ένατομμύρια από κρατούμενους), έγκαταλείπουν μέ καταπληκτική ταχύτητα την μία ή οργάνωση μετά την άλλη για νά προ

σχωρήσουν στο χώρο της "αυτόνομίας αλλά 'Ελληνικά" (πού σέ αντίθεση μέ τήν 'Ιταλική αυτόνομία έχει τό προσόν ότι ή ιδεολογική μυσταγωγία πραγματοποιείται στά δωμάτια καί τά καφενεῖα), ἀναγγέλουν "στήν ἐργατική τάξη καί τό λαό" τήν ἥττα τοῦ ἀντεπαναστάτη Πλάτωνα, καί προετοιμάζονται ὁμαδικῶς γιά τίς περιπόθητες διακοπές, πούθ' ἀπακολουθήσουν μετά ἓνα χρόνο γεμάτο ἀγωνία καί πολιτική πάλη :

Καί ὁ ἡρωϊκός λαός μας; Οἱ ἐργάτες μέ δυσκολία προλαβαίνουν νά ἀντιμετωπίσουν ἄλλα προβλήματα ἐκτός ἀπό τήν τρεχάλα μετά τό τέλος τῆς δουλειᾶς σέ μιᾶ ἄλλη δουλειά. Ὅσο γιά τό συνδικαλισμό, ἔχει ἀρχίσει πιά νά γίνεται ἀρκετά δύσκολη ὑπόθεση καί ὅπως εἶπαν στήν ΕΛΚΟ οἱ "οἰκογενειάρχες" τῆς ΕΣΑΚ, οἱ νέοι ἐργάτες δέν πρέπει νά μιᾶνε στίς συνελεύσεις καί νά λένε νά συνεχίζει ή ἀπεργία, γιατί αὐτοί δέν ἔχουν ὑποχρεώσεις. Πρέπει νά μιᾶνε μόνο οἱ οἰκογενειάρχες - πούχουν ὑποχρεώσεις καί θέλουν νά σπάσει ή ἀπεργία. Ὅσο γι' αὐτούς νέους μποροῦν νά πᾶνε στά σφαιρίσθηρια καί τό ποδόσφαιρο. Καί οἱ νέοι ἐργάτες ΔΕΝ ΜΙΑΗΣΑΝ στή Συνέλευση. Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι ἓνα γεγονός πού συμβαίνει στό "πρωτόπορο ἐργοστάσιο" τοῦ Πίτσου. Ἐκεῖ οἱ ἐργάτες εἶχαν πετύχει νά φεύγουν ἓνα τέταρτο μέ μισή ὥρα νωρίτερα ἀπό τή δουλειά, ὄχι ἐπίσημα, ἀλλά ὁμαδικά. Καί ὅμως ὅλοι σχεδόν, ἐνῶ ὅλοι φεύγουν στήν ὥρα πού γίνεται κανονικά τό σκόλασμα δέν ὑπάρχει πιά κανείς στό ἐργοστάσιο) εἶναι ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ σέ ἐκείνους πού "ἐγκαταλείπουν τήν ἐργασία τους" (δηλαδή καί στόν ἴδιοτόν ἑαυτό τους). Καί τό κυνήγι τῆς ὑπερωρίας, τῆς δεύτερης δουλειᾶς τοῦ ἐμπορίου μέσα κι' ἐξω ἀπό τό ἐργοστάσιο συνεχίζεται ἀδιάκο-

πα καί ἐντεινόμενα.

Καί ή ἡρωϊκή γενιά τοῦ Πολυτεχνείου ; Ἡ αὐριανή ἡγεσία τοῦ τόπου καί... τῆς ἐπανάστασης ; Ἰδρῶνει στίς ἐξετάσεις καί τίς πλάζ, ἀερίζεται στά Ἐξάρχεια, ψήφίζει ΚΝΕ καί ΠΑΣΟΚ, εἶναι ἐξαιρετικά προοδευτική σ' ὅτι ἀφορᾷ τό Ράϊχ καί τήν ψυχανάλυση, καί ἐξαιρετικά συντηρητική σ' ὅτι ἀφορᾷ τά μαθήματά της καί τήν πολιτική καί Δόξα τῷ Θεῷ, κάποια θεσοῦλα θ' ἀνοίξει καί γιά μᾶς.

Ἡ "μαγεμένη βασιλοπούλα", ὁ ἀδούλωτος λαός μας, μέ πρωτοπορεία τήν ἡρωϊκή του νεολαία, ἰδρῶνει στή δουλειά, ή τήν κομπίνα ή τό καθιστό, τρέχει ἀπό λεωφορεῖο σέ λεωφορεῖο, βλέπει Μούντιαλ, παίζει χαρτιά καί ἔχει βαρεθεῖ νά μιλάει γιά πολιτικά. Τό κράτος βρίσκειται σέ κρίση, ἀλλά λές καί ἔχει μαγέφει τίς "λαϊκές μᾶζες", πού κᾶθονται καί περιμένουν πότε θ' ἄρθει τό βασιλόπουλο, μέ τήν μορφή πανούκλας, σεισμοῦ, πόλεμου, ή "τοῦ νέου ἡγεμόνα" γιά νά λύσει τά δεσμά.

Πρόκειται πιά μιᾶ χώρα πού περιμένει, τί θά τῆς ἔρθει ἀπό τόν οὐρανό; Οἱ Τοῦρκοι, οἱ Ρῶσοι, ή μήπως ή ἐπανάσταση;

Λοιπόν, θά ξυπνήσουμε τήν "μαγεμένη βασιλοπούλα" μέ τήν ἐπανάσταση ; Γι' αὐτό "ἀγωνιζόμαστε" ;

Στά παλιά μας τά παπούτσια ή "μαγεμένη βασιλοπούλα" καί τό "πριγκιπόπουλο". Ἐκεῖνο πού ξέρουμε εἶναι πῶς ὁ Γιάννης Σερίφης παραπέμπεται σά "τρομοκράτης", ἐκεῖνο πού ξέρουμε εἶναι πῶς ὑπῆρξαν οἱ 170 πού "δέν ἦταν οἰκογενειάρχες" στόν ΗΛΠΑΠ, οἱ "νέοι" στήν ΕΛΚΟ, ὁρισμένοι "μαλιάδες" στήν Πάτρα, μερικοί ἀγρότες πού ἐπίασαν ὁμηρους τοῦς μπάτσους στό Ἀγρίνιο. Ἐκεῖνο πού ξέρουμε εἶναι πῶς δέν ἀνεχόμαστε τοῦς κουμπουροφόρους, δέν ἀνεχόμαστε τήν ἐξαθλίωση καί τήν ἀηδία αὐτῆς τῆς ζωῆς, δέν ἀνεχόμαστε τό "πρῶτοι στά μαθήματα", "πρῶτοι στόν ἀγῶνα", δέν ἀντέχουμε μέ τά δημοτικά τραγούδια καί τήν

ὕστερὰ τῶν ΕΚΚΕντζήδων, δέν θέ-
λουμε τούς σοσιαλφασίστες καί
τούς μπακάληδες τοῦ Ἀνδρέα,
δέν ἀντέχουμε στή χαύνωση ἐνός
κόσμου πού κοιμᾶται ὁλόρθος. Ὁ
ποῖος θέλει νά παίξει τόν ρόλο
τοῦ "βασιλόπουλου" πού θά ξυπ-
νήσει τίς "μᾶζες", ὅποιος δέν
βλέπει στήν πολιτική πάλη παρά
μόνο τή "μεγάλη νύχτα", ὅποιος
δέν ἀγωνίζεται σήμερα καί τώρα
ὅποιος δέν ξέρεי "πῶς ὁμαρξισ-
μός μπορεῖ νά συνοφιστεῖ σέ μιᾶ
φράση ὃ ἡ ἐξέγερση εἶναι δίκαια"
αὐτός στή σημερινή συγκυρία θά
πέσει στήν ὕστερὰ κάποιου γκρου
πούσκουλου, ἥ θά περάσει στόν
ἐφησυχασμό τῆς "αὐτονομίας ἀλλά
ἐλληνικά". Γιατί σέ μιᾶ τέτοια
περίοδο δέν ἀρκεῖ ἡ γνώση τῆς
ἀναγκαιότητας τῆς ἐπανάστασης,
μπορεῖς κάλλιστα νά γίνεις ἱστο-
ρικός, ἀλλά χρειάζεται καί ἄλλο
ἢ ἄρνηση, ἢ ἐξέγερση ἐναντία στή
μιζέρια.

Μόνο ἔτσι θά πάψει νά κοιμᾶ-
ται ἡ βασιλοπούλα. Μόνο ὅταν πλη-
θύνουν ἐκεῖνοι, πού θέλουν ν' ἁλ-
λάξουν τή ζωή τους, ὅταν πληθύ-
νουν ἐκεῖνοι πού τήν ἐπανάσταση

δέν τήν βλέπουν σάν ἓνα μακρινό
ἄπιαστο ὄνειρο, πού θά πραγματώ-
σουν "οἱ μᾶζες", ἀλλά σάν μιᾶ ΕΠΑ-
ΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ, μιᾶ ἄλλη ζωή
πού πραγματώνεται ἀπό σήμερα, μέ-
σα στόν ἀγώνα καί τή ζωή μας.

Τότε μόνο ἔχουν νόημα οἱ ἀνα-
λύσεις, τότε μόνο ὑπάρχει πραγμα-
τική ἀγάπη στό λαό, πραγματική ἀ-
φοσίωση στήν ἐπανάσταση καί πίσ-
τη στήν ἀλλαγῇ, ὅταν μισεῖς ἀπό
σήμερα κάθε τί τό ψεύτικο καί ἀν-
τεπαναστατικό πού ὑπάρχει στό λαό,
κάθε τί τό ἀντεπαναστατικό καί
τό ψεύτικο πού ὑπάρχει σέ σένα
τόν ἴδιο, στούς συντρόφους σου.

Ἡ μαγεμένη βασιλοπούλα λοι-
πόν κοιμᾶται καί θά συνεχίσει νά
κοιμᾶται, ὅσο ἐσύ ἐγώ ὅλοι μας μα-
κάριοι συνεχίζουμε τόν ὕπνο μας.

Καί λές καί ἡ σημερινή περίο-
δος εἶναι ἐπιλεγμένη γιά νά μᾶς
τό ἀποδείξει: Ὑπάρχει κρίση
στούς ψηλούς αἰθέρες τῆς πολιτι-
κῆς, κρίση στήν κοινωνία καί τό
κράτος, ἀλλά κρίση καί λήθαργος
στό λαό, σ' ὅλους ἐμᾶς. Θά περιμέ-
νουμε τόν ἀπό μηχανῆς Θεό καί θά
συνεχίζουμε νά παίζουμε τό κί-
νημα;

ΤΑ ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Η είσοδος του Μητσοτάκη στη κυβέρνηση δεν αποτέλεσε μόνο μία πολιτική μανούβρα, αλλά εκφράσε και την αλλαγή στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης και την ήττα της "κρατιστικής σοσιαλμανίας" του Παπαληγούρα, τη ρεβάνς των οπαδών μιας πιο "φιλελεύθερης" οικονομικής πολιτικής, πάλι να πεί των οπαδών του μεγάλου ιδιωτικού κεφαλαίου.

Πράγματι τα νέα μέτρα που ανάγγειλε ο Μητσοτάκης, λύνουν σε μεγάλο βαθμό το "μυστήριο" της αποπομπής του Παπαληγούρα, πρώτα από το Υπουργείο Συντονισμού και στη συνέχεια από τη κυβέρνηση. Η οικονομική πολιτική της μεταπολίτευσης που στηριζόταν με εκφραστή το Παπαληγούρα, στην κρατική παρέμβαση, τη δημιουργία κρατικών επενδύσεων και την αναδιάρθρωση της παραγωγικής μηχανής και ιδιαίτερα της βιομηχανίας, μέσα από τη κρατική παρέμβαση, σιγά-σιγά εγκαταλείπεται, ή μάλλον μπαίνει στο ραφί, χωρίς να εγκαταλείπεται θεωρητικά και μακροπρόθεσμα. Κι' αυτό γιατί τα αποτελέσματα της οικονομικής κρίσης του πληθωρισμού και της "επενδυτικής αποχής" των βιομηχανών, συνδυασμένα με την πτώση των εξαγωγών κάνουν δύσκολη ή αδύνατη κάθε πολιτική που θα στηριζόταν στη γραμμή των διαρθρωτικών αλλαγών.

Έτσι η είσοδος του Μητσοτάκη σήμανε τη κατάληψη του κεντρικού οικονομικού υπουργείου και το καθορισμό της οικονομικής πολιτικής, κατ' ευθείαν από το μεγάλο κεφάλαιο, το οποίο εξ άλλου άμεσα μέσα από τον Βαρδινογιάννη Μαιμιάκη κλπ βρίσκεται πίσω από το Μητσοτάκη. Κι αυτή η πολιτική συνοψίζεται: Σε λιτότητα και έλεγχο του πληθωρισμού, περικοπή των κρατικών προγραμμάτων, ευνόηση των ιδιωτικών επενδύσεων και του μεγάλου κεφαλαίου του κέντρου. Έτσι πιο συγκεκριμένα: Η προσπάθεια για αποκέντρωση της βιομηχανίας και ιδιαίτερα της μεγάλης έξω από τη περιοχή Αττικής, τη Βοιωτία και τη Θεσσαλονίκη. Δηλαδή η πίεση του μεγάλου κεφαλαίου που ήταν πρόθυμο να επενδύσει έξω από το κέντρο, γίνεται αποδεκτή απόλυτα από τη κυβέρνηση. Πιά οι μεγάλες βιομηχανίες μπορούν άνετα να επενδύουν στο κέντρο μία και εκεί βρι-

σκεται η αγορά τους, τα εργατικά χέρια, και οι μεταφορές είναι πιο εύκολες.

Ταυτόχρονα ο περιορισμός στις κρατικές δαπάνες, σημαίνει φρένο στην επέκταση του κρατικού τομέα. Οι "μεγάλες επενδύσεις"-πετρέλαιο, πετροχημικά, αμιαντός ούλα κλπ-που καλύτερα προβάλλονται από το κράτος, ούτε καν αναφέρονται. Το βάρος λοιπόν μπαίνει στην απρόσκοπτη δραστηριότητα της βιομηχανίας του Κέντρου-ελαφριάς και ενδιάμεσης και όχι στην αποκέντρωση, κρατικοποίηση και αναδιάρθρωση της βιομηχανίας με κέντρο τη βαρεία;

Η πολιτική της λιτότητας εκφράζεται στο μπλοκαρίσμα των μισθών (παρ' όλο που αναφέρονται και οι τιμές) και το περιορισμό στη δανειοδότηση, πράγμα που αντανάκλαται με την αύξηση των επιτοκίων στις επιχορηγήσεις και στα δάνεια, κατά δύο έως τρεις μονάδες, γεγονός που κάνει δυσκολότερη τη δανειοδότηση. Φυσικά ή άνοδος των επιτοκίων, έγινε για όλους τους τομείς της οικονομίας αλλά φυσικά δεν θίγει τους μεγαλοβιομήχανους, που σε αντίσταθμισμα παίρνουν απαλλαγές και επιδοτήσεις για επενδύσεις στο Κέντρο. Αντίθετα αποτρέπει βάρος για τους υπόλοιπους, και ιδιαίτερα για τα καταναλωτικά δάνεια, τα στεγαστικά κλπ.

Πάντως η πολιτική αύξησης των επιτοκίων, μείωσης των κρατικών δαπανών, και περιορισμού των μισθολογικών αυξήσεων εκφράζει απόλυτα μία αντιπληθωριστική πολιτική, δηλαδή μία πολιτική που θα μειώσει ακόμη περισσότερο τον κουτσουρεμένο ρυθμό ανάπτυξης της οικονομίας. Δηλαδή η πολιτική είναι ένταση της λιτότητας, προσπάθεια να μειωθούν οι εισαγωγές που αναπτύσσονται ταχύτερα από τις στάσιμες εξαγωγές και στην ουσία νέα υποτίμηση του νομίσματος.

Αυτή η πολιτική στον οικονομικό τομέα αντανάκλαει απόλυτα την συνολική πολιτική της αστικής τάξης και εναρμονίζεται μ' αυτήν. Λιτότητα και καταπίεση, καταπίεση για να γίνει αποδεκτή η λιτότητα. Η προοπτική είναι επομένως ένταση της επίθεσης στην εργατική τάξη για να επανακτηθεί ότι πάρθηκε στα πρώτα χρόνια μετά τη μεταπολίτευση. Και η σκληρή στάση της αστικής τάξης απέναντι στο άπερ-

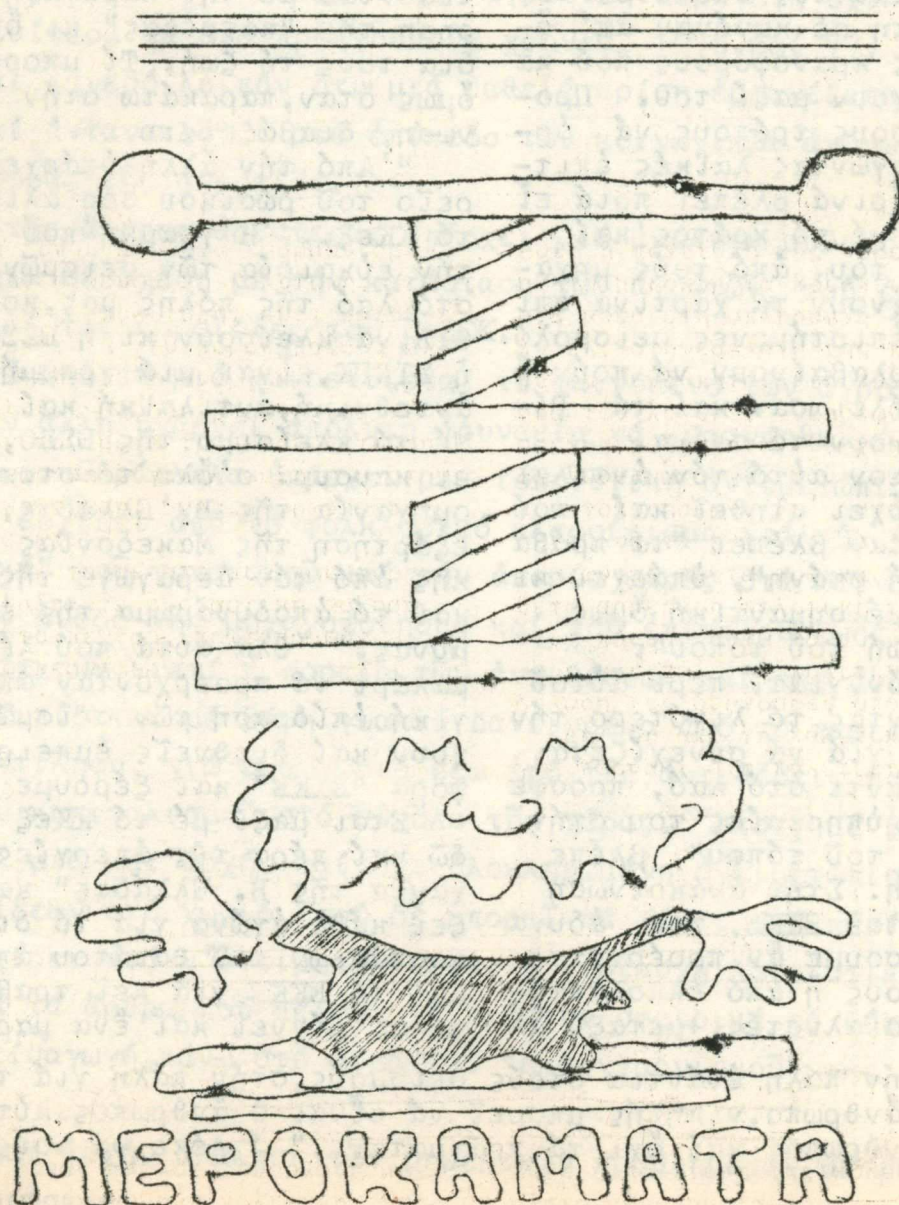
γιακό κίνημα είναι απόλυτα έναρμονισμένη μ' αυτή την οικονομική πολιτική. Με μία τέτοια πολιτική, σύντομα διπλά στη στασιμότητα του μεροκάματου, θα δούμε να προστίθεται η ανεργία.

Έτσι η πολιτική αναδιάρθρωσης με κέντρο το κράτος που μετά τη μεταπολίτευση σήμαινε παραχώρηση λογικών αυξήσεων στους εργάτες, αποκέντρωση, αναδιάρθρωση αποτυχαίνει εντελώς.

Κι' αντικαθίσταται από μία καινούργια: τέρμα σε οποιαδήποτε ουσιαστική αύξηση, συγκέντρωση στο κέντρο, πρωτοκαθεδρία του ιδιωτικού κεφαλαίου.

Αυτή η πολιτική της κυβέρνησης σε σχέση με τα μεροκάματα βρίσκει την έκφραση της, όχι μόνο στη σκληρύωση στο εργοστάσιο, αλλά και στην αλλαγή της πολιτικής σε σχέση με τα Συνδικάτα. Στη πρώτη φάση στα πλαίσια των "λογικών αυξήσεων" η στάση της αστικής τάξης ήταν να χρησιμοποιήσει και τα Συνδικάτα για τον έλεγχο των εργατικών κινητοποιήσεων. Γι' αυτό δοκίμαζε να πετύχει να τα εντάξει και μέσα στη ΓΣΕΕ, κρατώντας πάντα φυσικά τον έλεγχο. Αντίθετα σήμερα η πολιτική της στρέφεται ενάντια και σ' αυτά τα συνδικάτα, εγκαινιάζοντας και πάλι τη πολιτική της οχταετίας, δηλαδή τις διαγραφές από τη ΓΣΕΕ.

Δηλαδή από τη πολιτική της συνδιαλλαγής περνάει στη πολιτική της υποταγής

ΟΙ βειβμοι, το ΕΚΚΕ και η "εθνικη αμυνα της χώρας."

Ένω στή Θεσσαλονίκη οί σεισμοί- "μετασεισμοί" συνεχίζονται σχεδόν καθημερινά, τ'άφεντικά κι όλο τό έμψυχο ύπηρετικό προσωπικό τους, έξοπλισμένοι μέ κράνη, προσπαθούν νά πείσουν τό λαό τής Θεσσαλονίκης ότι ό σεισμός "πέρασε". Κι αυτό γιατί έ κείνο πού τους ενδιαφέρει δέν είναι βέβαια μήπως και θά υπάρχουν μερικές δεκάδες νεκροί και μερικές εκατοντάδες τραυματίες αλλά ή συνέχιση τής παραγωγής και τής οικονομικής ζωής τοῦ τόπου.

Παρόλα αυτά όμως, ό κόσμος τής Θεσσαλονίκης, έπειδή βέβαια δέν τόν ενδιαφέρει ή οικονομική ζωή τοῦ τόπου αλλά ή ζωή ή δικιά του, δέν πείθεται. Συνεχίζει νά μήν έπιστρέφει στά σπίτια του και τίς δουλειές του μή δίνοντας πίστη σέ κανέναν άπ' όλους αυτούς τους κρανοφόρους πού καμιά σχέση δέν έχουν μαζί του. Προσπαθεϊ μέ διάφορους τρόπους νά οργανωθεί, δημιουργώντας λαϊκές επιτροπές και καθημερινά βλέπει ποιά είναι ή σχέση του μέ τό κράτος και τους "είδικούς" του, από τους μηχανικούς πού φτιάχνουν τά χάρτινα σπία μέχρι τους έπιστήμονες σεισμολόγους πού δέν προλαβαίνουν νά πούν ότι οί σεισμοί τέλειωσαν και τά Ρίχτερ τους βουλώνουν τό στόμα.

Ανάμεσα σ'όλον αυτό τόν άντιλαϊκό μηχανισμό πούχει στηθεϊ και πού στεναχωριέται όταν βλέπει "τά πρόβατα μακριά από τή στάνη", υπάρχει κι ένα κομμα-τάκι μέ σημαντική όμως προσφορά στή "ζωή τοῦ τόπου":

Τό ΕΚΚΕ λοιπόν, γιατί περί αυτού πρόκειται, δίνοντας τό λιγότερο τήν ιδεολογική βάση για νά συνεχίζεται ή κοροϊδία άπέναντι στό λαό, προσφέρει κι αυτό τίς ύπηρεσίες του στήν "οικονομική ζωή τοῦ τόπου", βλέπε στήν άστική τάξη. Στήν άνακοίνωση λοιπόν τής ΚΟΘ τοῦ ΕΚΚΕ, πού άδυνατούμε νά ξεχωρίσουμε άν προέρχεται από άπλά κρετίνους ή από έκκολαπτόμενους έθνικοσοσιαλιστές, μεταξύ άλλων:

λυν:

"... Η έργατική τάξη κι ό λαός τής Θεσσαλονίκης θέλουν νά έπιστρέψουν στά σπίτια και τίς δουλειές τους. Θέλουμε νά γυρίσουμε γιατίμάς ενδιαφέρει άμεσα ν'άποκατασταθεϊ ή οικονομία τής πόλης μας και ή παραγωγή, πού είναι πολύτιμη για όλη τή χώρα, ιδιαίτερα σήμερα πού κινδυνεύει ή έθνική μας άνεξαρτησία από τόν πόλεμο πού υποκινούν οί δυό υπερδυνάμεις και ιδιαίτερα ό ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός".

Τά ίδια ακριβώς, ίσως μέ όρισμένες άποχρώσεις, θά ισχυρίζονταν οί περισσότεροι έκφραστές τοῦ κεφάλαιου. "Όπως αυτός έτσι και τό ΕΚΚΕ βλέπει τά συμφέροντα τοῦ λαοῦ νά ταυτίζονται μέ τήν παραγωγή και τή φρούρηση τής "πατρίδας" κι όχο μέ τήν ίδια τους τή ζωή. Τί μπορείς νά πεις όμως όταν, παρακάτω στήν ίδια άνακοίνωση, διαβάσεις:

"Από τήν άλλη ύπάρχει τό πραχτορεϊτο τοῦ ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμοῦ τό ΚΚΕξ... Η γραμμή πού προσπαθεϊ μέ τήν εύκαιρία τών σεισμών, νά περάσει στό λαό τής πόλης μας, κοντά στήν ΕΘΥΛ, νά κλείσουν κι ή ΕΣΣΟ-ΠΑΠΑΣ και ή ΣΙΝΓΚ, είναι μια γραμμή πραχτόρικη, άντεθνική, άντιλαϊκή και άντεργατική. Μέ τό κλείσιμο τής ΕΣΣΟ, πού προμηθεύει καυσίμα σ'όλο τό στρατό και τή βιομηχανία τής Β. Ελλάδας, επιδιώκει τήν έξάρτηση τής Μακεδονίας και τής Θράκης από τόν άεραγωγό τής Βουλγαρίας, και τό άποδυνάμωμα τής έθνικής μας άμυνας." Όλα αυτά πού λέει τό ΕΚΚΕ, μακάρι νά προέρχονταν από τήν ιδεολογική επίδραση τών σεισμών. Γιατί υπάρχουν και διεθνείς έμπειρίες από διάφορα "ΕΚΚΕ" και ξέρουμε τήν κατάληξη.

Έτσι μαζί μέ τό ΚΚΕξ θά σπάει, από δω και πέρα τίς άπεργίες "στή βιομηχανία τής Β. Ελλάδας" και θά έμποδίζει κάθε άγώνα για τό διώξιμο τών έργοστάσιων τοῦ θανάτου άπ'τή Θεσ/νίκη. Και τό ΕΚΚΕ για κεί τραβάει. Αλλά σά τέλος ρίχνει και ένα μαρξιστικό "τα-

ρατατζούμ": "Στήν πάλη ενάντια στους σεισμούς, στήν πάλη για τήν ύποταγή τής φύσης στόν άνθρωπο, νικητής μπορεί νά είναι ό άνθρωπος. Αυτό πού αποφασίζει είναι ό άνθρωπος και όχι τά πράγματα..." Λέτε νά τους δεχτοῦμε σάν "άπόχρωση";

ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΑΣ

Τά τέσσερα τελευταία χρόνια έχουμε ένα σύνολο από αγροτικές κινητοποιήσεις, που τον τελευταίο καιρό εντάθηκαν με τους καπνοπαραγωγούς στο 'Αγρίνιο, τους ντοματοπαραγωγούς σε 'Αμαλιάδα-Πύργο, τους όπωροπαραγωγούς στην Πέλλα, κλπ. Αυτή η κινητοποίηση των αγροτικών μαζών εκφράστηκε και στο ελλογιμό επίπεδο, καθώς και στην ανάπτυξη μέσα στην αγροτιά νέων μορφών οργάνωσης, όπως οι αγροτικοί σύλλογοι, κλπ.

Ταυτόχρονα, τα τελευταία χρόνια η αγροτική παραγωγή όχι μόνο μένει στάσιμη αλλά, ιδιαίτερα τα δύο προηγούμενα χρόνια, 1976 και 77, είχε και απόλυτη μείωση. Είναι φανερό λοιπόν ότι μία βαθειά κρίση εμφανίζεται στην αγροτική οικονομία και αντανακλάται στο επίπεδο των κοινωνικών αγώνων και της πολιτικής συμπεριφοράς της αγροτιάς.

Στο χώρο της άκρας άριστερας υπάρχει μία απόλυτη μυθοποίηση, άγνοια και αντιφατικότητα σε σχέση με την κατάσταση των αγροτών, που επιτείνεται από τις ημεραγωγίες και τις κοροϊδίες του ΠΑΣΟΚ.

"Ετσι, ενώ από τη μία χαιρετίζεται το φαινόμενο των αγροτικών κινητοποιήσεων, από την άλλη υπάρχει απόλυτη αδυναμία να κατανοηθεί η βάση αυτών των κινητοποιήσεων. Παράλληλα υπάρχει μία τουριστική αντιμετώπιση του φαινομένου "χωριό", που αρχίζει από το φοβηλορικό κλαφούρισμα για την έρήμωση της ύπαιθρου, τα "κανά" του τουρισμού και την άποια μπρός στα καινούργια σπίτια στα χωριά και την άνοδο της μηχανοποίησης και του επίπεδου ζωής. "Όλα αυτά τα φαινόμενα υπάρχουν γιατί η πορεία των αντιθέσεων και της ανάπτυξής τους στο χωριό αντιμετωπίζεται με βάση γυαλιά δανεισμένα από το παρελθόν και με μία αϊνίστικη αντίληψη, για ένα χωριό έξω από τις αντιθέσεις και την πορεία της ανάπτυξης του καπιταλισμού στο σύνολο της χώρας. "Ετσι, με βάση ανάγκες των συντρόφων για μία κατ'άρχην και όχι ολοκληρωμένη αντιμετώπιση του κινήματος και των εξελίξεων στο χωριό (που δε μπορεί να γίνει στα πλαίσια του δεατλου) και για ν'αρχίσει πια ν'αντιμετωπίζεται η κυρίαρχη λαϊκίστικη ΠΑΣΟΚική άποψη λέπουμε αυτά τα άρθρα που θέλουν να πιάσουν σφαιρικά το ζήτημα:

1. Μία είσαγωγή πάνω στο θέμα του "έκσυγχρονισμού" της αγροτικής παραγωγής.
2. Μία κατ'άρχην ανάλυση των σημερινών προβλημάτων με βάση τις αγροτικές κινητοποιήσεις.

3. Ποιά είναι τὰ προβλήματα πού βάζει ή ΕΟΚ στήν αγροτική οίκονομία, καί ποιές είναι οί αντίστοιχες θέσεις κυβέρνησης καί ΠΑΣΟΚ.

4. Ποιά μπορεί νά ναι μία κατ'άρχην τοποθέτηση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος σέ σχέση μέ τὰ προβλήματα τῆς ἀγροτιᾶς.

ΑΓΡΟΤΙΑ ΚΑΙ "ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ"

Ἀνάμεσα στήν κυβέρνηση καί τήν ἀντιπολίτευση ἀναπτύσσεται μία μεγάλη μάχη γιά τήν κατάκτηση τῆς ἀγροτιᾶς μέ κέντρο τό θέμα τῆς ΕΟΚ. Μέ τίς τελευταῖες ἐκλογές μάλιστα, πού ἐμφανίστηκε μία σημαντική διαφοροποίησης τῶν ἀγροτικές περιοχές, ή πάλι γύρω ἀπό τό ζήτημα τῆς ἀγροτιᾶς ἀποκτάει κεντρική πολιτική σημασία καί ή συσχέτιση πού δημιουργεῖται εἶναι περάστια καί ἀπό τίς δύο πλευρές.

Ἡ κυβέρνηση λέει πώς μέ τήν εἴσοδο στήν ΕΟΚ θά λυθοῦν ὅλα τὰ προβλήματα καί τ'ἀγροτικά προϊόντα θά πουλιοῦνται εὐκόλα καί σέ ψηλές τιμές, ἐνῶ τό ΠΑΣΟΚ ἀντίστροφα λέει πώς ή εἴσοδος στήν ΕΟΚ θά σημαίνει καταστροφή τῆς ἀγροτιᾶς. Παράλληλα, καί οἱ δύο προπαγανδίζουν τόν ἐκσυγχρονισμό τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς ἀλλά μέ "διαφορετική κατεύθυνση".

Γιά νά δοῦμε ποιά εἶναι ή πραγματική κατάσταση, ξεκινᾶμε ἀπό μία εἰσαγωγή πάνω στό θέμα τοῦ "ἐκσυγχρονισμοῦ" καί τῆς ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ στό χωριό.

Ἡ ἐλληνική ἀγροτιᾶ, ἀπό τό 1960 καί μετά μπαίνει σέ μία περίοδο "ἐκσυγχρονισμοῦ". Αὐτός ἐκφράστηκε σέ 3 ἐπίπεδα :

1. Μηχανοποίηση καί καπιταλιστικοποίηση τῆς παραγωγῆς. Ἡ ἀγροτική παραγωγή γίνεται πιά μέ μηχανική μέσα καί χρησιμοποιοῦνται λιπάσματα, φυτοφάρμακα, κλπ. Ἐνα μεγάλο μέρος τῆς μεταποιεῖται βιομηχανικά (κηπευτικά, βαμβάκι, καπνός, λάδι, χυμοί, ζάχαρη, κλπ.) καί ὅλη σχεδόν ἐμπορευματοποιεῖται.

2. Προσαρμογή τῶν καλλιεργειῶν. Οἱ καλλιεργεῖες ἀλλάζουν σύμφωνα μέ τίς ἀνάγκες τῆς ἀγορᾶς, ντόπιας καί ξένης. Ἀναπτύσσονται τὰ κηπευτικά, τό βαμβάκι, τὰ τεῦτλα, τὰ ὀπωροφόρα, τὰ κτη

νοτροφικά καί ὑποχωροῦν ἄλλες καλλιέργειες, ὅπως καπνός, σταφίδα, σῦκα, κλπ. Παράλληλα αὐτό γίνεται μέ ἐντατικοποίηση τῆς παραγωγῆς, ἀνάπτυξη τῆς ἔρδευσης καί μεγάλη αὔξηση τῆς ἀποδοτικότητας τῶν καλλιεργειῶν.

3. Ἀγροτική ἔξοδο. Ὁ ἀγροτικός πληθυσμός, μέσα σέ εἴκοσι χρόνια ἔμεινε ὁ μισός μέ τή μετανάστευση, ἐσωτερική καί ἐξωτερική.

Ὅμως, αὐτές οἱ ἐπαναστατικές ἀλλαγές, πού μετάβαλαν τήν εἰκόνα τοῦ ἐλληνικοῦ χωριοῦ μέ ριζικό τρόπο, δέν μπόρεσαν ἀκόμα νά "λύσουν" τό πρόβλημα τῆς ἐλληνικῆς γεωργίας. Πράγματι, ἀκόμα στό ἐλληνικό χωριό ὑπάρχουν τριπλάσιοι ἀγρότες ἀπ'ὅτι στήν Κοινῇ Ἀγορά (25-30 % σέ σχέση μέ λιγότερο ἀπό 10 %), ή παραγωγικότητα βρῖσκεται στό 1/3 περίπου τῆς Κ.Α. καί ὁ μέσος ὅρος στρεμμάτων κατὰ γεωργική ἐκμετάλλευση εἶναι στήν Ἑλλάδα 40 στρέμματα σέ σχέση μέ 160 στήν Κ. Α. Δηλαδή, παρόλη τήν τεράστια προσπάθεια "ἐκσυγχρονισμοῦ" πού ἔγινε ἀπό τόν καπιταλισμό τὰ 20 τελευταῖα χρόνια, καί τό ἀποδεκάτισμα τῶν ἀγροτῶν, αὐτή ή διαδικασία πρέπει νά συνεχιστεῖ μέ στόχο νά μείνει τό 1/3 ἀπό τούς σημερινούς ἀγρότες. Κι αὐτό γιά νά μπορέσει ή ἐλληνική ἀγροτική οίκονομία νά γίνει στοιχειωδῶς ἀνταγωνιστική μέ τή δυτικοευρωπαϊκή. Ὅμως φυσικά ὁ ἀνταγωνισμός δέν εἶναι μόνο ἐξωτερικός ἀλλά καί ἐσωτερικός καί ἰδιαίτερα ἀνάμεσα σέ φτωχοῦς καί πλούσιους ἀγρότες.

Τό κύριο ὄπλο γι' αὐτό τόν ἀνταγωνισμό εἶναι οἱ τιμές τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων. Μόνιμη προσπάθεια τοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι νά ρίχνει τήν ἀξία τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων. Κι αὐτό γίνεται στήν ἀγροτική οίκονομία μέ τήν κρατική ἐπιβολή τῶν τιμῶν, τό συγχρονισμό μέ τὰ ξένα προϊόντα, κλπ. Αὐτή ή πτώ-

ση της αξίας των αγροτικών προϊόντων είναι απαραίτητη στον καπιταλισμό, γιατί διαφορετικά ανεβαίνει η αξία της εργατικής δύναμης των μισθωτών όταν τ'α τρόφιμα και τ'άλλα αγροτικά προϊόντα είναι ακριβά, κι έτσι ανεβαίνει το μεροκάματο. Γι'αυτό, μόνιμη και συνεχής είναι η προσπάθεια της αστικής τάξης να "έκσυγχρονίζει" την αγροτική παραγωγή, δηλαδή να ρίχνει το κόστος παραγωγής των αγροτικών προϊόντων, πράγμα που σημαίνει, μέσα από τον ανταγωνισμό και τη μηχανοποίηση, ν'απομακρύνει τους "υπεράριθμους", να μειώνει διαρκώς τον αγροτικό πληθυσμό. Αυτή η διαδικασία, σέ χωρές όπως η Ελλάδα με κομματιασμένη ιδιοκτησία της γης (μόνο ένα 28-30 % της γης ανήκει σε έμμεταλλεύσεις με πάνω από 100 στρέμματα), είναι μακρόχρονη γιατί η ατομική ιδιοκτησία της γης βάζει εμπόδια στη γρήγορη καπιταλιστικοποίηση και μηχανοποίηση της παραγωγής. Μόνο σέ τομείς όπου η ιδιοκτησία της γης δέν παίζει αποφασιστικό ρόλο σέ σχέση με τό σταθερό κεφάλαιο (πτηνοτροφεία, χοιροτροφεία, θερμοκήπια) ή καπιταλιστικοποίηση κι η συγκέντρωση προχωράνε πιο γρήγορα όπως έγινε με τ'α πτηνοτροφεία που είναι καθαρά έργοστάσια. "Έτσι, η διαδικασία καπιταλιστικής μετατροπής της αγροτιάς είναι μακρόχρονη και πολύ πιο δύσκολη από τη βιομηχανική. Και όσο πιο κομματιασμένη ή γή, τόσο πιο δύσκολη αυτή η διαδικασία.

Έξ άλλου, με τη μεγάλη αγροτική έξοδο των δύο προηγούμενων δεκαετιών ο αριθμός των αγροτικών έμμεταλλεύσεων δέ μειώθηκε αντίστοιχα, αλλά πολύ λιγότερο, κι αυτό γιατί σέ μια πρώτη φάση δέν είναι όλη ή οίκογένεια που έγκαταλείπει την αγροτική έμμετάλλευση αλλά μόνο τ'α υπεράριθμα μέλη της οίκογένειας που κάνει άχρηστα ή μηχανοποίηση. Μόνο στη συνέχεια, όταν ή παραπέρα ανάπτυξη της παραγωγής και της μηχανοποίησης άπαιτεί μεγαλύτερες καλλιεργούμενες έκτάσεις, τότε και μόνο μπαίνει πιο ζήτημα απόλυτης μείωσης των γεωργικών έμμεταλλεύσεων και αύξησης της καλλιεργούμενης γης.

Κι άς τό δούμε πιο λιανά. Όταν έχει ήδη γίνει ή βασική μηχανοποίηση, μέ τρακτέρ, άρδευτικά μηχανήματα, κλπ, σέ ατομική βάση από τον κάθε μεσαίο

ή σχετικά εύπορο άγρότη, ή παραπέρα μηχανοποίηση, μέ πιο περίπλοκα αγροτικά μηχανήματα (βαμβακοδιαλογείς, κομπίνες, κλπ.), για νά είναι αποδοτική άπαιτεί μεγαλύτερες έκτάσεις γης, πιο ένοποιημένες, κλπ. "Έτσι μπαίνει έπιτακτικά τό ζήτημα της συγκέντρωσης των καλλιεργειών για νά μπορεί νά προχωρήσει ο "έκσυγχρονισμός".

Και ή ελληνική αγροτική οίκονομία βρίσκεται πιο μπροστά σ'αυτή την άναγκαιότητα.

Μπορούμε νά πούμε ότι μέχρι σήμερα ή αγροτική παραγωγή πέρασε από δύο φάσεις καπιταλιστικοποίησης και σήμερα αντιμετώπιζει την άνάγκη μιας τρίτης.

Η πρώτη ήταν ή περίοδος επέκτασης των καλλιεργούμενων έδαφών, που πέρασαν, από 14 εκατομμύρια στρέμματα στις άρχές της δεκαετίας του 20, σέ 38 εκατομμύρια στρέμματα στά 1960 (και ο μέσος όρος καλλιεργούμενων έδαφών κατά έμμετάλλευση, από 16 σέ 33 στρέμματα).

Η δεύτερη, που άρχίζει από τ'α τέλη της δεκαετίας του 50, έχει σαν κέντρο βάρους τη μηχανοποίηση, την άρδευση, την έντατικοποίηση της παραγωγής, την άλλαγή των καλλιεργειών, τη μεγάλη αύξηση της παραγωγικότητας και είχε σαν αποτέλεσμα την έξοδο ενός εκατομμυρίου ανθρώπων από τό χωρίο.

Όμως, όπως τονίσαμε, κι αυτή ή φάση έχει πιο έξαντληθεί και νέες άναγκαιότητες έμφανίζονται που έχουν σαν αποτέλεσμα τη σημερινή κρίση της αγροτικής οίκονομίας και την άπαρχή ριζοσπαστικοποίησης ενός τμήματος των αγροτικών μαζών.

ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑ- ΛΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις των τελευταίων τεσσάρων χρόνων δείχνουν ποιά είναι εκείνα τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η ελληνική αγροτιά και πού πάνω τους αναπτύσσεται μία σημαντική ταξική πάλη.

1. Κινητοποιήσεις των αγροτών ενάντια στις αγροτικές βιομηχανίες που όχι μόνο καθορίζουν αυθαίρετα χαμηλές τιμές στα αγροτικά προϊόντα αλλά καθορίζουν και το είδος και την ποιότητα του προϊόντος, το ποσό που πρέπει να παραδοθεί και τις συνθήκες παράδοσης. (Ντοματοπαραγωγοί, τευτλοπαραγωγοί, βαμβακοπαραγωγοί, κλπ.).

2. Γενικότερα κινητοποιήσεις ενάντια στην κυβέρνηση και τους εμπόρους που καθορίζουν χαμηλές τιμές σε σχέση με τις ψηλές τιμές των αγροτικών εφοδίων και μηχανημάτων. Αυτές οι κινητοποιήσεις αφορούσε στο σύνολο της αγροτιάς.

3. Τέλος, κινητοποιήσεις των αγροτών για γη που άφηκε σε τσιφλικάδες ή μεγαλοκτηματίες (Προκλι, Κάρλα, Μεταλλικό, Ποντοράλεια, κλπ.).

Αυτές, μπορούμε να πούμε, είναι οι κύριες κατευθύνσεις των αγροτικών κινητοποιήσεων, που βάζουν και τα αντίστοιχα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η αγροτιά.

"Ας δούμε λοιπόν συνολικά ποιά είναι η σημερινή κατάσταση :

"Όπως τονίσαμε παραπάνω, η ελληνική αγροτική παραγωγή έχει μπει σε μιά φάση που, οποιαδήποτε παραπέρα ανάπτυξη της στα πλαίσια του καπιταλισμού, απαιτεί νέα συγκέντρωση της γης ώστε να μπορεί να είναι ανταγωνιστική. Όμως είναι δεδομένος τόσο ο μεγάλος τεμαχισμός των χωραφιών όσο κι η κυριαρχία της μικροϊδιοκτησίας.

"Απέναντι σε μιά τέτοια κατάσταση μπαίνει η αναγκαιότητα, με τον ή άλλο τρόπο, να συγκεντρωθεί η αγροτική παραγωγή. Ο "φυσικός" τρόπος θά ήταν να γίνει μιά νέα μεγάλη αγρο-

τική έξοδος που θά οδηγούσε σε συγκέντρωση της ιδιοκτησίας και της παραγωγής. Όμως, ούτε ο αγροτικός τομέας είναι απομονωμένος από τους υπόλοιπους ούτε η αγροτική οικονομία εξελίσσεται άσχετα από την πάλη των τάξεων. Δηλαδή, το σταμάτημα της μετανάστευσης, από το 1974 και μετά, έκοψε μιά διέξοδο για τη διοχέτευση του "υπεράριθμου" αγροτικού πληθυσμού στο εξωτερικό. Ταυτόχρονα η αναστολή στην έσωτερική βιομηχανοποίηση, από το '74 και μετά, και η πτώση της οικόδομης κάνουν αδύνατη την απορρόφηση σ' αυτούς τους τομείς. Αντίστροφα μάλιστα, έχουμε, ιδιαίτερα από τη Γερμανία, επιστροφή μεταναστών που ξαναγυρνάνε στο χωριό.

Παράλληλα, από το '73 και μετά, τόσο ο Παπαδόπουλος με το Μαριελίνη, όσο και παραπέρα η κυβέρνηση Καραμανλή, αναγκάζονται, μπρός στην αγροτική αντίσταση, ν' αυξήσουν τις τιμές των αγροτικών προϊόντων, τουλάχιστον όσο των βιομηχανικών, μιά και η διατήρησή τους σε χαμηλό επίπεδο μέχρι το '73 οδήγησε τελικά σε πτώση της αγροτικής παραγωγής, και ο "φιλελευθεροποιούμενος" Παπαδόπουλος, καθώς και ο Καραμανλής μετά, υπολόγιζαν πολύ στην αγροτική ψήφο και υποστήριξη. Το αποτέλεσμα αυτών των συνδυασμένων εξελίξεων ήταν, όχι μόνο να μην επιταχυνθεί η αγροτική έξοδος, αλλά το μέσο αγροτικό εισόδημα να πλησιάζει το εισόδημα των εργατών κι έτσι να μην υπάρχει μεταναστευτικό "κίνητρο". Δηλαδή, μέσα απ' αυτή τη συγκυρία, οι "υπεράριθμοι" παραμένουν στο χωριό. Όμως, τα βιομηχανικά εφόδια συνεχίζουν ν' ακριβαίνουν, το τρακτέρ πλησιάζει πιά στο ένατομύριο και υπάρχει διαρκής ανάγκη για την άνοδο των αγροτικών τιμών. Έτσι γεννιούνται οι αγροτικές κινητοποιήσεις. Ταυτόχρονα η παραγωγικότητα μένει στάσιμη, με αποτέλεσμα να μένει στάσιμη ή να πέφτει η αγροτική παραγωγή. Κι από κει γεννιέται η μεγάλη πίεση για γη, που

έκφράστηκε στους αγώνες για κατάληψη γης. "Αρα συνολικά, μετά από μία περίοδο σχετικής ανόδου, που όφειλονταν στο ότι έφευγαν διαρκώς οι υπεράριθμοι, οι αγρότες βρίσκονται πιάσε μία κατάσταση στασιμότητας ή και φτωχαίματος.

Με ποιά τρόπο προσπαθεί τό σύστημα ν' αντιμετώπισει αυτή τή νέα κατάσταση;

α) Με τήν "ορθολογικοποίηση" τής διανομής τών γεωργικών έφθδιων, του έμπορίου τών προϊόντων και τής έπεξεργασίας τους. "Ετσι αναπτύσσεται ή διανομή τών γεωργικών έφθδιων από τήν τράπεζα και καταργούνται οι δασμοί στην εισαγωγή τραντέρ. "Οργανώνονται όλο και περισσότερο οι αγροτικοί συνεταιρισμοί ώστε ν' αφαιρεθεί ένα μεγάλο μέρος τής συσκευασίας και του έμπορίου από τους έμπορους που άνεβάζουν τό κόστος, μέ στόχο νά διατηρηθούν τ' αγροτικά εισοδήματα χωρίς αύξηση τής τιμής. Τέλος οργανώνονται και προωθούνται αγροτικές βιομηχανίες, ιδιωτικές, κρατικές και συνεταιριστικές.

β) Βασικό ρόλο παίζει ή προσπάθεια νά γίνει συγκέντρωση τής παραγωγής, χωρίς άκόμη συγκέντρωση τής ιδιοκτησίας. Δηλαδή προωθούνται οι λεγόμενες συλλογικές καλλιέργειες στις όποιες συμμετέχουν πολλοί παραγωγοί-μικροϊδιοκτήτες· ή συνολική καλλιέργεια έχει έτσι μεγάλη ένταση και μπορούν νά προωθηθούν πιο αποδοτικές και έντατικές καλλιέργειες. Φυσικά, στό μέλλον ένας μεγάλος αριθμός από "έταίρους" θ' αποχωρήσει κι έτσι θά γίνει κι ή συγκέντρωση τής ιδιοκτησίας αλλά για τήν ώρα αρκεί ή συγκέντρωση τής παραγωγής. Τό ίδιο γίνεται και μέ άλλο τρόπο, πιο "κλασσικά" καπιταλιστικά, αλλά και πάλι προσαρμοσμένο στις έλληνικές συνθήκες. Οι ιδιοκτήτες μηχανικών μέσων, (τραντέρ, κομπιές, κλπ.) νοικιάζουν, ή και πιο σπάνια αγοράζουν, γή που τους έπιτρέπει νά χρησιμοποιούν αποδοτικά τό σταθερό τους κεφάλαιο. Τό ίδιο ισχύει και γ' εργοστάσια έπεξεργασίας, ιδιαίτερα σταφυλιού, που αγοράζουν ή νοικιάζουν και πάλι τους άμπέλια. Τέλος, επί Καραμανλή προωθήθηκε και ή δημιουργία αγροτικών εταιριών που έξασφαλίζουν

και συγκέντρωση τής ιδιοκτησίας. Για τήν αγορά τής γης δίνονται χαμηλότοκα δάνεια και γενικά προωθείται κάθε είδους μεγάλη ή μικρή επένδυση στην αγροτική παραγωγή.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, οι αγρότες είναι υποχρεωμένοι νά σπρώχνονται διαρκώς όλο και σε μεγαλύτερο συναγωνισμό κι αποδοτικότητα, έλεγχόμενοι όμως πάντα από τό κράτος τήν αγροτική τράπεζα, τις αγροτικές βιομηχανίες. Κι εδώ εμφανίζεται ένα από πρώτη άποψη παράδοξο φαινόμενο : ενώ τό βιοτικό επίπεδο τής αγροτιάς έχει συνολικά άνεβεί, πολιτικά και κοινωνικά ριζοσπαστικοποιείται. Και αυτό γιατί ξεφεύγουν από τήν προηγούμενη σχετική ατμόσφαιρα στην όποια ζούσαν. Βρίσκονται πιά διαρκώς χρεωμένοι, είναι υποχρεωμένοι νά επενδύουν συνέχεια σε νέα μηχανικά μέσα, νά αλλάζουν τις καλλιέργειές τους άνάλογα μέ τή θέληση τής Τράπεζας και τής αγροτικής βιομηχανίας (ιδιωτικής ή συνεταιριστικής). "Ετσι αποκτούν όλο και περισσότερο συνείδηση έξαρτημένου έργαζόμενου (μισοπρολεταριάτου) και μάλιστα από τό κράτος και τους μηχανισμούς του.

Αυτή είναι ή κατάσταση σήμερα στην αγροτική παραγωγή σε χοντρικές γραμμές. Τι σημαίνει αυτή σ' ένα κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο; "Οτι, έκτός από μία μειοψηφία καπιταλιστών του χωριού ή πλειοψηφία τών υπόλοιπων αγροτών, μία και δέν είναι σήμερα δυνατή ή άμεση κοινωνική καταστροφή τους και έξοδός τους από τό χωριό, οδηγείται όλο και περισσότερο σε μία κατάσταση κοινωνικού υποβιβασμού, όχι μέσα από μία έντονη ταξική διαφοροποίηση ανάμεσά τους, αλλά σε σχέση μέ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥΣ μηχανισμούς, κράτος τράπεζα, βιομηχανίες, συνεταιρισμοί και προς τά κεί κύρια στρέφεται ή πάλη τους. Δηλαδή στά χρόνια που ρχόνται τό κύριο φαινόμενο θά ναι τό φτώχαιμα τής πλειοψηφίας τής αγροτιάς, χωρίς τή διευκόλυνση τής μετανάστευσης, ή τής γρήγορης βιομηχανοποίησης. Εκεί βρίσκεται και ή βάση για πλειοψηφικούς αγροτικούς αγώνες. Αγώνες που πιά θά στρέφονται όλο και περισσότερο ένάντια στο κράτος και τά μονοπώλια, απ' τά όποια ασθάνεται έξαρτημένη ή πλειοψηφία τής

ἀγροτιάς. Φυσικά και ή ταξική διαφοροποίηση δέν θά πάψη νά προχωράει αλλά για τό άμεσο μέλλον είναι δευτερεύουσα αντίθεση. Γι' αυτό και οι άγώνες της άγροτιάς όλη αυτή τή περίοδο, είχαν σαν κύρια αίχμή τό κράτος και τό ζήτημα των τιμών και σαν δευτερεύουσα και τοπικά έντοπισμένη τήν πάλη

ένάντια σέ μεγαλοτσιφλικάδες και γαιοκτήμονες. Η είσοδος στην ΕΟΚ και ή ένταση του συναγωνισμού που θά έκολουθήσει μετά από μερικά χρόνια θά βάλουν ακόμα πιο έπιταχτικά τό ζήτημα της συγιέντρωσης και "όρθολογικοποίησης" της παραγωγής, που θά έχει σαν αποτέλεσμα νά ένταθεί ακόμα πάρα πάνω ή σημερινή κρίση.

Ε.Ο.Κ. ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΑ: ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

Μέ τήν είσοδο στην ΕΟΚ ποιά θ' είναι άμεσα και μακροπρόθεσμα τά αποτελέσματα για τήν έλληνική άγροτική οίκονομία και ποιά ή τύχη των άγροτών; Τό ΠΑΣΟΚ, σέ αντίθεση μέ τήν κυβέρνηση, μιλάει για κίνδυνο καταστροφής της άγροτιάς, στο βαθμό που μπορούμε στην ΕΟΚ ένω όλοι θά πάνε ρόδινα άν δέν μπορούμε. Ποιά είναι ή πραγματικότητα;

Η καταστροφή της άγροτιάς είναι οίκονομική αναγκαιότητα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και όχι πολιτική θέληση της μιας ή της άλλης κυβέρνησης. Οίκονομική αναγκαιότητα μία και ο καπιταλισμός αναπόφευκτα εισδύει στην άγροτική παραγωγή οδηγώντας την στην μετατροπή της σέ βιομηχανικό καπιταλιστικό κλάδο.

Άς δούμε τί θά συμβή άν ή Ελλάδα δέν μπει στην ΕΟΚ και έκολουθηθεϊ τό οίκονομικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ. Αυτό τό οίκονομικό πρόγραμμα στηρίζεται στην έποψη μιας έννικης βιομηχανοποίησης και της ανάπτυξης οίκονομικών σχέσεων σέ κάθε κατεύθυνση ένισχύοντας τόν βαλκανικό και μεσανατολικό προσανατολισμό, ήατι δηλαδή αντίστοιχο μέ τά σκανδιναβικά κράτη, τήν Αυστρία κ.λ.π. που προβάλλει σαν πρότυπο. Σίγουρα πάντως και τό ΠΑΣΟΚ αποδέχεται τήν ανάπτυξη κι ένίσχυση των έξωτερικών έμπορικών σχέσεων. Αυτός ο προσανατολισμός σημαίνει μεγαλύτερη ένταση στη βιομηχανοποίηση κι έξαγωγή βιομηχανικών προϊόντων. Ποιά θ' είναι τό αποτέλεσμα για τήν άγροτιά; Για νά μπορεί ή έλληνική βιομηχανία νά έχει έναν τέτοιο προσανατολισμό και ν' αναπτυχθεϊ,

θά πρέπει τό κόστος της βιομηχανικής παραγωγής νά είναι σχετικά χαμηλό, δηλαδή νά μήν αύξηθούν υπέρμετρα τά μεροκάματα. Άρα θά πρέπει οι τιμές των άγροτικών προϊόντων νά διατηρηθούν σ' ένα σχετικά χαμηλό επίπεδο, ανταγωνιστικό μέ τό παγκόσμιο επίπεδο των άγροτικών τιμών. Μ' αυτή τήν έννοια ή καταστροφή της άγροτιάς θά συνεχισθεϊ και πιθανότατα θά έπιταχυνθεϊ άν πράγματι τό ΠΑΣΟΚ πετύχει μία ταχύτερη κι ευρύτερη βιομηχανοποίηση που θά χρειάζεται περισσότερα έργατικά χέρια. Πιθανή διαφορά που θά υπάρξει για μερικά χρόνια, είναι μία πολιτική πιο αποφασιστική για τή συμπίεση του κόστους των μεσαζόντων και άνάληψη μεγαλύτερου ρόλου από τους συνεταιρισμούς στη βιομηχανοποίηση, παραγωγή κι έμπόριο. Πάντως, στο βαθμό που τό ΠΑΣΟΚ δέχεται τή λογική της παγκόσμιας αγοράς και μάλιστα της ένίσχυσης της θέσης της Ελλάδας μέσα σ' αυτή, δέ μπορεί μέ τή σειρά του παρά νά σκοπεύει στην καταστροφή της άγροτιάς, ιδιαίτερα της φτωχής, μόνο που τό χάπι θ' είναι πιο χρυσωμένο και πιθανά μικρότερη ή κοινωνική διαφοροποίηση στο έσωτερικό της άγροτιάς.

Τώρα, στην περίπτωση σύνδεσης μέ τήν ΕΟΚ, ποιές είναι οι βασικές άλλες γές που θά γίνουν; Μήπως πρόκειται να υπάρξουν άμεσα καταστροφικά αποτελέσματα;

Όχι. Αντίθετα, τά πρώτα χρόνια σύνδεσης μέ τήν ΕΟΚ και μέ τίς κατάλληλες ρυθμίσεις, θά ευνοήσουν ορισμένα τμήματα της άγροτιάς και ορισμέ-

νους τομείς της παραγωγής ενώ αντίθετα θα χτυπήσουν άμεσα όρισμένους άλλους.

Δηλαδή, στους λιγότερο βιομηχανοποιημένους τομείς της αγροτικής παραγωγής, ιδιαίτερα στη φυτική παραγωγή, οι τιμές στις περισσότερες δυτικές χώρες είναι μεγαλύτερες από τις ελληνικές. Αυτό γίνεται γιατί παρόλη τη διαφορά της παραγωγικότητας υπέρ της Ευρώπης, το κόστος παραγωγής κι οι τιμές παραμένουν χαμηλότερες στην Ελλάδα. Έτσι, κρασιά, λάδι, σάρι, κλπ. δεν πρόκειται να χτυπηθούν άμεσα από την ΕΟΚ αλλά αντίθετα θ' ανέβουν οι τιμές τους και θ' αυξηθούν οι εξαγωγές. Αντίθετα, σε τομείς περισσότερο βιομηχανοποιημένους, όπου η διαφορά παραγωγικότητας είναι ακόμα μεγαλύτερη, όπως στην κτηνοτροφία, πτηνοτροφία, ζάχαρη, ή πλήρης σύνδεση με την ΕΟΚ θα σημάνει κρίση γιατί οι ελληνικές τιμές είναι ήδη μεγαλύτερες.

Έτσι, στα πρώτα χρόνια σύνδεσής με την ΕΟΚ, δε θα πρέπει να περιμένουμε μία βιβλική "καταστροφή" της αγροτιάς αλλά ξευση της είδινευσης σε όρισμένους τομείς κι έντονη κρίση σ' όρισμένους κιάλας τομείς όπως τή κτηνοτροφία κιά.

Όμως, στο βαθμό πού οι τιμές και το κόστος της εργατικής δύναμης σ' Ελλάδα και ΕΟΚ θα τείνουν σε έξομώση, τότε θα έμφανιστεί σ' όλο τό μέγεθος της ή αναγκαιότητα της ριζικής καταστροφής των 2/3 της αγροτιάς για να μπόρσει ή αγροτική οίκονομία της Ελλάδας ν' άντιμετωπίσει τό δυτικοευρωπαϊκό άνταγωνισμό.

Μ' αυτή την έννοια, ή ένταξη στην ΕΟΚ θα έχει σαν άποτέλεσμα την είδινευση της αγροτικής παραγωγής σε όρισμένους τομείς και την ένταση της καταστροφής της αγροτιάς μετά τή πρώτα χρόνια της ένταξης.

Όμως, όπως δείξαμε, δεν έχουμε να κάνουμε μ' ένα φαινόμενο πού ή μή ένταξη στην ΕΟΚ και ή παραμονή ταυτόχρονα στην παγκόσμια αγορά να μπόρει να άποφύγει. Η καταστροφή της αγροτιάς μέσα στον καπιταλισμό είναι άναπόφευκτη. Φυσί.

Φυσικά, και σ' ένα άθθεντικά σοσιαλιστικό καθεστώς, στο βαθμό πού αυξάνεται ή παραγωγικότητα της εργασίας κι άναπτύσσονται συλλογικές μορφές καλλιέργειας, ό αγροτικός πληθυσμός

θα μειωθεί. Όμως αυτή ή μείωση δε θα έχει τή μορφή καταστροφής, δηλαδή υποβάθμισης του αγροτικού είσοδήματος και πετάγματος των "υπεράριθμων", αλλά της άρμονικής άνάπτυξης αγροτικής και βιομηχανικής παραγωγής και έλεγχου από τους ίδιους τους εργαζόμενους της μεταπήδησης από τον ένα τομέα της δραστηριότητας στον άλλο. Αντίθετα, στον καπιταλισμό αυτή ή διαδικασία της αγροτικής καταστροφής έχει τή λειτουργία της προλεταριοποίησης, του ξεριζώματος, και λειτουργεί άσχετα με τις όποιεσδήποτε άτομικές θελήσεις, μέσα από την τυφλή λειτουργία των νόμων της αγοράς.

Έτσι, ενώ, με βάση τό συγκεκριμένο προσανατολισμό της άστικής τάξης, ή διαδικασία καταστροφής της ελληνικής αγροτιάς θα περάσει μέσα από τή σύνδεση με την ΕΟΚ, πρέπει να κατανοήσουμε τό άναπόφευκτο αυτής της διαδικασίας, πιθανά με άλλους τρόπους όποιοδήποτε προσανατολισμό κι άν έχει ή καπιταλιστική Ελλάδα.

Κι εδώ βρίσκεται ή δημαγωγία και ή άίσχροκέρδεια του ΠΑΣΟΚ. Ρίχνει τό βάρος για την καταστροφή της αγροτιάς όχι στην ίδια τή φύση και τις άνάγκες άνάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού, πού σήμερα εκφράζονται και μέσα από την ένταξη στην ΕΟΚ, αλλά στην ΕΟΚ σαν έξωτερικό φαινόμενο και την πολιτική έπιλογή του "κατεστημένου". Έτσι, σκοπεύει, χρησιμοποιώντας την αντίθεση ενός τμήματος της αγροτιάς πού θα μεγαλώνει διαρκώς, να την καρπωθεί πολιτικά, προτείνοντας στους αγρότες μία άλλη σάλτσα για να φαγωθούν. Έμφανίζει τή σύνδεση με την ΕΟΚ σαν "άντεθνική" κι όχι σάμια έπιλογή του ελληνικού κεφάλαιου, πού και άλλη νάταν - αυτή πού προτείνει τό ΠΑΣΟΚ - πάλι θαχε σαν άποτέλεσμα την καταστροφή της αγροτιάς. Έτσι, αντί να φωτίζει, συσκοτίζει τις αγροτικές μάζες πού ριζοσπαστικοποιούνται, θέλοντας να τις μεταβάλει σε πολιτικό υποστήριγμα για μία άλλη πολιτική καπιταλιστικής άνάπτυξης και καταστροφής τους.

Συνολικά λοιπόν, σε σχέση με την ΕΟΚ, θα είναι λάθος να πέφτουμε στην καταστροφική δημαγωγία του ΠΑΣΟΚ, έμφανίζοντας ότι άμεσα θα καταστραφούν οι αγρότες.

Η πάλη μας ένάντια στην ΕΟΚ και

τ' αποτελέσματα που θάχει στους φτω-
χούς και την πλειοψηφία των μεσαίων
άγροτών, πρέπει να σκοπεύει στο να
δείχνει το αίτιο αυτής της υπόθεσης,

τόν καπιταλισμό, και μόνο έτσι, ή πάλι
έναντια στην ΕΟΚ δε θα ταυτίζεται
μέ τη δημαγωγία του ΠΑΣΟΚ και των κρα-
τικοκαπιταλιστών.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΩΣΤΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Απέναντι στις κινητοποιήσεις της
άγροτιās υπάρχουν δυο παραδοσιακές
αντιμετωπίσεις από την πλευρά της ά-
κρας αριστεράς. Η μία είναι ότι τις
υποστηρίζουμε άφηρημένα και γενικά,
έπαναλαμβάνοντας την ΠΑΣΟΚική και ρε-
βιζιονιστική φρασεολογία για ΕΟΚ, κα-
ταστροφή της άγροτιās, κλπ. κι ή άλ-
λη είναι ή αδιαφορία για τὰ "άντιδρα-
στικά" αγροτικά αίτήματα και ένδια-
φέρον μόνο για τή σύγκρουση που δι-
νουν μέ τήν κυβέρνηση, τό κράτος και
τήν αστυνομία. Και ή μία και ή άλλη
τοποθέτηση έχουν σαν αποτέλεσμα τήν
άδυναμία μιās οποιασδήποτε πραγματι-
κής ανάλυσης, πέρα από γενικολογίες,
για τήν πορεία της άγροτιās και των
κινήσεων της, και τό πάσιμο
μιās στάσης θεατή απέναντί τους. Έτ-
σιοί άγροτικές κινήσεις έμφα-
νίζονται σὰ "γεγονότα" χωρίς καμιά
πραγματική αλληλουχία ανάμεσά τους.

Αντίθετα, πιστεύουμε πώς υπάρχουν
οί δυνατότητες για μιὰ κατ' αρχήν κα-
τανόηση των άγροτικών κινήσεων
και των προβλημάτων της άγροτιās. Αυ-
τή μπορεί να στηριχτεί σε δύο πράγμα-
τα:

- 1) Τήν ίδια τή φύση και τό χαρα-
κτήρα των κινήσεων της άγροτιās
- 2) Μιὰ σύνδεση μέ τὰ συνολικότερα
προβλήματα της χώρας.

Με βάση αυτά τὰ δύο στοιχεΐα, στα
όποια στηριχτήκαμε στην ανάλυση που
προσπαθήσαμε χοντρικά να κάνουμε, μπο-
ρούμε να δοῦμε και μιὰ γενική κατεύ-
θυνση (και φυσικά όχι "γραμμή", γιατί
αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέ τους ίδιους
τους άγρότες) για τήν εξέλιξη
των παραέρα αντιθέσεων και κινή-
σεων της άγροτιās.

α) Κατ' αρχήν ξεκινάμε από τή θέση
ότι ή πλειοψηφία της άγροτιās, όπως
έχει ιστορικά διαμορφωθεί στην Έλλά-

δα, βρίσκεται ή οδηγείται σε μιὰ μισο-
προλεταριακή κατάσταση έξαρτημένου πα-
ραγωγού, έξαρτημένου όχι μόνο από τους
νόμους της αγοράς αλλά από τήν τράπε-
ζα, τις βιομηχανίες, τό κράτος, τήν
ίδια τή συνεταιριστική γραφειοκρατία.
Έτσι, ενώ οί περισσότεροι άγρότες δι-
ατηρούν τήν αυταπάτη του ανεξάρτητου
έμπορευματοπαραγωγού, είναι στην ού-
σια έξαρτημένοι μικροπαραγωγοί, στο
δρόμο της όριστικής προλεταριοποίησης.
Μ' αυτή τήν έννοια, οί άγῶνες των άγρο-
τών δεν είναι απλά άγῶνες έναντια στο
"μονοπώλιο" αλλά έναντια στους ίδιους
τους μηχανισμούς της καπιταλιστικής
παραγωγής που τους οδηγούν άσφαλα σε
καταστροφή. Έντάσσονται στην ίδια λο-
γική μέ τις κινήσεις των σε δια-
δικασία προλεταριοποίησης μικροασι-
κῶν στρωμάτων της πόλης, των φοιτητών
κλπ.

β) Αυτή ή διαδικασία, μέσα σε συν-
θήκες μιās οίκονομίας που δεν είναι
πιά κλειστή αλλά έμπορευματική, απο-
μακρύνει τήν άγροτιά από τό αντίδρα-
στικό όνειρο της "διατήρησης" της μι-
κροϊδιοκτησίας έξω από τις επιδράσεις
του καπιταλισμού και της αποφυγής της
καταστροφής. Γι' αυτό κι ένα μεγάλο μέ-
ρος της αποσπᾶται από τήν κυριαρχία
της δεξιάς. Ο άγρότης, ό φτωχός και
μεσαῖος άγρότης, αρχίζει να κατανοεί
ότι δεν έχει τίποτε να χάσει από τό
σοσιαλισμό, μιὰ κι είναι ό καπιταλι-
σμός που τόν καταστρέφει.

Φυσικά, ή επιβίωση της μικροϊδιο-
κτησίας του κι ή έλλειψη μεγάλης ιδιο-
κτησίας κι εργατῶν γῆς, δεν τόν όδη-
γεΐ προς τήν αντίληψη ενός ριζικού -
απαλλοτριωτικού σοσιαλισμού αλλά ενός
συνεταιριστικού μικροαστικού σοσιαλι-
σμού, που όμως είναι κιόλας μιὰ τερά-
στια ιδεολογική επανάσταση στο χώρο
της άγροτιās. Σ' αυτή τήν πραγματικό-

τητα ριζώνει πολιτικά και η επιρροή του ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό εξ άλλου η κύρια συγκρούση γίνεται με το κράτος και σε σχέση με τις τιμές και όχι στο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ του χωριού. Έκει επάνω στηρίζεται εξ άλλου και το γεγονός ότι η αντίθεση με τον καπιταλισμό γίνεται κύρια στο επίπεδο της ανταλλαγής και όχι της παραγωγής και γι' αυτό δεν συνειδητοποιείται σαν τέτοια (δηλαδή αντίθεση με τον καπιταλισμό) αλλά σαν ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

3. Όμως αν αυτή είναι η κύρια πλευρά διαρκώς αναπτύσσεται και μία δεύτερη. Το ότι δηλαδή ένα όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της αγροτιάς αρχίζει να έχει να κάνει με τον καπιταλισμό και στο επίπεδο της παραγωγής. Η άμεση κυριαρχία των εργοστάσιων μεταποίησης πάνω στους αγρότες, χωρίς κανένα εμπορικό ενδιάμεσο, το ότι δηλαδή τα εργοστάσια ντοματοπολτού, ζάχαρης, χυμών, κονσερβών κλπ. άμεσα και τα συναιτεριστικά, καθορίζουν τα ίδια την τιμή, την ποιότητα και το μέγεθος της παραγωγής, φέρνει πια σε αντίθεση κατευθείαν τους αγρότες με την καπιταλιστική επιχείρηση και έντείνει τη συνείδηση μιας προλεταριακής ή μισοπρολεταριακής ύποστασης. Το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος των αγροτών (με την απογραφή του -71 το 20%) έχει σαν δευτερεύουσα ασχολία την αγροτική, και αυτό το ποσοστό διαρκώς μεγαλώνει, και η κύρια ασχολία τους είναι εργάτες, μπολιάζει τους αγρότες με μία άλλη συνείδηση.

Ταυτόχρονα, κι' αυτό το ζουν οι αγρότες μέσα στις κινητοποιήσεις τους, οι πλούσιοι αγρότες και οι διάφοροι γεωπόνοι, (που για πολλούς δικούς τους λόγους συμμετέχουν σ' αυτές, μία και σ' αυτούς συμφέρει η αύξηση των τιμών), ή εγκαταλείπουν και προδίνουν τον αγώνα και σε τελική ανάλυση δεν τους συμφέρει η συγκρούση με το κράτος, ή προσπαθούν να τον χρησιμοποιήσουν για δικό τους λογαριασμό. Επί πλέον, πολλοί απ' αυτούς με το νοίκιασμα και την αγορά της γης, την ιδιοκτησία των μηχανικών μέσων, την κυριαρχία τους στους συνεταιρισμούς κλπ. προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση των φτωχών και μεσαίων αγροτών για να τους καταστρέψουν με τη σειρά τους και να μεταβληθούν σε καπιταλιστές αγρότες. Δηλαδή αναπτύσσεται παράλληλα και ο έσωτερικός ταξικός ανταγωνισμός, που σε συνδυασμό με την αντίθεση με το κράτος,

το εμπόριο, τη βιομηχανία, την τράπεζα, τείνει να δώσει μία πιο ένοπιωμένη αντίληψη για τον καπιταλιστικό μηχανισμό.

Έτσι λοιπόν υπάρχουν οι όροι για την ανάπτυξη ενός ριζοσπαστικότερου ρεύματος στο έσωτερικό της αγροτιάς:

Αν αυτοί είναι χοντρικά οι όροι και η κοινωνική τοποθέτηση της πλειοψηφίας της αγροτιάς θα πρέπει να δούμε που και πως κύρια εκδηλώνεται ή πάλη των τάξεων στο έσωτερικό της που μπορεί να θεμελιωθεί μία επαναστατική αντίληψη και πρακτική ΜΕΣΑ από τους αγώνες της αγροτιάς.

1. Με την σημερινή κατάσταση της αγροτικής ιδιοκτησίας, όπως είδαμε ο ίδιος ο καπιταλισμός και το κράτος είναι υποχρεωμένοι να προωθήσουν πρώτα την συγκέντρωση της παραγωγής, χωρίς να μπορούν ακόμα να προωθήσουν τη συγκέντρωση της ιδιοκτησίας. Γι' αυτό το προωθούν μορφές συλλογικής καλλιέργειας, χρησιμοποιούν τους συνεταιρισμούς κλπ. Παράλληλα, με όλα τα μέσα που έχουν προσπαθούν να αναπτύξουν και την συγκέντρωση της ιδιοκτησίας στα χέρια λίγων, με εταιρίες, κίνηση για την αγορά γης και υποτάσσουν τους αγρότες με τις βιομηχανίες, τα δάνεια, κλπ. Είναι λοιπόν καθαρό ότι μία σωστή αντίληψη πάλης, που ήδη προωθούν οι πρωτοπόροι αγρότες είναι η προώθηση συλλογικών μορφών παραγωγής, ή αλληλοβοήθειας και η ΠΑΛΗ ενάντια σε κάθε μορφή συγκέντρωσης της ιδιοκτησίας, όπως και η πάλη ενάντια στην εκμετάλλευσή τους τόσο από τις ιδιωτικές όσο και τις κρατικές και συνεταιριστικές βιομηχανίες. Η ανάπτυξη μιας τέτοιας γραμμής σημαίνει τον αποκλεισμό από τους συνεταιρισμούς των πλούσιων καπιταλιστών αγροτών και της αγροτοπατεριστικής γραφειοκρατίας.

Εκφραση αυτής της τάσης αποτελεί η δημιουργία αγροτικών συλλόγων, μία και οι συνεταιρισμοί ελέγχονται απόλυτα από το κράτος και τους πλούσιους αγρότες. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι συνεταιρισμοί μπορούν να γίνουν νησίδες σοσιαλισμού μέσα στον καπιταλισμό, ούτε ότι οι νόμοι της αγοράς θα πάνε να κυριαρχούν επάνω τους, αλλά την διαμόρφωση μιας γραμμής πάλης ενάντια στην καπιταλιστική ανάπτυξη και καταστροφή.

Δηλαδή, στο βαθμό που η λογική του

κράτους και του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής είναι ή καταστροφή της πλειοψηφίας των αγροτών, να οργανωθεί μία αντίσταση, σ' αυτήν την καταστροφή, κι' αυτό μπορεί να γίνει μόνο με μία σύγκρουση με το κράτος, την τράπεζα, την συνεταιριστική γραφειοκρατία, τις βιομηχανίες και τους καπιταλιστές, αγρότες ή και άστούς των πόλεων, που δουλεύουν πολύμορφα προς αυτή την κατεύθυνση. Και με τις συνθήκες της χώρας μας, την κυριαρχία δηλ. της μικροϊδιοκτησίας και την αναγκαιότητα συγκέντρωσης της παραγωγής, αυτό ή γραμμή αντίστασης γίνεται ήδη από μια σκληρή προοδευτική, σοσιαλιστική και όχι αντιδραστική, και συναντάει έτσι την προοπτική αγώνα και των προλεταρίων του χωριού, των εργατών γης.

Μέσα από κει περνάει ο συγκεκριμένος τρόπος, προσαρμοσμένος στις συνθήκες και τις ανάγκες της Ελλάδας, για μια γραμμή επαναστατικής πάλης στο χωριό. Τώρα αν αυτή θα εκφραστεί κύρια μέσα από τους παλιούς συνεταιρισμούς, ή έξω απ' αυτούς με αγροτικές ενώσεις νέου τύπου, όπως μπορεί να είναι οι σύλλογοι, αυτό είναι κάτι που θα το λύσουν ρί' ίδιοι οι αγρότες και ή πορεία του κινήματος τους. Γι

Για όλα αυτά το ζήτημα δεν είναι να μιλάει κανείς για συνεταιρισμούς, όπως κάνουν οι ρεβιζιονιστές, αλλά σε συνδυασμό με την ΠΑΛΗ ενάντια στην καπιταλιστική συγκέντρωση και καταστροφή. Σ' αυτή τη βάση αυτό το κίνημα μπορεί να έχει έναν προοδευτικό-επαναστατικό χαρακτήρα.

2. Παράλληλα συνεχίζεται και θα έντεινεται διαρκώς ο αγώνας της αγροτιάς

σε σχέση με τις τιμές, το κόστος των αγροτικών εφοδίων κλπ. 'Η απο

'Η αποψη ότι αποδοχή φηλών τιμών για τους αγρότες θα σήμαινε μείωση της αγοραστικής δύναμης των εργατών, αποψη που θέλει να στρέψει τους εργάτες και τους εργαζόμενους των πόλεων ενάντια στην αγροτιά, είναι κορπορατιστική και αντιδραστική. Γιατί κατά το ίδιο τρόπο ή αύξηση των μεροκάματων θα είχε σαν αποτέλεσμα να αυξηθεί ή τιμή των εφοδίων για τους αγρότες και. Με μία τέτοια λογική δεν θα πρεπε να γίνεται καμμία κινήτοποίηση γιατί ή αστική τάξη θα προσπαθεί να ρίξει το κόστος στους ώμους των υπόλοιπων λαϊκών στρώματων και τάξεων. Αντίθετα ή λογική των κινήματων και διεκδικήσεων δεν στρέφεται ενάντια στα λαϊκά στρώματα αλλά ενάντια στ' αφεντικά και το κράτος, και εναπόκειται στην εργατική τάξη μέσα από την πάλη της να μη επιτρέψει να πέσει το βάρος κάθε βελτίωσης της τιμής των αγροτικών προϊόντων στις δυνάμεις της πλατεις, αλλά στα υπερκέρδη των μεσαζόντων και του μονοπωλίου.

Η συνολική προοπτική με την σημερινή κοινωνική διαμόρφωση της αγροτιάς στη χώρα μας δεν είναι δυσμενής για το εργατικό κίνημα.

Σε περίπτωση επαναστατικής κρίσης ή πλειοψηφία της αγροτιάς δεν θα πάει ενάντια στους εργάτες, δεν θα αποτελέσει μετώπισθεν της αντεπανάστασης. Αντίθετα είναι δυνατό να είναι μια δυναμη επαναστατικής αλλαγής με συμφέρον ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ στο σοσιαλισμό.

Και ή πολιτική της μετακίνησης είναι κι' όλες ένα ευνοϊκό σημάδι.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΛΚΟ : ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΑΓΩΝΑ

Μετά από 70 μέρες αγώνα, οι έργα της ΕΛΚΟ μπήκαν στο έργοστάσιο τη Δευτέρα 3 Ιούλη. Από τα 14 αίτηματα που είχαν βάλει ελάχιστα ικανοποιήθηκαν ενώ στα πιο σημαντικά τ'άφεντικά άρνήθηκαν να παραχωρήσουν οτιδήποτε (έκτός από κάτι ψιχουλά που οι εργάτες είχαν άρνηθεί από την αρχή της απεργίας).

Κι όχι μόνο αυτό αλλά από την πρώτη μέρα μετά τη λήξη της απεργίας, τ'άφεντικά άρχισαν τις απολύσεις με τη μορφή της υποχρεωτικής άδειας. Γύρω στους 60 εργάτες πήρας τέτοια άδεια, κι ανάμεσα σ'αυτούς και 4 μέλη της διοίκησης του σωματείου.

Αυτή η κατάληξη δεν ήταν ξαφνική. Ήρθε σά φυσικό αποτέλεσμα μιας διαδικασίας εκφυλισμού της απεργίας που είχε άρχισει μερικές βδομάδες πριν και για την οποία ευθύνεται η διοίκηση του σωματείου και ιδιαίτερα τα δύο μέλη της ΕΣΑΚ (έχει καταντήσει πιά ρουτίνα η ΕΣΑΚ να συναγωνίζεται με τ'άφεντικά για το ποιος θα πρωτοσπάσει την απεργία).

Σ'όλη τη διάρκεια της απεργίας, η διοίκηση (έκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις) περισσότερο ακολουθούσε παρά καθοδηγούσε τον αγώνα. Μην παίρνοντας καμιά πρωτοβουλία, άφηνε τα πράγματα να σέρνονται κι αυτό εξάντλησε τους απεργούς που κάθονταν όχτω ώρες έξω από το έργοστάσιο δίχως να κάνουν τίποτα. Ούσιαστικά η απεργία κρατιόταν από ένα-δύο μέλη της διοίκησης, ένα μικρό αριθμό νέων εργατών και κύρια από την αποφασιστικότητα των απεργών και τη διάθεσή τους γι'αγώνα.

Όμως η έλλειψη πρωτοβουλίας και η απουσία κλιμάκωσης της κινητοποίησης άρχισαν να φθείρουν τους απεργούς. Μετά τον ένθουσιασμό των πρώτων ημερών, το κλίμα άρχισε σιγά-σιγά να πέφτει. Τότε η ΕΣΑΚ νόμισε πως ήρθε η στιγμή να τελειώνει με την

απεργία που κατά τη γνώμη της είχε κρατήσει πολύ. Στη συνέλευση που έγινε η ΕΣΑΚ πρότεινε "νά μπορούμε μέσα με ψηλά το κεφάλι", χωρίς να έχουν πάρει δραχμή. Δεν είχε όμως υπολογίσει καλά τη διάθεση των απεργών και την έπαθε. Πράγματι αυτοί κατάλαβαν την κοροϊδία και άπαντησαν πως δεν αγωνίστηκαν τόσο καιρό για να χάσουν κι αυτά που είχαν. Με ένθουσιασμό ψήφισαν για τη συνέχιση της απεργίας και μόνο 15 ψήφισαν να μπουνε μέσα. Η ΕΣΑΚ είχε πάθει πανωλεθρία.

Την άλλη βδομάδα όμως η αδράνεια συνεχίστηκε. Οι απεργοί μεταφέρθηκαν στα κεντρικά γραφεία της εταιρίας, στη γέφυρα της Κολοκυνθούς, ώστε να μπορούν να ελέγχουν τις προσλήψεις και να βρίσκονται και σέ πιά κεντρικό μέρος. Παρόλα αυτά όμως η διοίκηση συνέχισε να ταλαντεύεται και να μή μπορεί να δώσει ένα περιεχόμενο στον αγώνα των απεργών. Οι απεργοσπάστες συνέχιζαν ν'άφήνονται ανενόχλητοι πράγμα που δυνάμωνε τα άφεντικά και τους έδινε τη δυνατότητα να μην υποχωρούν. Διάφοροι δυσареστημένοι "οίκογενειάρχες" άρχισαν να διαμαρτύρονται ότι δε μπορούν να συνεχίσουν έτσι γιατί έχουν "υποχρεώσεις".

Τό κλίμα ήττοπάθειας και ανασφάλειας άρχισε να περνάει στον κόσμο. "Έτσι, στη συνέλευση που έγινε μια βδομάδα μετά, αυτοί που ήθελαν να τελειώνει η απεργία, βρήκαν πιά έξυπνο τρόπο να το περάσουν. Δεν εκτέθηκαν οι ίδιοι αλλά δημιούργησαν ένα τέτοιο κλίμα που πήραν θάρρος να μιλήσουν εκείνοι οι εργάτες που ήθελαν να μπουνε μέσα. "Έτσι, αυτοί, σάν "υπεύθυνοι συνδικαλιστές" έπρεπε να πάρουν υπόψη τους τις θελήσεις των εργατών. Και για να σπάσει το αγωνιστικό κλίμα που δημιουργούσαν οι νέοι εργάτες, άρχισαν διάφοροι

νά λένε ότι οί νέοι δέν έχουν "ύποχρεώσεις" καί. Άρα δέ μπορούν νά μιλάνε. "Είναι εύκολο σ'αυτούς νά λένε γι'άπεργίες κι άγώνες. Για ρωτῇ - στε όμως καί μᾶς τούς οίκογενειάρχες πού έχουμε τόσα στήν πλάτη". Ετ-σι, οί νέοι, παρόλο πού ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς άπεργίας, δέν τόλμησαν νά βγάλουν τσιμουδιά. Ἡ ἡττοπάθεια εἶχε πιά ἐπιβληθεῖ.

Τήν ἄλλη βδομάδα, πού εἶναι κι ἡ τελευταία, ἡ διοίκηση πάει σχεδόν πα-ρακαλεστά γιά διαπραγματεύσεις, χω-ρίς δηλαδή νά τήν ἔχει καλέσει τ'ά-φεντικῶ. Εμεῖς ὁ Βαγιωνῆς ὄχι μόνο δέν ὑποχωρεῖ ἀλλά τούς λέει ξεκάθα-ρα ὅτι θέλει ν'ἀπολύσει ἐργάτες.

Μιά προσπάθεια κλιμάκωσης μέ κά-θοδο τῶν άπεργῶν στό ὑπουργεῖο Ἐρ-γασίας δέν καταλήγει πουθενά. Οἱ ά-περγοί ἔχουν χάσει πιά τήν ἐμπιστο-σύνη τους, δέ βλέπουν πῶς μπορούν νά συνεχίσουν. Τό Σάββατο, 1 Ἰούλη ἐπικυρώνεται καί τυπικά ἡ ἀπόφαση πού τούς εἶχε ἐπιβληθεῖ. σιγά-σιγά, μέσα ἀπό μία πορεία ἐκφυλισμοῦ τρι-ῶν ἐβδομάδων.

Ἡ άπεργία τῆς ΕΛΚΟ καί ἡ κατά-ληξη πού εἶχε εἶναι πολύ χαρακτηρι-στική γιά τήν περίοδο πού περνάει σήμερα τό ἐργατικῶ κίνημα. Καί σ'αὐ-τή, ὅπως καί στή Σέλμαν, ὑπάρχουν πολλά νοινά στοιχεῖα. Ἐπίθεση με-γάλου μεγέθους ἀπό τήν πλευρά τῶν ά-φεντικῶν καί τῆς κυβέρνησης μέ μαζι-κές ἀπολύσεις, προσλήψεις άπεργοσπα-στῶν, άστυνομία, δίκιες άπεργῶν μέ τόν 330, καί ἀπό τήν ἄλλη άδυναμία τῶν ἐργατῶν ν'ἀπαντήσουν σ'όλα αὐτά τά χτυπήματα, καί κύρια καμιά ἀντι-μετώπιση τῶν άπεργοσπαστῶν. Ταυτό-χρονα ὅμως πρόκειται γιά μακρόχρο-νες άπεργίες, κι αὐτή ἡ διάρκεια εἶ-ναι ἡ μοναδική ἐνδειξη τῆς διάθεσης τῶν ἐργατῶν ν'ἀγωνιστοῦν.

Ὡστόσο, αὐτές οἱ ἐλλείψεις δείχ-νουν καθαρά πόσο ἀδύναμο ἰδεολογικά εἶναι σήμερα τό ἐργατικῶ κίνημα σέ σχέση μέ τίς ἀπαιτήσεις πού μπαί-νουν. Ἀκόμα δείχνει πῶς τό σωματεῖ-ο βάσης, τό ἐργοστασιακῶ, παρόλο πού εἶναι ἡ πιό σωστή μορφή ὁργάνωσης τῶν ἐργατῶν, δέν ἀρκεῖ πιά ἀπό μόνο-του γιά νά προωθήσει ἕναν άγώνα. Χρειάζεται ἕνα ἀνώτερο ἐπίπεδο ὁργά-νωσης τῶν πρωτοπόρων στοιχείων τῶν

ἐργατῶν πού νά μπορούν νά παίρνουν συγκεκριμένες πρωτοβουλίες άγώνα καί νά βοηθοῦν στό ἰδεολογικῶ ξε-καθάρισμα τῶν προβλημάτων πού μπαί-νουν σήμερα στό ἐργατικῶ κίνημα. Κι αὐτό γιάτί οἱ ἐργάτες δέν ἔχουν πιά νά κάνουν μέ τά αἰφνιδιασμένα ά-φεντικά τῆς μεταπολίτευσης. Ἀπέναν-τί τους ἔχουν πιά ὄχι μόνο ἕνα κρά-τος καλύτερα ὁργανωμένο καί σύμφωνα μέ τά συμφέροντα αὐτῶν τῶν άφεντι-κῶν ἀλλά καί ὅλους τούς μηχανισμούς ἐλέγχου καί χειραγώγησης τῆς ἐργα-τικῆς τάξης πού ἔχουν ὁργανωθεί τό ἴδιο καλά (ΓΣΕΕ, ἐργατικά κέντρα, ἐρ-γατοπατέρες, ρεφορμιστές, ρεβιζιο-νιστές). Ἀπέναντι σ'όλους αὐτούς, εἶναι καθαρό πῶς τό ἐργοστασιακῶ σω-ματεῖο δέν ἀρκεῖ ἀπό μόνο-του.

Χαρακτηριστική εἶναι ἡ περίπτωση τῆς TIGER πού ἔχει ἕνα ἀπό τά πιό προχωρημένα ἐργοστασιακά σωματεῖα. Κι ὅμως, μέ τήν πρώτη ἐπίθεση τῶν ά-φεντικῶν πού ἀπόλυσαν δύο μέλη τῆς διοίκησης καί δυό ἄλλους ἐργάτες, μέ τά τήν 24ωρη άπεργία πού ἔκαναν, οἱ ἐργάτες ὑποχώρησαν πρὸς τό παρόν ά-πέναντι στήν τρομοκρατία καί σταμά-τησαν κάθε κινήτοποίηση.

Ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα μᾶς δείχ-νουν καθαρά ποιά εἶναι τά προβλήμα-τα πού ἀντιμετωπίζει σήμερα τό ἐρ-γατικῶ κίνημα καί στά ὁποῖα χρειά-ζεται μία ἀπάντηση. Ἰδεολογικῶ ξε-καθάρισμα σέ σχέση μέ τά αἰτήματα τῆς ἐργατικῆς τάξης πού δέ μπορούν πιά νά περιορίζονται σέ αὐξήσεις με-ροκάματου, γιάτί τότε οὔτε αὐτές μπορούν νά καταχτηθοῦν, καί ἀπό τήν ἄλλη ὁργάνωση ἐκείνων τῶν πρωτοπό-ρων στοιχείων, ὅσο λίγα κι ἂν εἶναι αὐτά, μέ στόχο αὐτό τό ἰδεολογικῶ ξεκαθάρισμα καί προώθηση συγκεκρι-μένων πρωτοβουλιῶν μέ βάση τά γενι-κότερα προβλήματα τῆς ἐργατικῆς τά-ξης.

Κάτι τέτοιο θά μπορούσε νά βάλει τίς βάσεις ὥστε, σέ μία νέα φάση ά-νάπτυξης τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, ἡ ἐργατική τάξη νά μπορέσει νά κάνει ἕνα ποιοτικῶ ἄλμα στά αἰτήματα καί τίς καταχτήσεις της.

TIGER

Στις 15 Ιούνη στο εργοστάσιο TIGER στη Μαγούλα Έλευσίνας έγινε 24ωρη προειδοποιητική απεργία με σχετική επιτυχία. Τήν άλλη μέρα το αφεντικό απάντησε με απολύσεις. Παράνομα, παραβιάζοντας ακόμα και το νόμο 330, απολύει δύο μέλη του σωματείου, τον αντιπρόεδρο, τον γενικό γραμματέα, έναν εργάτη και μία εργάτρια.

Οι εργάτες του TIGER τώρα με το σωματείο τους προσπαθούν, μετά απ' αυτή τη κατάσταση που δημιουργήθηκε, να βρουν τρόπους ν' απαντήσουν στην επίθεση του αφεντικού.

Παρακάτω δημοσιεύουμε τη προκηρυξη που έβγαλε το σωματείο την ίδια μέρα της προειδοποιητικής απεργίας.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΤ/ΛΛΗΛΩΝ
TIGER

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Συνάδελφισσες, Συνάδελφοι

Μετά την απροκάλυπτη επίθεση της επίχειρησης ενάντια στο Σωματείο μας κατηγορώντας την ήγεςία του σωματείου μας για ασυνέπεια και ανειλικρίνεια ενώ συνέβη το αντίθετο.

Για τα αιτήματά μας, 20λεπτο και αύξηση, είχαμε συζητήσει ώρες όλοκληρες και είχαν μείνει και τα δύο ανοιχτά.

Πόσο καιρό ήθελε να του δώσουμε να το σκεφτεί; Δέν τόν έφτασαν πέντε μέρες; Και για ποιο λόγο ειλικρινή διάλογομας μιλάει όταν τορπιλίζει το διάλογο, άγνοώντας το διοικητικό Συμβούλιο επανειλημένα στις απολύσεις και δέν τό ενημέρωνε ποτέ, ενώ είχε συμφωνηθεί να είδοποιεί δέκα μέρες ένωρίτερα τό ΔΣ και να εξετάζονται οι λόγοι της απόλυσης.

Ζητάει να κατανοήσετε(!) την επίχειρηση ενώ από την άλλη πλευρά δημιουργεί καθεστώς τύπου Χιλής, που σέ λίγο αν περάσει τό σχέδιο αστυνόμευσης και τρομοκρατίας δέν θά μπορείς να πεις ούτε τό όνομά σου.

"Όσο για αιτήματά μας, αν είναι νόμιμα ή όχι του απαντάμε πώς: ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ.

Και πώς ζητάει την κατανόησή μας για τά προβλήματά του όταν ή επίχειρηση μας αφήνει τό χειμώνα να παγώνουμε και τό καλοκαίρι να καιγόμαστε; Και, όταν τά βράδυα έσύ συνάδερφε που κάθεται υπερωρία και ενώ είχε συμφωνηθεί να σέ πηγαίνει τό κίτρινο αυτοκίνητο, παρ' όλα αυτά τό κατάργησε και έτσι μπαίνεις στις έφτά τό πρωί και πās σπίτι σου στις δέκα τό βράδυ. Ποτέ δέ σκέττηκες ότι παγώνεις ότή στάση τό χειμώνα και ότι τό βράδυ δέ βλέπεις τά παιδιά σου γιατί κοιμούνται κι' ακόμα και την ίδια τή γυναίκα σου δέν τή βλέπεις παρά μόνο την Κυριακή.

Τί ζητάμε; Ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, να μας σέβονται σαν ανθρώπους και όχι να μας βλέπουν σαν πρόβατα και να έχουν τους τσελιγκάδες για να μας φωνάζουν. Είναι πολλά αυτά Συνάδελφοι; Νά τρώμε ένα κομμάτι φωμί με αξιοπρέπεια και όχι με συνεχή εξαναγκασμό για αύξηση της παραγωγής.

Κι' επειδή-ζητήσαμε έναίνα που χρόνια μας στερεί ανακρίνωσε ότι δέν μπορεί να μας ικανοποιήσει γιατί έχει δουλειά. Κι' όταν έχει φόρτο δουλειάς μας έδωσε έμας τίποτε από τά περηνέρδη του;

Και ότι θα, και όταν θα, κι' έφόσον κάνει τή δουλειά του, τότε θα δοῦ με.

Ο μόνος σκοπός τους είναι να διαλύσουν τό σωματείομας, τό μόνο μας όπλο, την μόνη μας έλπίδα για ένα καλύτερο αύριο, γιατί φοβούνται τή δύ

ναμή μας, όταν είμαστε ενωμένοι.
Γι' αυτό συνάδερφοι ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΡΑΣΗ Η ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ
ΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ
ΓΙΑ ΣΕΒΑΣΜΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ ΜΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τ Η Ν Ι Κ Η Τ Η Φ Ε Ρ Ν Ε Ι Ο Α Γ Ω Ν Α Σ

Μαγούλα 15 'Ιούνη 78

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΣΕΑΜΑΝ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΤΗΣ "ΣΕΑΜΑΝ"

ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΣΣΕΣ.-ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Ἡ ἐταιρεία "ΣΕΑΜΑΝ" ἐξαντλώντας ὅλα τὰ παράνομα μέσα καί τίς τρομοκρατικές ἐνέργειες ἔφτασε στό σημεῖο νά μᾶς κλείσει τήν πόρτα κατὰμουτρα ὑποστηρίζοντας, ὅτι εἴμαστε παραιτημένοι. Εἰς ΛΟΙΠΟΝ ΟΧΙ ! Δέν εἴμαστε οὔτε παραιτημένοι οὔτε ἀπολυμένοι. Γιατί ἡ ΣΕΑΜΑΝ δέν εἶναι οὔτε νομοθέτης οὔτε δικαστής, οὔτε ἐκτελεστής τῶν ἀποφάσεων.

Δέν πρέπει νά θεωροῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπολυμένους καί πρέπει νά καταλάβουμε, ὅτι δέν ξεκινήσ με αὐτόν τόν ἀγῶνα γιά νά πάρουμε ἀποζημίωση σάν ἀπολυμένοι, ἀλλά γιά νά ικανοποιηθοῦν τὰ δίκαια αἰτήματα μας καί νά ἐπιστρέψουμε ὑπερήφανοι στή δουλειά μας.

"Ἀς κλείσουμε τὰ αὐτιά μας στοὺς κακόβουλους φιθυριστές καί στήν ἐργοδοσία.

"Ἀς μένουμε συσπειρωμένοι καί ἐνωμένοι γύρω ἀπό τό σωματεῖο μας καί νά εἴμαστε σίγουροι ὅτι θά νικήσουμε.

Ἀπευθυνόμαστε καί σέ σένα ΕΡΓΑΤΗ καί ΕΡΓΑΤΡΙΑ πού βρῖσκεσαι ἐντός "ΣΕΑΜΑΝ" Κλείσ ε τ' αὐτιά σου στοὺς διάφορους ἐπιτήδειους πού θά σέ πλησιάζουν καί θά σοῦ ὑποσχεθοῦν "λαγούς μέ πετραχελία" γιά νά πᾶς νά δουλέψεις στή "ΣΕΑΜΑΝ". Σκέψου ὅτι ὁ ἀγῶνας πού γίνεται ἀπό τοὺς συναδέλφους σου στή εἶναι καί δικός σου ΑΓΩΝΑΣ. Εἶναι ἀγῶνας ὁλόκληρης τῆς ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ.

Μή δεχτεῖς ποτέ νά στερήσεις τό γάλα ἀπό τὰ παιδιά τῶν ΑΠΕΡΓΩΝ.

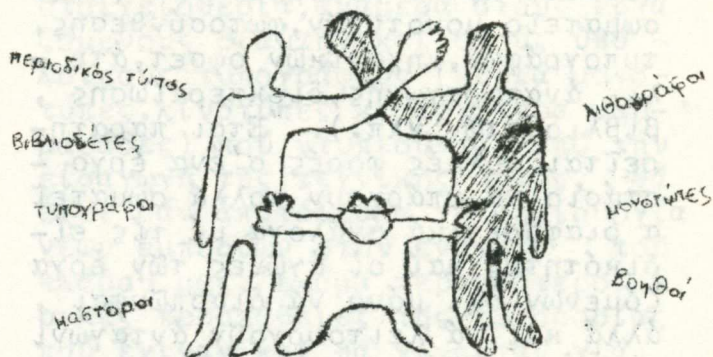
Πές ἓνα "ΟΧΙ" στό μεροκάματο τῆς προδοσίας.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΗΤΩ ΟΙ ΑΠΕΡΓΟΙ ΤΗΣ "ΣΕΑΜΑΝ"

ΕΝΑΣ ΚΛΑΔΟΣ - ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

Στό συνδικαλιστικό χώρο τών γραφικών τεχνών πού βρίσκεται διασπασμένος από χρόνια σέ τρία σωματεία, Τυπογράφων - Λιθογράφων - Βιβλιοδετών, φτιάχτηκε έπιτροπή πρωτοβουλίας έργαζομένων κι' από τούς τρεις κλάδους γιά τήν ένοποίηση τών τριών σωματείων. Σάν πρώτη ενέργεια κυκλοφόρησε ένα πρώτο σχέδιο πλατφόρμας πού προσπαθεί νά δει τό βασικό αυτό θέμα τής ένοποίησης κλαδικών σωματείων από ταξική σκοπιά, κτυπώντας τή διάσπαση πού υπάρχει σ' όλα τά επίπεδα. Δημοσιεύουμε παρακάτω τό κείμενο τής έπιτροπής πρωτοβουλίας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΓΕΝΙΚΑ

Όλη ή λογική του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής είναι βασισμένη στην αδιάκριτη πάλη γιά τό κέρδος. Αυτό είναι τό κίνητρο πού καθορίζει τί κεφάλαια καί πού θά τοποθετηθούν. Αυτό είναι ακόμα πού ρυθμίζει τίς διάφορες σχέσεις μεταξύ τών άφεντικών. Σχέσεις κύρια ανταγωνιστικές, μιά κι' ό καθένας τους έχει σά σκοπό νά έξοντώσει τόν άλλον γιά νά κυριαρχήσει στη αγορά καί νά μεγαλώσει έτσι τό κέρδη του.

Όπως συναγωνίζεται ό ένας καπιταλιστής τόν άλλον μέ σκοπό νά πουλήσει περισσότερα έμπορεύματα (πράγμα πού τό πετυχαίνει, ρίχνοντας τήν τιμή τους), έτσι κι ό εργάτης συναγωνίζεται τόν άλλον στην πούληση τής εργατικής του δύναμης. Κι' ό ανταγωνισμός αυτός μεταξύ τών εργατών, δίνει τή δυνατότητα στον καπιταλιστή νά μεγαλώνει τήν έκμετάλ-

λευση πάνω τους. Γιά νά άντιμετωπίσουν αυτό οι εργάτες καί νά άμυνθούν άπέναντι στους καπιταλιστές, έφτιαξαν τίς πρώτες συνδικαλιστικές (έπαγγελματικές) οργανώσεις. Αντέταξαν δηλαδή στους έκμεταλλευτές τους τήν ένότητα, καί τή συλλογική διεκδίκηση τής άμοιβής τής δουλειάς τους (μεροκάματο).

Από κεϊ καί πέρα όλες οι προσπάθειες τών καπιταλιστών σκοπεύουν στη διάσπαση τής ένότητας τής εργατικής τάξης, μέ τελικό σκοπό τή διάσπαση τών άγώνων τής.

Αυτό τό πετυχαίνουν πρώτα άπό όλα, διαιρώντας όλο καί περισσότερο τούς εργαζόμενους σέ πολλαπλές είδικοότητες, πού δημιουργούνται άπό τήν ανάπτυξη τής τεχνικής. Καλλιεργούν συστηματικά τόν ανταγωνισμό μιάς είδικότητας άπέναντι στην άλλη καί στόχος τους είναι οι συνδικαλιστι-

κές ενώσεις νά κατακερματίζονται σέ ενώσεις σύμφωνα μέ τίς έξειδικεύσεις πού δημιουργούνται (π.χ. σωματείο μονοτυπών, φωτοσύνθεσης, τυπογράφων, μηχανικών όφσετ, άτε - λιε άναπαραγωγής, διευπεραίωσης, βιβλιοδετών κλπ.). Έτσι παρατηρείται πολλές φορές σ' ένα έργο - στάσιο νά υπάρχουν πολλά σωματεία διαφορετικά ανάλογα μέ τίς ειδικότητες καί οί άγώνες τών έργαζόμενων όχι μόνο νά διασπώνται, αλλά καί νά λειτουργοῦν ανταγωνιστικά μεταξύ τους.

Η μόνη άπάντηση στην τακτική της διάσπασης τών άφεντικών άπό τή μεριά τών εργαζόμενων, είναι ή προώθηση της ένότητας τών άγώνων τους καί της όργάνωσής τους. Καί ή ένότητα αύτή δέν μπορεϊ νά είναι άρχικά, παρά ή ένότητα όλων τών εργαζόμενων μέ βάση, τόν κοινό τόπο δουλειάς καί τόν ίδιο κλάδο παραγωγής.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΜΑΣ

(μερικά παραδείγματα)

Στό δικό μας κλάδο, στόν κλάδο τών Γραφικών Τεχνών, ή διάσπαση αύτή - σάν άποτέλεσμα της καπιταλιστικής διαίρεσης κι έξειδίκευσης της εργασίας - εκφράζεται μέ πολλούς τρόπους. Τέτοιοι είναι :

□ Οί διαφορές πού υπάρχουν ανάμεσα στά μεροκάματα τών διάφορων ειδικοτήτων (όπως τουλάχιστον όρίζονται άπό τίς Συλλογικές Συμβάσεις). (π.χ. λιθογράφων, φωτογράφων, ρετουσέρ, μηχανικών όφσετ, μεταφορέων, μεταξοτυπών, μονοτυπών, πισστών, φωτοσύνθεσης, λινοτυπών, στοιχειοθετών, φλεξογράφων, βιβλιοδετών, διπλωτών κλπ.).

□ Ο διαχωρισμός μέ βάση τήν ύπαλληλική ιδιότητα πού έχει ένα μέρος άπό τίς ειδικότητες του κλάδου μας καί ένα άλλο μέρος πού δέν τήν έχει. Πράγμα πού σημαίνει διαφοροποιήσεις στό χρόνο άδειας στις άποζημιώσεις τών άπολυμένων κλπ.

□ Οί διαφορετικές συλλογικές συμβάσεις πού υπάρχουν στόν ίδιο κλάδο (σύμβαση τυπογράφων, μονοτυπών, λιθογράφων, βιβλιοδετών).

□ Τέλος τό πιο σημαντικό είναι ή διαίρεση διάσπαση τών εργαζόμενων στις Γραφικές Τέχνες πού είναι ένας ενιαίος κλάδος παραγωγής, σέ τρία διαφορετικά σωματεία : Τυπογράφων, Λιθογράφων, Βιβλιοδετών. Παλιότερα μάλιστα, είχε γίνει προσπάθεια γιά τήν δημιουργία ξεχωριστού σωματείου μονοτυπών, πού όμως άπότυχε.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΡΑΝ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ

Τά άποτελέσματα αύτης της διάσπασης είναι όλοφάνερα καί τά άπαντάμε καθημερινά στην ίδια μας τή δουλειά.

□ Πρώτα άπ' όλα ο σχετικός ανταγωνισμός πού αναπτύσσεται μεταξύ τών διαφορετικών ειδικοτήτων. Συνηθισμένη έκφρασή του είναι ή προσπάθεια πολλών εργαζόμενων νά βελτιώσουν κύρια τό μεροκάματο καί ν' αύξήσουν τά προνόμια της δικής τους ειδικότητας κι ή άδιαφορία καί ή άγνοιά τους γιά τά προβλήματα καί τή θέση άλλων ειδικοτήτων, πού βρίσκονται σέ χειρότερη κατάσταση.

□ Άλλο σημείο πού γίνεται φανερός ο ανταγωνισμός, είναι ο άδιάφορος ή καί "διευθυντικός" πολλές φορές τρόπος πού αντιμετωπίζουν οί ειδικευμένοι, οί "μάστοροι", τούς μαθητευόμενους καί τούς βοηθούς τους. Έκεϊ δηλαδή πού τό ένδιαφέρον τους θάπρεπε νά ναι μεγαλύτερο, μις καί οί μαθητευόμενοι είναι σί περισσότερο καταπιεσμένοι καί έκμεταλλευόμενοι.

Αυτούς τούς ανταγωνισμούς έκμεταλλεύονται πολλές φορές οί εργοδότες, παραχωρώντας όρισμένα ψίχουλα όπου θέλουν αυτοί, προκειμέ

νου νά τούς δξύνουν καί νά δια-
σπάρουν έναν άγώνα.

□ Τέλος, τό ξεχώρισμα τών άγώ-
νων τών έργαζόμενων - πού ά-
κολουθεϊ τή διάσπαση τοῦ κλάδου
μας σέ τρία σωματεία - πολλέςφο-
ρές μάλιστα στό ίδιο τό έργοστά-
σιο (π.χ. ΕΛΚΑ). 'Ακόμα καί στίς
περιπτώσεις πού γίνεται ένας κοι-
νός άγώνας, οί τρεῖς αὐτές κατη-
γορίες (τυπογράφοι, λιθογράφοι,
βιβλιοδέτες) λειτουργοῦν, σέ με-
γάλο βαθμό ξεχωριστά, έχοντας μιá
μεγάλη επιφυλακτικότητα ανάμετα
ξύ τους. Οί ίδιες οί διοικήσεις,
κι όταν άκόμη συνεργάζονται σέ
κοινούς άγώνες, δέν μποροῦν, παρ'
όλα αὐτά, παρά νά λ ε ι τ ο υ ρ-
γ ο ὦ ν σ á ν ξ ε χ ω ρ ι-
σ τ έ ς π ο ὗ σ υ ν ε ρ γ á-
ζ ο ν τ α ι, á λ λ α π ο ὗ δ é
ν ε ἴ ν α ι ἕ ν α ὄ ρ γ α ν ο-
μ ι á ἐ ν ι α ῖ α δ ι ο ἰ κ ῆ
σ η. Αὐτό τό ἔδειξε ολοκάρα
τελευταῖος άγώνας πού ξεκίνησε
ἀπό τούς λιθογράφους γιά τό 40
ωρο καί τά ἀποτελέσματα τῆς διά-
σπασης εἶναι γνωστά σ' ὅλους μας.

Πέρα ὅμως ἀπ' τούς "κοινούς"
άγώνες πού γίνονται, ὑπάρχουν μιá
σειρά ἄλλοι, πού δέν γίνονται. "Ο-
πως : τῆς ένοποίησης τών συλλο-
γικῶν συμβάσεων, τοῦ ενός μήνα ἄ-
δεια κλπ. 'Ακόμα άγώνες, ὅπως έ-
κεῖνος γιά τόν ἔλεγχο τοῦ ΤΑΤ, τήν
ἀξιοποίηση τών πόρων του, τήν
αὔξηση τών συντάξεων κλπ. σκον-
τάφτουν οὐσιαστικά πάνω στήν ά-
δυναμία ένιαίας καί μαζικῆς κι-
νητοποίησης τών έργαζόμενων πού
καλύπτονται ἀπ' τό Ταμεῖο αὐτό,
καί κύρια τών έργαζόμενων στίς
Γραφικές Τέχνες, πού θά ἔπρεπε νά
εἶναι καί ὁ βασιικός μοχλός ενός
τέτοιου άγώνα. Κι αὐτό γιατί ἡ
"ένοποίηση" τοῦ άγώνα σ' ἐπίπεδο
ὁμοσπονδίας εἶναι καί θά εἶναι
ἀδύνατη, ἀφοῦ σ' αὐτήν κυριαρχοῦν
τά έργατοπατερικά διορισμένα κυ-
βερνητικά στοιχεῖα.

Ἡ διάσπαση αὐτή τοῦ κλάδου
μας, θά διατηρεῖται καί θά προχω-
ράει, ἂν δέν τήν ἀντιμετωπίσουμε
σά τό βασιικό πρόβλημα πού πρέ-
πει νά λυθεῖ σήμερα.

Συγκεκριμένα, οἱ νέοι ἀνταγω-
νισμοί πού τεῖνει νά δημιουργήσῃ
ἡ εἰσαγωγή τῆς φωτοσύνθεσης στή
στοιχειοθεσία, ἀνάμεσα στούς έργα-
ζόμενους σ' αὐτήν καί στούς ὑπό-
λοιπους τυπογράφους (κύρια μονο-
τύπες, λινотύπες κι ἀργότερα μαρ-
μαράδες) πού χτυπιοῦνται ἀπό τήν
εἰσαγωγή τῆς τεχνικῆς αὐτῆς, θά
ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τή δημιουργία
νέων ἐμποδίων στήν ένότητα τοῦ
κλάδου μας. 'Ακόμα περισσότερο, με-
ρικές προσπάθειες τῆς έργοδοσίας
πού ἔγιναν καί θά γίνονται γιά
τήν ένταξη ὀρισμένων λιθογραφι-
κῶν ἐπιχειρήσεων καί μάλιστα τών
πιο μεγάλων (ΕΛΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ, ΡΟΜΑΝ-
ΤΣΟ κλπ.) στόν περιοδικό τύπο δέν
εἶναι παρά ἡ συστηματική προώθη-
ση ενός πολύ γεροῦ χτυπήματος στή
ένότητα τοῦ κλάδου, μιá οὐσιαστι-
κή καί σημαντική πάρα πέρα διά-
σπαση καί δημιουργία τέτοιων ἀν-
ταγωνισμῶν, πού θά ὀφελήσουν τήν
έργοδοσία.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΜΑΣ - Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΧΕΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

"Ὅπως εἶπαμε καί πιο πάνω, ἡ έ-
νότητα τών έργαζόμενων, εἶναι ἡ
μόνη ἀπάντηση στή διάσπαση πού
προωθοῦν τ' ἀφεντικά. Τί σημαίνει
ὅμως ένότητα καί πῶς μπορεῖ νά
χτιστεῖ σήμερα στίς γραφικές τέχ-
νες;

"Ὅς ξεκαθαρίσουμε πρῶτα καλῶς
ὅτι ένότητα δέ σημαίνει γιά μᾶς
ἡ συγκόληση τών τριῶν σωματείων,
μέ λιγότερο ἢ περισσότερο πετυχη-
μένο τρόπο. Ἡ ένότητα δέν εἶναι
ένα ὀργανωτικό μόνο πρόβλημα. Ἡ
ένότητα γιά μᾶς εἶναι ἡ διαδικα-
σία ἀνάπτυξης τῆς πάλης τών έργα-
ζόμενων ἐνάντια στούς ἀνταγωνι-
σμούς τους, πού δημιουργεῖ ἡ έργο-
δοσία γιά νά τούς κρατᾷ διασπα-
σμένους καί ἀδύναμους. Ἡ ένοποι-

ηση τῶν τριῶν σωματείων τοῦ κλάδου μας σέ ἓνα, εἶναι μ ὁ ν ο ἔ- νας σταθμός αὐτῆς τῆς πάλης- ση μαντικός ὅμως γιά τήν ἐνότητάςυ νεχίζεται ἀδιάκοπα καί μετὰ τήν ὀργανωτική ἐνοποίηση τοῦ κλάδου μέχρι νά ἐξαλειφτοῦν ὅλοι αὐτοί οἱ ἀνταγωνισμοί πού ἀναφέραμε προηγούμενα κι ἀκόμα ν' ἀντιμετωπιστοῦν οἱ καινούργιοι πού θά συ νεχίσουν νά γεννιοῦνται.

1. ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Ἡ ἐνότητά μας - ἀλλά καί ὁ λων τῶν ἐργατῶν - στήνεται μόνο μέσα ἀπ' τόν ἀγώνα. Εἶναι ὁ ἀγώ- νας πού σπάζει τήν ἀπομόνωση καί τήν παθητικότητα τοῦ καθένα μας μᾶς βγάζει ἀπό τήν ὑποταγή στή συνήθεια ν' ἀναγνωρίζουμε τίς κα- ταστάσεις τῆς κάθε λογῆς διαίρε- σης μέσα στόν τόπο δουλειᾶς σάν κάτι φυσικό ἐπειδὴ ἔτσι τό βρή- καμε, "ἔτσι ἦταν πάντα...". Ὁ ἀγώνας εἶναι πού μᾶς δίνει τήν ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό μας καί βοηθάει ν' ἀνακαλύψουμε στό συνά- δελφό μας τό συναγωνιστή, τό σύν- τροφο. Εἶναι ἡ συλλογική σύγ - γκρουσή μας μέ τόν κοινό ἐχθρό- τόν ἐργοδότη - πού μᾶς κάνει νά συνειδητοποιοῦμε τά κοινά μας ξεχωριστά συμφέροντα, ὁλότελα ἀ- ντιθετικά ἀπό τά συμφέροντα τῆς ἐργοδοσίας. Ὅποιαδήποτε ἐνότη- τα ἔξω ἀπό τόν ἀγώνα, εἶναι ἡ κἀ- λυψη τῆς διάσπασης πού παίρνει ἄ- λλες μορφές.

Αὐτό σημαίνει γιά μᾶς, ὅτι θά δοῦμε τόν κάθε ἀγώνα κάθε μα- γαζιοῦ - ἀπ' ὅποιοδήποτε σωματεῖ ο κι ἂν καλύπτεται - σάν κοινή ὑ- πόθεση ὅλων μας, σάν δικό μας ἀ- γώνα.

2. Η ΚΛΑΔΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΓ- ΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ

Εἴπαμε πιά πάνω, ποιούς καί τί

ἐξυπηρετεῖ ὁ κατακερματισμός τῆς συνδικαλιστικῆς ὀργάνωσης τῶν ἐρ- γαζομένων. Γι' αὐτό κι ἡ βάση τῆς ἐνότητάς μας δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι :

Α. Ἡ ὀργάνωση μέσα στό βασικό χῶρο δουλειᾶς, τό ἐργοστάσιο. Μέ τή μορφή : α) τῆς ἐργοστασια- κῆς ἐπιτροπῆς καί τῆς ἐργατικῆς συνέλευσης πού τήν ἐκλέγει (γιά ἐργοστάσιο μέ πάνω ἀπό 10-15 ἐρ- γαζόμενους), β) τοῦ ἐκλεγμένου ἐ- ργοστασιακοῦ ἀντιπροσώπου γιά μα- γαζιά πού ἀπασχολοῦνται κάτω ἀπό 10 συναδέλφους. Καί τοῦτο γιατί ἡ ἐνότητα πρέπει ν' ἀναπτυχθεῖ πρῶ- τα ἀπ' ὅλα στό χῶρο τῆς δουλειᾶς. Ἐκεῖ δηλ. πού ὁ κάθε ἐργοδότης, προσπαθεῖ μέ κάθε τρόπο νά προχω- ρήσει τή διάσπαση. Ἐκεῖ πού διαί- ρεση - διάσπαση, ἀναπαράγεται κα- θημερινά.

Β. Ἡ ἐνοποίηση τῶν τριῶν σωμα- τείων σέ ἓνα γερό κλαδικό σωμα- τεῖο γραφικῶν τεχνῶν, μέ τήν ἐ- νοποίηση τῶν ἀγώνων τους, τήν ἐνι- αία ἐπεξεργασία τῶν προβλημάτων- αἰτημάτων τοῦ κλάδου. Ὅποιαδήποτε ἀποψη ἀντιτάσσεται σ' αὐτή τήν ἐνοποίηση ἢ βάζει τέτοια προβλή- ματα καί διενκρινήσεις πού τήν κἀ- νουν πρακτικά ἀκατόρθωτη παίζει, θέλοντας καί μή, τό παιχνίδι τῆς διάσπασης καί τῆς ὑπονόμευσης τῆς ἀποτελεσματικότητας τῶν ἀγώνων μας. Ὁ λιθογράφος μέ τόν τυπογρά- φο καί τόν βιβλιοδέτη σ' ὅλα σχε- δόν τά μεγάλα μαγαζιά, ἐργάζονται πλάϊ - πλάϊ καί ἀντιμετωπίζουν τή ἐντατικοποίηση τῆς ἐκμετάλλευσης καί τῆς καταπίεσης ἀπ' τό ἴδιο ἀ- φεντικό καί πρέπει ΜΑΖΙ νά δώσουν τήν ἀγωνιστική τους ἀπάντηση, ἀ- φοῦ ἐπεξεργαστοῦν τά κοινά τους αἰτήματα.

Ἀκόμα, τά μεγάλα μαγαζιά μέ τήν γερότερη ὀργάνωση τῶν ἐργαζο- μένων, πρέπει νά δίνουν τή μάχη μέ τά μικρά, πού ἔχουν πιά ἀδύνατη ὀ- ργάνωση, παίζοντας τό ρόλο τῆς ἐμ- προσθοφυλακῆς, ἀλλά καί τῆς ὑπο- στήριξης τῶν πιά ἀδύνατων. Γιατί μόνο ὅταν τό συνολικό ἐπίπεδο τοῦ μεροκάματου καί τό καλυτέρεμα τῶν συνθηκῶν δουλειᾶς ἀνεβαίνει, κατο- χυρώνονται κι οἱ δικές τους κατα- κτήσεις. Κι ὅλα αὐτά σημαίνουν ,

τήν ανάγκη της οργανωτικής ένο-
ποίησης του κλάδου σ' ένα σωμα-
τείο.

3. ΝΑ ΠΡΟΪΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΔΡΑΝΕΙΑ

Γιά νά πετύχουμε τήν πραγμα-
γματική ένότητα, δέν άρκει νά ά-
ντικαταστήσουμε τά τρία σωματεΐ-
α μέ ένα. ΠΡΕΠΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΝΑ ΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΙΚΟ. Καί ή μαζικότητα,
δέν καθορίζεται άπό τόν άριθμό
των έγγεγραμμένων στά μητρώα. Ά-
λλά άπό τόν άριθμό των συναδέλ-
φων πού παίρνουν ένεργά μέρος σ'
όλες τίς έκδηλώσεις της ζωής του
σωματεΐου, σ' όλες τίς συζητήσεις
πού έχουν σαν άποτέλεσμα τό πάρ-
σιμο αποφάσεων για άγώνες πού οι
ίδιοι οι εργαζόμενοι στίς γραφι-
κές τέχνες θά κάνουν για νά λύ-
σουν τά προβλήματά τους.

Αυτό προϋποθέτει δύο πράγμα-
τα : πλατειά δημοκρατική λειτου-
ργία καί ανάπτυξη των έργοστασι-
ων έπιτροπών καί των εργατι-
κών αντιπροσώπων - για τά μικρά
μαγαζιά.

“ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ” ΤΟΥ ΔΙΑΣΠΑ

Άπ' αυτούς πού υποστηρίζουν
τήν ένοποίηση στά λόγια καί τήν
ξεχνούν στην πράξη, λέγονται πολ-
λά.

Μία άποψη - πού κύρια έκφρά-
ζεται άπό τή Διοίκηση των λιθο-
γράφων - βλέπει ή πραγματοποίη-
ση της ένότητας νά είναι βασιικά
άποτέλεσμα των συζητήσεων πού θά
άναλάβουν οι “αντιπροσωπευτικές”
παρατάξεις”. Έτσι προτείνει τήν

δημιουργία διαπαραταξιακών όργα-
νων (συντονιστική έπιτροπή, διαπα-
ραταξιακές έργοστασιακές έπιτρο-
πές δράσης....) πού θά άναλάβουν
νά προχωρήσουν τό θέμα της ένο-
ποίησης συγκεντρώνοντας όλες τίς
άπόψεις πού υπάρχουν στον κλάδο.

Η άποψη αύτή είναι βαθειά δι-
ασπαστική, άφοϋ καταργεί τήν ΕΝΟ-
ΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ σαν όργανο ό-
λων των εργαζόμενων, άντικαθιστώ-
ντας τη άπό όργανα παραταξιακά.
Προχωράει μάλιστα τή διάσπαση, κα-
ταστρέφοντας τό κύτταρο της ένό-
τητας των εργαζομένων, τήν έργο-
στασιακή έπιτροπή, άντικαθιστώντας
τη άπό τους εκπροσώπους των δια-
φόρων παρατάξεων.

Μ' όλα αύτά δέν θέλουμε νά ύ-
ποστηρίξουμε τήν κατάργηση ή τήν
διάλυση των παρατάξεων μέσα στο
σωματείο μας. Αντίθετα πιστεύου-
με ότι ή ύπαρξη των παρατάξεων έ-
ναι άναγκαία καί άναπόφευκτη, όσο
υπάρχουν διαφορετικές εκτιμήσεις
καί στόχοι για τήν πορεία του έρ-
γατικού μας κινήματος.

Η παράταξη όμως χτίζεται πά-
νω σέ μία συγκεκριμένη πολιτική
γραμμή πού απαντάει σ' όλα τά προ-
βλήματα του εργατικού κινήματος.
Τό σωματείο χτίζεται άπό τήν άνά-
γκη των εργαζόμενων νά διαπραγμα-
τευτούν ένα καλύτερο μεροκάματο,
καί καλύτερες συνθήκες δουλειάς.
Τό σωματείο είναι, λοιπόν, ΕΝΙΑΙΟ,
γιατί είναι τό ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΑΜΥΝΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ
ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ. Η κάθε πα-
ράταξη παλεύει άνοικτά μέσα σ' αύ-
τό για νά περάσει τίς θέσεις της
στό κάθε συγκεκριμένο θέμα. ” Αν
όμως υποκαταστήσει τά όργανά του
μέ τά δικά της παραταξιακά όργα-
να, τότε έχουμε τόσα σωματεία στο
ίδιο τό σωματείο όσες είναι οι πα-
ρατάξεις κι άκόμα περισσότερα, ά-
φοϋ πάρα πολλοί εργαζόμενοι είναι
έξω άπ' αυτές.

Κι όλα τ' άλλα πού συμπληρώ-
νουν αύτή τήν άποψη όπως : “άντι-
προσωπευτικές εκπροσωπήσεις”, “δη-
μοκρατικές λειτουργίες”, “πλατειές
συσκέψεις” κλπ. είναι ή γαρνιτού-
ρα, ό μαϊντανός πού λέμε, για νά
κρύφουν τά παραταξιακά παζάρια
τους.

Ἀκόμα, ἡ ἴδια ἀποψη ὑποστηρίζει τὴν τραγελαφικὴν θέσιν ὅτι γιὰ νὰ ἐνοποιηθοῦν τὰ τρία σωματεῖα σ' ἓνα, πρέπει πρῶτα τὸ καθένα ΑΠΟ ΜΟΝΟ ΤΟΥ νὰ γίνῃ ἓνα ἰσχυρὸ καὶ μαζικὸ σωματεῖο.

Καὶ τὴν λέμε τραγελαφικὴν αὐτὴ τὴν θέσιν, γιὰτὶ ἂν αὐτὴ τὴν στήνῃ τὰ σωματεῖα εἶναι ἀπομαζικοποιημένα (σὲ μαγαλύτερο βαθμὸν στοὺς τυπογράφους καὶ βιβλιοδέτες), εἶναι γιὰτὶ ΑΚΡΙΒΩΣ ὁ κλάδος εἶναι διασπασμένος, πού σημαίνει ὅτι καὶ οἱ ἀγῶνες του εἶναι διασπασμένοι καὶ χωρὶς ἀποτελεσματικότητα. Καὶ ἡ ἐνότητα, εἶναι ἀπ' τὶς βασικινὲς προϋποθέσεις πού θὰ ὀργανώσει μαζικὰ τὸν ἀποδιοργανωμένο ἀπὸ τὴν διάσπαση κλάδο μας.

Ἄλλη ἀποψη, πού κύρια ἐκφράζεται ἀπὸ τὶς διοικήσεις τῶν τυπογράφων καὶ βιβλιοδετῶν, πού προσυντονιστικὸν τῶν τριῶν διοικήσεων καὶ κοινὴν ἐπιτροπὴν ἀπὸ λιθογράφων, τυπογράφων καὶ βιβλιοδέτες, **ΑΝ ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ** κατ' ἀρχὴν σὰ σωστή, στήν οὐσίαν μπλοκάρει τὴν ἐνοποίηση.

Τοῦτο ἀποδείχνεται συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἂν καὶ ἡ ἀποψη ὑπῆρχε ἐδῶ καὶ ἐνάμιση χρόνον στήν πράξιν οὔτε τὸ συντονιστικὸν τῶν διοικήσεων φτιάχτηκε γιὰτὶ συγκρούστηκαν καὶ συγκρούονται παραταξιακά συμφέροντα, οὔτε ἡ κοινὴ ἐπιτροπὴ φτιάχτηκε καὶ μπορεῖ νὰ φτιαχτεῖ, γιὰτὶ προϋποθέτει τὴν συμφωνίαν τῶν τριῶν διοικήσεων καὶ ὀχιτὴν συμφωνίαν τῶν ἐργαζόμενων. Γι' αὐτὸ ὅταν μιὰ παρόμοια πρωτοβουλία βάσης ξεκίνησε τὴν καμπάνιαν ἐνοποίησης πρὶν δυὸ χρόνια, κατηγορήθηκε ἀνοικτὰ, σὰ διασπαστικὴ καὶ ἀπὸ τὶς τρεῖς διοικήσεις.

Ἔτσι, αὐτὴ ἡ ἀποψη μπλοκάρει στήν λογικὴν τῶν παραταξιακῶν συμφερόντων θυσιάζοντας γι' αὐτὰ τὴν ἐνοποίησιν τοῦ κλάδου μας, μὴ μπορῶντας νὰ κάνει μιὰ ἐπιτροπὴν.

...ΚΑΙ ΕΝΟΠΙΩΣΗ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ

Καὶ ἐπειδὴ μέχρι τώρα δὲν ἔχει γίνῃ τίποτε γιὰ τὸ καυτὸ πρόβλημα τῆς ἐνοποίησης, πήραμε πρωτοβουλία ν' ἀρχίσουμε καμπάνιαν γιὰ τὸ θέμα αὐτό.

Γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦτο σχηματίσαμε μιὰ ἐπιτροπὴν ἀπὸ λιθογράφων, τυπογράφων καὶ βιβλιοδέτες.

Τὰ παραπάνω ἐκφράζουν τὴν ἀποψὴν μας γιὰ τὸ πῶς βλέπουμε τὴν ἐνοποίησην στὸν κλάδον μας, ἐνοποίησιν πού δὲν διασπᾷ, ἀλλὰ πού ἐνώνει τοὺς ἀγῶνες μας. Στόχος μας, εἶναι τὸ χτύπημα καθὲς ἀνταγωνισμοῦ πού δημιουργεῖται ἀνάμεσά μας, τὸ ξεσκεπάσμα καθὲς ἀποψὸς πού κρύβει μέσα τῆς σπέρματα καὶ τὴν λογικὴν τῆς διάσπασης καὶ στοῦ προχώρημα τῆς ἐνότητος τῶν ἐργαζόμενων. Μιᾶς ἐνότητος πού θὰ γίνῃ δυνατὴ μόνο ὅταν ἡ πλειοψηφία τῶν συναδέλφων τὴν κατανοήσῃ τόσο ὅσο νὰ τὴν πάρῃ ἡ ἴδια στὰ χέρια της.

Ε Ν Α Σ Κ Λ Α Δ Ο Σ
Κ Ο Ι Ν Ο Σ Α Γ Ω Ν Α Σ
Ε Ν Α Σ Ω Μ Α Τ Ε Ι Ο

Ἐπιτροπὴ Πρωτοβουλίας
γιὰ τὴν ἐνοποίησιν τῶν
τριῶν σωματείων στίς
γραφικὰς τέχνας

Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ τῆς ἐνοποίησης ἡ ἐπιτροπὴ πρωτοβουλίας ἀνοίξε μιὰ καμπάνιαν καὶ στοὺς τρεῖς κλάδους (Λιθογράφοι, Τυπογράφοι καὶ Βιβλιοδέτες), με τὸ μᾶζεμα υπογραφῶν. Μιὰ καμπάνια πού θὰ ἀκολουθήσουν ἀφίσσες καὶ αὐτοκόλλητα πού θὰ συνοδεύουν τὴν δουλιὰ στο χτύπημα τῶν μικτῶν ἐπιτροπῶν ἐνοποίησης κατὰ ἐργαστάσιον καὶ περιοχὴν.

ΟΙ ΚΑΠΝΕΡΓΑΤΕΣ

Από τό 'Εργατικό Δελτίο Θεσσαλονίκης αναδημοσιεύουμε ένα κείμενο για τους καπνεργάτες καθώς και μία συνέντευξη με μία καπνεργάτρια που μιλάει για τις συνθήκες της δουλειάς και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι καπνεργάτες στο καπνομάγαζο του Σιμχά που είναι λίγο-πολύ ίδια σ' όλα τα καπνομάγαζα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πρίν από τόν πόλεμο, πρίν από τήν ανάπτυξη της βιομηχανίας στη χώρα μας, οι καπνεργάτες ήταν τό πιο μαχητικό, τό πιο πρωτοπόρο κομμάτι της εργατιάς.

Οι μεσαιωνικές συνθήκες δουλειάς που έστελναν τους περισσότερους στά σανατόρια και τά μεροκάματα πείνας έβαλαν επιταχτικά τήν ανάγκη της οργάνωσης και της πάλης.

Στή Θεσσαλονίκη και στήν Καβάλα, όπου ήταν συγκεντρωμένα τά περισσότερα καπνομάγαζα, φτιάχτηκαν οι πρώτες συνδικαλιστικές οργανώσεις και οι καπνεργάτες έδωσαν σκληρούς αγώνες. Τό Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη, ήταν ή ψυχή της εξέγερσης.

Η ταξική συνείδηση που κατάχτησαν μέσα από τους αγώνες τους, τους οδηγεί και στήν πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στό φασισμό, στόν πόλεμο της 'Αλβανίας και στήν 'Αντίσταση.

Μέ τήν ανάπτυξη της βιομηχανίας-στήν 'Ελλάδα έγιναν μεγάλες κοινωνικές αλλαγές. 'Η ίδια ή σύνθεση της κοινωνίας άλλαξε. Τό ποσοστό της εργατικής τάξης μεγάλωσε. Σήμερα, πρωτοπορία του εργατικού κινήματος είναι οι βιομηχανικοί εργάτες. Όμως, αυτοί που έσπειραν τό σπόρο, είδικά στη βόρεια 'Ελλάδα, είναι χωρίς αμφιβολία οι εργάτες του καπνού.

Από τά 57 καπνομάγαζα που υπάρχουν σήμερα σε όλη τήν 'Ελλάδα, τά 43 είναι στη Θεσσαλονίκη. Τό καλοκαίρι δουλεύουν στά καπνομάγαζα πάνω από 10.000 εργάτες. 'Ο αριθμός αυτός, τό χειμώνα, πέφτει στους 1.100 εργάτες.

Ο μέσος όρος των αποδοχών των εργατών του καπνού, κάθε μήνα, είναι 10.218 δραχμές για τους άντρες και 6.438 για τις γυναίκες.

Τώρα, με τις αυξήσεις, είναι λίγο περισσότερο αλλά-πάλι ή διαφορά ανάμεσα στήν αμοιβή άντρα και γυναίκας είναι τεράστια. (Τά στατιστικά στοιχεία είναι του '74).

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΚΑΠΝΕΡΓΑΤΡΙΑ

Απ' το καπνοχώραφο στο καπνομάγαζο. Στο χωριό πολεμούσαμε κι ο άντρας μου κι εγώ και χαίρι δεν είδαμε. Να ζήσουμε δεν μπορούσαμε. Κύρια βάζαμε καπνά αλλά δεν είχαμε και πολλά κτήματα, δε βγαίναμε. Ήρθαμε στη Θεσσαλονίκη για καλύτερα αλλά και δώ όπως βλέπεις εργάτες πήγαμε κι οι δυο. Πολεμάμε πάλι για το μεροκάματο κι όλα ίσια-ίσια έρχονται. Εγώ δουλεύω στου Σίμχα το καπνομάγαζο.

Το μισό χρόνο δεν έχει δουλειά σ' όλα γενικά τα καπνομάγαζα. Από το Νοέμβρη ως το Μάη, μάς απολύουνε υποχρεωτικά με τη δικαιολογία πως δεν έχει δουλειά το χειμώνα. Μερικές παίρνουνε ταμείο ανεργίας (το 70% του μεροκαματου). Για να πάρεις όμως ταμείο ανεργίας πρέπει να έχεις τρία χρόνια στη δουλειά κι ένα σωρό σου ζητάνε. Για το παραμικρό να σου βρουνε αφορμή, δεν παίρνεις τίποτα. Πολύ λίγες εργάτριες παίρνουνε ταμείο ανεργίας. Μ' αυτά τα ψιχουλά σε κρατάνε 6 μήνες και το Μάη αν θέλει τ' αφεντικό σε ξαναπαίρνει στη δουλειά. Δεν έχει να πούμε τίποτα, κανένα νόμο που να τον υποχρεώνει. Όλο το καιρό τρέμεις θα σε πάρει δε θα σε πάρει, γιατί δουλειές δύσκολα βρίσκεις σήμερα.

Πέρυσι ήρθε μια γυναίκα στο εργοστάσιο για να ζητήσει δουλειά και δε τη πήρε. Όπως έφευγε κάτω στο δρόμο τη χτύπησε ένα ταξί και τη σκότωσε. Φαίνεται απ' τη στενοχώρια της δεν θα έβλεπε μπροστά της. Ποιός ξέρει τι φτωχεια τι ανάγκη θαχε κι αυτή... Τώρα πές μου, τ' αφεντικό δεν είναι ο φταίχτης, που σκοτώθηκε η γυναίκα;

Συνθήκες δουλειάς. Στου Σίμχα δουλεύουν 400 άνθρωποι. Απ' αυτούς τα 4/5 είναι γυναίκες. Ξέρεις τι σκόνη έχει και τη μυρωδιά; Μυρίζει μούχλα απ' τα καπνά. Κάθε πρωί που μπαίνουμε μέσα, δεν μπορούμε να σταθούμε από τό βήχα. Πνιγόμαστε. Αντάρα η σκόνη και τα παράθυρα κλειστά. Δέ μάς αφήνουν ν' ανοιξουμε για να μη στεγνώσει ο καπνός. Χωρίς αέρα μέσα στο ντουμάνι. Και τ' αφεντικό μας έρχεται μέσα με τ' αρώματα, μάς κάνει επιθεώρηση και φεύγει. Τα τέρατα, έτσι καθεται και πλουτίζει.

Και πού να δεις τι γίνεται στο υγραντήριο. Εκεί δουλεύουν άντρες, κι είναι πολύ χειρότερα. Απ' τους υδρατμούς που είναι για να υγραίνεται ο καπνός, γίνεται σαν χαμάν και δε βλέπεις άνθρωπο στα τρία μέτρα. Εμάς μάς βάζουν εκεί και καθαρίζουμε και βλέπουμε τι γίνεται. Σχεδόν γυμνοί δουλεύουν οι άνθρωποι εκεί στο υγραντήριο.

Παρα πολλές εργάτριες είναι Τούρκισσες κι οι άντρες που δουλεύουν στο υγραντήριο οι πιο πολλοί είναι Τούρκοι. Ξάν τα ζώα τους έχουνε και μη νομίζεις πως δεν καταλαβαίνουνε κι αυτοί. Τι να κάνουνε όμως δεν έχουνε χτήματα κι η ανάγκη τους κάνει να τα υπομένουν. Ξάν εμάς ακριβώς.

Τα μεροκάματα είναι τα ίδια. Βασικό μεροκάματο ανεvidικευτου παίρνουμε. Πέρυσι παίρναμε 290δρχ. Φέτος δεν ξέρω τι αύξηση θα πάρουμε γιατί δεν αρχίσαμε ακόμα. Ουσιαστικά όμως, η δουλειά που κάνουμε είναι ειδικευμένη.

Επίδομα ανθυγιεινής εργασίας δεν παίρνει κανείς, ούτε άντρες ούτε γυναίκες. Έχει μερικές, 10-15 γυναίκες που τις δίνει 30δρχ παρα πάνω από μας και δουλεύουνε στα μπόσια (που σφίγγουν τους σπαγγούς) ή ραπτρίες, χειρίστριες κλπ. Τώρα αυτές είναι πολύ βαριές δουλειές. Δεν βάζουν όμως άντρες, γιατί, πληρώνεται πιο μεγάλο μεροκάματο. Την ίδια δουλειά τη κάνουνε γυναίκες, και πληρώνει λιγώτερα τ' αφεντικό. Αλλά πιά να πάρει σ' αυτά τα πόστα, εκεί ξεθεωνεσαι στη δουλειά. Αυτός όμως ξέρει ποιά έχει πιο μεγάλη ανάγκη ας πουμε μια που είναι ο άντρας της άρρωστος και πρέπει να ζήσει τό σπίτι της, την βάζει εκεί πέρα. Για κείνες τις 30δρχ πεθαίνει στη δουλειά. Δεν μπορεί όμως να κάνει αλλιώς, αφού έχει τόση ανάγκη. Εκεί στηρίζονται βλέπεις τ' αφεντικά, στην ανάγκη μας.

Πάντως γίνεται και κατι άλλο αίσχρό. Βρίσκουνε μερικές κοπέλλες νέες ας πούμε κι όμορφες και τις βάζουνε σε κανένα πόστο πιο ξεκούραστο. Αυτές κολακεύονται σου λένε καποια ειμαι κι εγω, τους δινουνε και 5 δρχ παρα πανω, κι αυτές γίνονται χαφιέδες. Ότι πεις, πανε και το καρφώνουνε στ' αφεντικό. Αυτές τις κοπέλλες τις εκμεταλλευονται και σαν γυναίκες, καταλαβαινεις τώρα. Κι' ύστερα σου λένε πως έχουνε ηθική. Μωρε τ' αφεντικά δεν τα κοφτει για τετοια πραγματα. Μόνο λεφτά θέ-

λουνε.

Τό 8ωρο είναι $8\frac{1}{2}$ ώρες

Πέρυσι δουλεύαμε 8 ώρες κι ένα τέταρτο. Κάναμε ένα τέταρτο διάλειμμα και μετά τ' δουλεύαμε. Τι να κάνεις σ' ένα τέταρτο; Ούτε να φας, ούτε να πεις νερό, ούτε να πας στη τουαλέτα μπορείς. Φετος τ' πονό-φυχο τ' αφεντικό μας μάς εχανε τ' διάλειμμα μισή ώρα. Τό 8ωρο όμως έγινε $8\frac{1}{2}$ ώρες. Μ'ε λίγα λογια δέν εχουμε διάλειμμα. Να τ'ο γράφεις έτσι ακριβώς: ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ. 'Αν είναι νά τ'ο δουλεύουμε δέν είναι διάλειμμα, είναι κοροϊδία.

Και δέν φτάνει λοιπόν τ'ο 8ωρο, άντε νά περάσει κι' η μισή ώρα. Γανιάξεις νά περιμένεις και τ' αφεντικό στό λεπτό. Μόλις έρθει η ώρα, μάς χτυπάει παλαμάκια και τότε μπορούμε νά σηκωθούμε. Όπως περιμένουμε

οι αγελαδες τ'ο φαί έτσι περιμένουμε κι εμεις τ'α παλαμάκια για νά φύγουμε. Μερικές λένε "δέ βαριέσαι δέκα λεπτά δέν είναι τίποτα" Δέν είναι έτσι όμως. Τόσες εργάτριες από δέκα λεπτά, βάλε πόσες ώρες δουλειάς κάνουνε γι' αυτόν. Κι ύστερα, γιατί νά τ'ο χαρίζουμε ώρες από τή δουλειά μας, φτάνει πού δουλεύουμε τζάμπα.

Εκεί παιδί μου, στου Σίμχα, κι αυτοί οι νόμοι πού υπάρχουνε δέν εφαρμόζονται. Όταν γίνονται αυξήσεις, δέ μάς τις δίνουν αναδρομικά, όπως τις παίρνουν όλοι οι εργαζόμενοι. Από τήν ώρα πού υπογραφονται οι αυξήσεις ώσπου ν' αρχίσουν νά πληρώνονται περνάνε δυο-τρεις μήνες. Αυτά όλοι τ'α παίρνουν αναδρομικά, εμεις ποτε. Και τ'α λεωφορεία πού μάς πάνε στή δουλειά, μάς κρατάει τ'α εισιτήρια από τ'ο μεροκάματο. Μας κάνει τάχα εξυπηρέτηση ενώ από τις πλάτες μας τ'α βγάζει όλα. Αυτοί βλέπεις, νομίζουνε πως οι εργάτες είναι χαζοί. Μωρέ όλα τ'α καταλαβαίνουμε αλλά δε μπορούμε νά μιλήσουμε γιατί δέν είμαστε οργανωμένοι και φοβόμαστε τήν απολυση.

Άσε τήν τρομοκρατία πού υπάρχει. Συνεχεια μάς προσβάλλει και μάς λείει χίλια δυο. Ούτε πάνω στή δουλειά δέν τολμάς νά ρωτήσεις τίποτα. Οί επιστάτες είναι πέντε. Τέσ-σαρες γυναίκες και ένας άντρας. Τριγυρνάνε και φωνάζουνε συνέχεια σαν τ'α σκυλιά. Ξέρεις τί είναι νά δουλεύεις μέσ' τή βρωμιά και τή σκόνη, νά πληρώνεσαι πενταροδεκαρες και νά τ'ους έχεις και στό κεφάλι σου νά φωνάζουνε. Λοχίες κι επιλοχίες, σ'α στρατώ-να είμαστε εκεί μέσα.

Αν δουλεύαμε π'ο άνθρωπινα, χωρίς αυτή τήν καταπίεση, και τή δουλειά μας συνει-δητά θά τήν κάναμε. Θάχαμε και λίγο μεράκι για τή δουλειά. Αλλά έτσι πού μάς φέρνον-ται, δέ μπορείς, τσατίζεσαι. Λές, άει στό διάβολο, ρίξτα μέσα κι όπως νάναι.

Έχουμε και τ'ο ελεύθερο νά σε βάζουνε σ' όποιο πόστο θέλουνε. Μία φορά μού είπε και μένα νά πάω σ' ένα άλλο πόστο πού η δουλειά ήταν πολύ βαρεία. Δέ μπορώ τ'ο λέω, δέν πάω. Έβαλε τις φωνές. Τήν άλλη μέρα δέν πήγα κι εγώ στή δουλειά μου. Απεργία, παιδί μου, δέν πήγα. Όταν ξαναπήγα, ισία στό πόστο μου. Δέν είπε πια τίποτα.

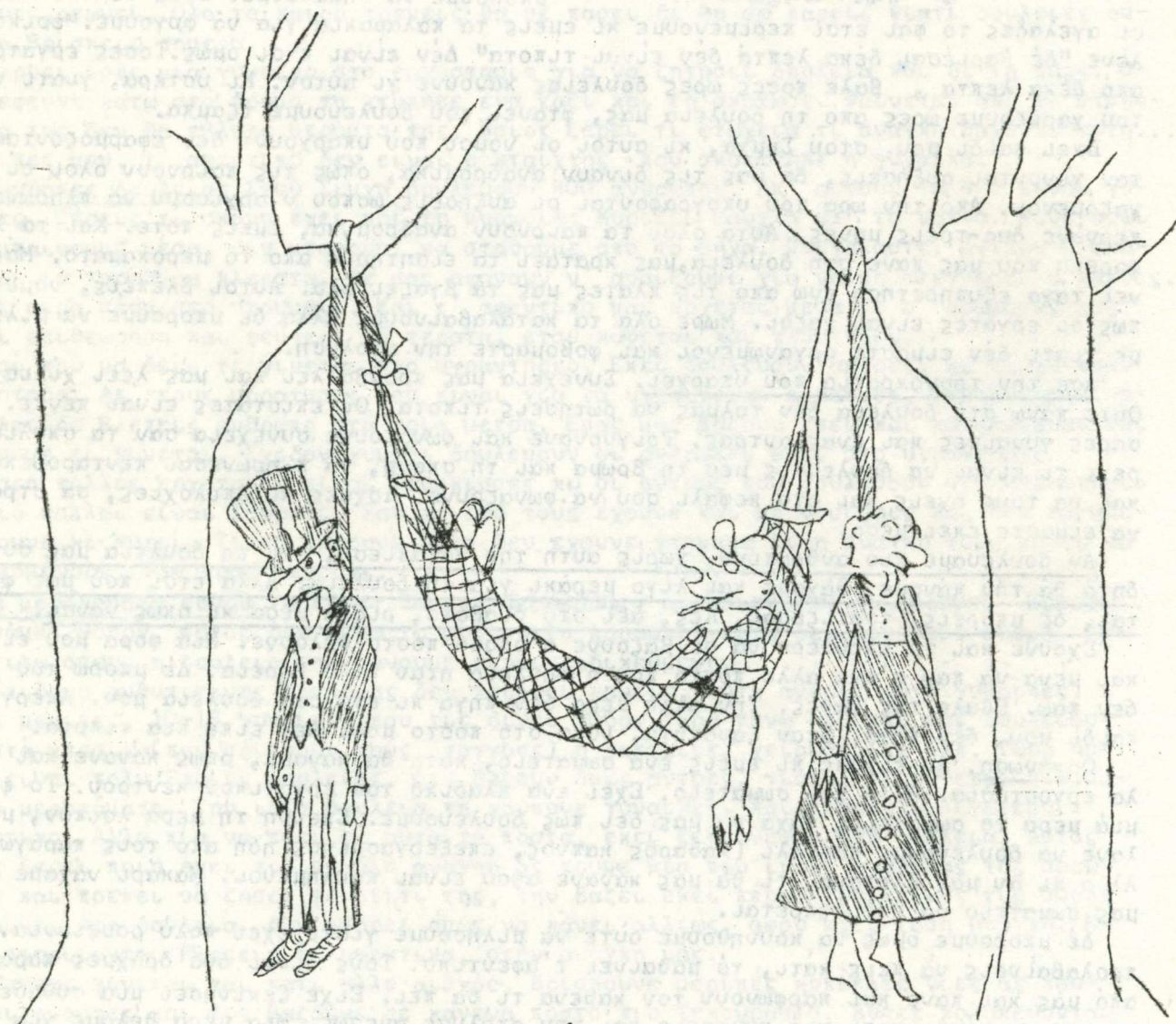
Οργάνωση. 'Αν είχαμε κι εμεις ένα σωματείο, κάτι θά κάναμε, όπως κάνανε και σ' άλλ-λα εργοστάσια. Αλλά πού σωματείο. Έχει ένα κλαδικό τ'ο εργατικού κέντρου. Τό φέρανε μία μέρα τ'ο σωματείο, τάχα νά μάς δει πως δουλεύουμε. Εκείνη τή μέρα λοιπόν, μάς βά-λανε νά δουλεύουμε παστάλι (καθαρός καπνός, επεξεργασμένος ήδη από τ'ους παραγωγούς). Αλλά κι αν μάς βλέπανε, τί θά μάς κάνανε αφού είναι πουλημένοι. Μακάρι νάχαμε δικό μας σωματείο νά ενδιαφέρεται.

Δέ μπορούμε όμως νά κουνηθούμε ούτε νά μιλήσουμε γιατί έχει πολύ ρουφιάνια. Δέν προλαβαίνεις νά πεις κάτι, τ'ο μαθαίνει τ' αφεντικό. Τους δίνει δυό δραχμές παραπάνω από μάς και πάνε και καρφώνουν τόν καθένα τί θά πει. Είχε ξεκινήσει μια συναδελφισ-σα μάς νά κάνει κάτι για σωματείο και τήν απόλυσε αμέσως. Μία μέρα θέλαμε για νά σχολάσουμε και τήν έδιωξε. Ούτε αυτή τή μία μέρα δέν τήν άφησε.

Κοιτάξε, εμεις ξέρουμε πως παλιά οι καπνεργάτες ήταν οργανωμένοι. Είχανε σωματεία πού τ'ακούγανε τ' αφεντικά και τρεμανε. Μας τ'α λέγε οι παλιές αυτά. Κάνανε αγώνες και κερδίσανε πολλά πράγματα. Οτιδήποτε εργατικοί αγώνες γινότανε, οι καπνεργάτες ήταν μπροστά. Αίμα χύθηκε, όχι αστεία. Μήπως τώρα οι καπνοπαραγωγοί δέν κάνουνε α-

γάνες για την τιμή του καπνού; Είδες τι έγινε στο Αγρίνιο. Κι αυτούς οι ίδιοι τους ξεροφνούνε σαν εμάς, δικιο έχουνε και κάνουνε αγώνα.

Δε μπορώ να πω πώς δεν τα καταλαβαίνουνε. Όλες οι εργάτριες τή βλέπουνε την αδικία αλλά δε μπορούμε ακόμα να οργανωθούμε γιατί μάς διασπάει με το χαφιεδισμό και με το φόβο. Κι ένας σοβαρός λόγος είναι πώς οι πιο πολλές εργάτριες έχουν έρθει από χωριά, δεν ήταν από παλιά και δεν έχουνε, άς πούμε, εμπιστοσύνη πώς μπορούμε να πετύχουμε τίποτα. Σού λέει, κοτζάμ Σίμχα, τι θα τον κάνουμε εμείς, αυτός κράτος είναι. Αλλά ο Σίμχας από μάς υπάρχει, εμείς τον κάνουμε μεγάλο και τρανό, η δουλειά ή δική μας. Αυτός μάς έχει ανάγκη κι όχι εμείς.

WOLINSKI

ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ 28/5-8/7

Από τις 28-5 μέχρι και τις 9-7, εργοστάσια που έκαναν άπεργία διαρκείας πολυήμερες είναι τα εξής:

ΕΛΚΟ-ΒΑΓΙΩΝΗΣ (400 εργάτες, από 25/4 έως 3/7), ΣΕΛΜΑΝ (1000 εργάτες, συνεχίζεται από 28/4), "Φορμάϊνες Στασινόπουλου" στη Θήβα, συνεχίζουν από 12/4, "Συρματόσχοινα Κορωνάκη" στη Θήβα (από 16 Ιούλη συνεχίζουν τις στάσεις εργασίας που άρχισαν στις 12/5, με άπεργία διαρκείας. Οι οίκοδόμοι της εταιρείας ΒΙΟΤΕΡ ΑΛΕΜΑΤ άρχισαν άπεργία διαρκείας, από τις 3/7, "ΠΑΥΛΙΔΗΣ-ΛΕΒΕΝΤΗΣ" (Συνεχίζουν με άπεργία διαρκείας τη 48ωρη στάση, που άρχισαν στις 26/6, "ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗ ΑΕΒΕ" (500 εργάτες, συνεχίζουν με άπεργία διαρκείας, τις στάσεις που άρχισαν στις 30/6.

Κλάδοι που έχουν άπεργία διαρκείας είναι οι εξής:

Σταφιδεργάτες Ήράκλειου από 25/5 έως 31/5. Ήλεκτροτεχνίτες Ήράκλειου, (συνεχίζουν από 29/5). Στις 29/5, άνεσταλλει η άπεργία του ΕΔΠ, ύστερα από 3 μήνες περίπου άπεργίας. Οι Γεωπόνοι έντιμητές του ΟΓΑ, συνεχίζουν από 21/5. Οι εργαζόμενοι στις ασφαλιστικές επιχειρήσεις, έκαναν 3ημερη άπεργία από τις 5/6. Οι Νοσηλευτικοί των Κρατικών ιδρυμάτων έκαναν 3ημερη άπεργία, από 12/6. Το προσωπικό των ΚΑΤ, έκανε 3ημερη άπεργία από 13/6. Από τις 30/6 άρχισαν 4ημερη, στις 4, 5 και 6, 7 Ιούλη, έκαναν δύο 48ωρες, και τελικά η άπεργία συνεχίζεται μέχρι τις 17/7. 180 Ήλεκτροτεχνίτες στη Θεσσαλονίκη, κάνουν έπίσχεση εργασίας από τις 16/6. Οι υπάλληλοι του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου θά απέχουν κάθε Κυριακή και άργια από τις 18/6, από κάθε εργασία. Δύθηκε η άπεργία των ήθοποιών που

συνεχίζοταν μέχρι τις 17/6. Οι τραπεζοϋπάλληλοι της "Φεσι Νάσιοναλ Μπάνκ" όφ Σινάγο, κατεβαίνουν σε 3ημερη άπεργία από 7/7.

Οι 24ωρες και 48ωρες άπεργίες είναι:

ΕΙΣπράκτορες άστικων και υπεραστικών λεωφορείων Καβάλας, 24ωρη προειδοποιητική στις 26/5. Οι νοσοκομειακοί γιατροί Αθήνας-Πειραιά 24ωρη προειδοποιητική στις 8/6. Οι Άρτεργάτες Αθήνας σε 48ωρη στις 9 και 10 Ιούλη. ΤΙΓΕΡ (120 εργατοτεχνίτες σε 24ωρη προειδοποιητική στις 15/6. Οι Έκπαιδευτικοί του Κέντρου Έπαγγελματικής Κατάρτισης Ένηλίκων, του ΟΑΕΔ στο Μοσχάτο, σε 24ωρη στις 21/6. Οι βιομηχανικοί εργάτες Λαμίας, έκαναν 24ωρη προειδοποιητική στις 28/6 και μία 48ωρη, στις 4 και 5 Ιούλη. "ΠΑΥΛΙΔΗΣ-ΛΕΒΕΝΤΗΣ", 48ωρη στις 26, 27/6. "ΑΚΜΗ-ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ" δύο 48ωρες προειδοποιητικές στη Λαμία, ενάντια στις άπολύσεις που έγιναν. Όδηγοί πούλμαν στις 7/7 24ωρη προειδοποιητική. Στις 13, 14 Ιούλη, οι ξενοδοχοϋπάλληλοι, θά κατέβουν σε 48ωρη προειδοποιητική άπεργία.

Στάσεις εργασίας:

"Δόντωρ Μιχάλης" (Στόν Πειραιά, από 23/5-12/6, 2ωρες και 4ωρες). "Γιήλης", (μηχανουργοί, 31/5 3ωρη στάση και από 1/6 6ωρες στάσεις. Οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ στο ΡΟΥΦ, από τις 2/6, κάνουν στάσεις εργασίας, μετά τις 1.30. Διοικητικοί υπάλληλοι του ΕΜΗ σε 3ωρες στάσεις από 1/6. Οι γιατροί υποκαταστημάτων του ΙΚΑ στο Κεραμεικό και Ταΰρο, στις 8/6, έκαναν 3 1/2 ώρες, στάση εργασίας. "Συρματόσχοινα Κορωνάκη" (Θήβα, 3ωρες στάσεις στις 12/5, και δύο 24ωρες στις 8 και 16 Ιούλη. Οι σπουδάστριες της Σχολής Έπισκεπτριών τών σχολών μαϊών "ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ", "ΜΑΡΙΚΑΣ ΗΛΙ-

ΑΔΗ" καί οί σπουδαστριες τῆς σχολῆς τοῦ Νοσοκομείου Παίδων "ΑΓΛΑΙΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ" ἔκαναν 3ωρη στάση, γία συμπαράσταση στή τριήμερη ἀπεργία τῶν Νοσηλευτικῶν κρατικῶν ἰδρυμάτων. Τό διοικητικό καί οἱ νομικό προσωπικό τῆς ΔΕΗ 3ωρες στάσεις ἀπό 9/6. "ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗ ΔΕΒΕ" 2ωρες στάσεις ἀπό 30/6, 3ωρη στίς 1/7, 4ωρη στίς 3/7 καί 24ωρη στίς Πεσινέ, 3ωρες στάσεις ἀπό 7/7. ΒΙΑΜΑΕ 2ωρη στάση ἐνάντια σέ ἀπολύσεις στίς 10/7.

Τά αἰτήματα συνολικά εἶναι:

Στά ἐργοστάσια: αὐξήσεις

5ημερη βδομάδα
40ωρης δουλειᾶς
συνθῆκες δουλειᾶς.
ἐπιδόματα, ἀσφαλίσεις
ἐνάντια σέ ἀπολύσεις.
ἐφαρμογή τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας
πού παραβιάζεται.

Στούς ὑπαλληλικούς κλάδους:

Διεύρυνση θέσεων
Μείωση ωραρίου
Θέμα ἐξέλιξης στό κλάδο

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Ἀπό 28 Μᾶη ως τίς 9 Ἰούλη, ἔγιναν γνωστές 1094 ἀπολύσεις. Οἱ περισσότερες ἀπό αὐτές εἶναι μαζικές, κι' ἀκόμα πολλές ἔγιναν, ἐνάντια σέ συνδικαλιστές, καί σέ ἐργοστάσια πού βρίσκονταν σέ κινητοποίηση ἢ μετὰ ἀπό ἀπεργίες. Στή Σέλμαν ἀπολύθηκαν στήν ἀρχή καί τά 9 μέλη τῆς διοίκησης τοῦ σωματείου (στίς 28/5) κι' ἔπειτα πετάχτηκαν 700 ἐργάτες στό δρόμο. Στά ζαχαροπλαστεῖα "Διεθνές", ἀπολύθηκαν 50 ἐργαζόμενοι, χωρίς νά πάρουν ἀποζημίωση. Ἡ "Ράντιαλ ΔΕ" ἀπόλυσε 30 ἐργάτες δίνοντας ἀποζημίωση μέ... δόσεις. Στό "ΕΛΒΙΣΣΑΚ" στό "Αργος, ἀπολύθηκαν 40 ἐργάτες.

Ἡ Ἐπιχείρηση ΑΦΟΙ Λαμπρόπουλοι ἔκανε 79 ἀπολύσεις, Στό ἐργοστάσιο "Μιχαηλίδης" ἀπολύθηκαν 36 ἐργάτες. Στήν "Αττική βυρσοδεφία στοῦ Ρούφ, 36 ἐργάτες πετάχτηκαν στό δρόμο, ἐνῶ ὁ ἐπιχειρηματίας ἐξαφανίστηκε.

Ἡ Πεσινέ ἀπόλυσε 9 ἐργάτες πού εἶχαν ἀρρωστήσει δουλεύοντας στό ἐργοστάσιο. Οἱ ἐργάτες ἄρχισαν ἀπό τή Τρίτη 4 Ἰούλη, ἀπεργία πείνας μπροστά ἀπό τό ἐργοστάσιο Ἀμέσως μετὰ τήν ἀπεργία, ἀπολύθηκαν 2 μέλη τοῦ ΔΣ τῆς ΕΛΚΟ, καί ἀπειλοῦνται μέ ἀπόλυση ἄλλοι 20 πρωτοπόροι ἐργάτες. Στό ἐργοστάσιο "ΑΚΜΗ-Στασινόπουλου" στή Λαμία, μέσα σέ 2 μῆνες ἔγιναν 50 ἀπολύσεις. Τελευταῖα ἀπολύθηκε ὅλη ἡ διοίκηση τοῦ σωματείου. Ἡ ΒΙΑΜΑΕ ἀπόλυσε 24 ἐργάτες στίς 7 Ἰούλη.

ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Στίς 28/6 ἔγινε συγκέντρωση τῶν πατατοπαραγωγῶν τῆς περιοχῆς Σαγείων μέ αἰτήματα: τιμὴ στήριξης τῆς πατάτας 8 δρχ ὡς τίς 10 Ἰοῦνη καί 7 δρχ ὡς τό τέλος περιόδου.

Συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σιτοπαραγωγῶν ἔγιναν: 4/6 στή Λάρισα, 5/6 στά Τρίκαλα 7/6 στή Καρδίτσα καί 17/6 στό Κιλκίς

Στίς 18/6 ἔγινε συγκέντρωση τῶν ἀγρότῶν τοῦ νομοῦ Ἡμαθίας καί στίς 22/6 συγκέντρωση τῶν ἀγρότῶν Ἡμαθίας καί Πέλλης στή Νάουσα.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Τόν 'Απρίλη έγιναν 2.027 εργατικά ατυχήματα, ενώ το Μάη τὰ εργατικά ατυχήματα ἔφτασαν τίς 2.182. Τόν 'Ιούνη έγιναν 39 ναυ-
τικά ατυχήματα στίς ἑλληνικές καί ξένες θάλασσες.

Στή Πεσινέ τόν 'Απρίλη έγιναν μετρήσεις φθορίου στά οὔρα τῶν εργατῶν
Σέ 9 ἐργάτες μέσα στούς 14 πού δουλεύουν στό χυτήριο καί τὰ ἡλεκτρό-
δια, τό φθόριο ἦταν πάνω ἀπό τό ἐπιτρεπτό ὄριο τῶν 4 P.P.M Σ' αὐτοῦς
ὑπάρχει πιθανότητα παρουσίας τῆς ἀρρώστειας τοῦ φθορίου, τῆς ὀστεο-
σκλήρυνσης. Καί σν νά μήν ἔφτανε αὐτό, ἡ Πεσινέ ἀπόλυσε καί τούς 9.

☐ Οἰκοδόμος ἔπεσε καί τραυματί-
στηκε ἐνῶ δούλευε στίς 30/5.

☐ Σουδανός ἐργάτης αὐτοκτόνησε
στό ἐργοστάσιο "Ελληνικό Κορούν-
διο ΑΕ" στήν 'Ελευσίνα στίς 31/5.

☐ ΒΑΛΚΑΝ-ΒΕΗΟΡΤ(Θεσσαλονίκη), ἕ-
νας ἐργάτης τραυματίστηκε στίς 2/6.

☐ ΟΣΕ(Θεσσαλονίκη), ἕνας ἐργάτης
τραυματίστηκε στίς 2/6.

☐ Στίς 6/6 στή Θεσσαλονίκη, ἕνας
ἐργάτης καί ἕνας λιμενεργάτης τραυ-
ματίστηκαν.

☐ Ἕνας νεκρός καί δύο τραυματίες
σέ εργατικό ατύχημα στό 'Αγρίνιο,
γιατί ἄν καί ἦταν ἀνείδικντοι, χρη-
σιμοποιήθηκαν γιά "ρίξιμο πλάκας"
σέ ἐργοστάσιο στίς 8/6

☐ Ἕνας ἐργάτης τραυματίστηκε
στή Θεσσαλονίκη στίς 9/6.

☐ Ἐργάτης πολτοποιήθηκε ἀπό ὀ-
γκο μαρμάρου στή Θεσσαλονίκη, καί
ἄλλοι δύο τραυματίστηκαν στόν Πει-
ραιᾶ καί τή Θεσσαλονίκη στίς 14/6.

☐ Οἰκοδόμος στίς Σέρρες τραυματί-
στηκε στά πόδια στίς 14/6.

☐ Ἀκρωτηριάστηκε τήν ὥρα πού δου-
λευε σέ ξυλουργική βιομηχανία, ἐρ-
γάτης στή Φλώρινα.

☐ Καταπλανώθηκε σέ στοά λατομείου
ἐργάτης στή Κοζάνη, στίς 14/6.

☐ Δύο γυναῖκες καταπλανώθηκαν ἀπό
ὄγκους χώματος καί πέτρες στή Χίο
στίς 14/6.

☐ Σοβαρός τραυματισμός πωλήτριας
στό Μινιόν στίς 14/6.

☐ Τραγικός θάνατος οἰκοδόμου ἀπό
ἡλεκτροπληξία στό Κορωπί, στίς 28/6

Ἄν ἡ ΔΕΗ εἶχε σταματήσει τή παρο-

χή ρεύματος, τό ατύχημα δέν θά
εἶχε συμβεῖ. Ἀλλά δέν τό ἔκανε,
παρ' ὅλο πού τῆς ζητήθηκε.

☐ Λιποθύμησαν 7 ἐργάτριες σέ
βιοτεχνία ἐσωρούχων στή Καλλι-
θέα στίς 18/6.

☐ Ἀκρωτηριάστηκε στό δεξί του
πόδι τεχνίτης αὐτοκινήτων στίς
4/7

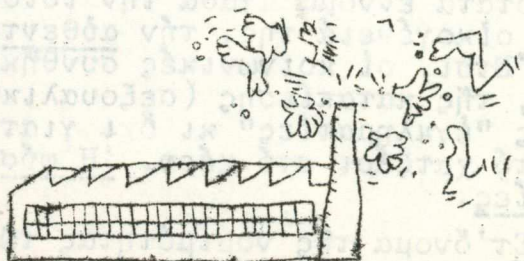
☐ Οἰκοδόμος ἔπεσε ἀπό τό 1^ο ὀ-
ροφο οἰκοδομῆς καί τραυματίστη-
κε στίς 4/7

☐ Ἀνήλικος ἐργάτης 17 χρόνων
πέθανε ἀπό ἡλεκτροπληξία στή "ΒΙ-
ΟΧΑΡΤΙΚΗ" τή 1/7. τό θῦμα ἔμει-
νε ἐγκαταλειμμένο καί ἀβοήθητο
γιά πολλές ὥρες.

☐ Ευουργός πέθανε ἀπό ἡλεκτρο-
πληξία στό Καματερό.

☐ Ἀνήλικος οἰκοδόμος 14 χρόνων
ἔπεσε ἀπό ὕψος 4μ καί ἔσπασε τό
ἀριστερό του χέρι. Ὁ ἐργολάβος
καταζητεῖται.

☐ Ἐργάτης καταπλανώθηκε ἀπό
μαρμαρίνη πλάκα σέ ἐργαστήριο ἐ-
πεξεργασίας μαρμάρου, ὅπου δου-
λευε, στίς 7/7 στή Φλώρινα.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ

Δημοσιεύουμε προκήρυξη της 'Ομάδας για μία Προλεταριακή 'Αριστερά, που κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη στην περίοδο των 'Εξετάσεων, πάνω στο βιβλίο ενός φασίστα καθηγητή, στο Ποινικό Δίκαιο.

Φιλιππίδης και εγκληματογόνο δικαίο

"... 'Ο εγκληματίας είναι ἄγριος, πρωτόγονος ἄνθρωπος, περιπλανηθεὶς εἰς τὸν ἡμέτερο πολιτισμό, τὸ δέ ἐγκλημα εἶναι ἀταβιστική ἐπιβίωσις πρωτόγονων ὀρμεμφύτων. 'Ο ἐκ γενετῆς ἐγκληματίας διακρίνεται καὶ δι' εἰδικῶν χαρακτηριστικῶν σημείων (σμιχτοφρυδία, μικρομετωπία, προγναθισμός, ὠτα διεστῶτα, δαλτονισμός, ἀριστερότης, παιδισμός, θηλυπρέπεια, κατώτερον νηπιτικόν, ἡθικὴ ἀναίσθησις, σκληρότης, κλπ." σελ. 32.

"... 'Υπάρχουν ἄτομα φύσει ἀναίσθητα, ἄγρια, λάγνα καὶ θηριώδη, βιάζοντα, ληστεύοντα καὶ φονεύοντα ἀπανθρώπως, ἀληθῆ τέρατα ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφήν. Τοιοῦτοι κακοῦργοι εἶναι ἀδύνατον νὰ βελτιωθῶσι διὰ νοθεσίας καὶ διδασχῆς, ἀποτελοῦν διαρκὴ κίνδυνον τῆς κοινωνίας. 'Η ποινὴ τοῦ θανάτου εἶναι τὸ μόνο ἀδάπανο μέσο προστασίας τῆς κοινωνίας. Εἶναι δέ ἄδικον νὰ φορολογῶνται τίμιοι ἄνθρωποι πρὸς συντήρησιν τοιούτων κακοῦργων ἐν τοῖς φυλακαῖς". σελ. 86-87.

"... 'Εκ τῆς συμβιώσεως μετ' ἄλλων κρατουμένων ὑφίσταται ὁ κίνδυνος ἐγκληματογόνου μολύνσεως" σελ. 90, Ποινικὸ Δίκαιο, Φιλιππίδης.

'Η ἀστική τάξη, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἀνέβηκε, ἐπέβαλε τὴν πιὸ ἄγρια, τὴν πιὸ ματωραμένη ἐξουσία. Στηρίχτηκε σὲ ποταμούς αἵματος, στὴν πιὸ ληστρική ἐκμετάλλευση τῶν λαῶν, ξαπόλυσε τίς πιὸ μαζικές γεγοντονίες ἐκφράσε τὰ πιὸ θηριώδη ἔνστικτα. 'Η ἴδια, ὑπῆρξε ἡ ἀποθέωση τῆς ἀπανθρώπου ποίησης τοῦ ἀνθρώπου.

Στὴ συνέχεια, ἔφτιαξε τοὺς νόμους της, τὰ "Δίκαιά" της, πού ἀφοροῦσαν ὅλους ἐντὸς ἀπὸ τὴν ἴδια. 'Η ἐγκληματικότητα, ἡ θηριωδία, ἡ δολοφονική βία, ἡ ἀλλοτρίωση εἶναι τί στίγμα της, ἡ οὐσία της, ἡ ἴδια της ἡ φύση. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν οἱ "νόμιμοι" νόμοι τῆς κοινωνίας πού ἔφτιαξε. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, γιὰ νὰ διαφυλάξει τὴν ὑπαρξή της σάν τέτοια, καθόρισε σάν ὑπέρτατα ἔννομα ἀγαθὰ τὴν ἰδιοκτησίαν της, τὸ Κράτος της, τὴ θρησκεία τὴ τὴν οἰκογένειά της, τὴν ἀθθεντία της.

"Ἔτσι, οἱ κοινωνικὲς συνθήκες τῆς φτώχειας, τῆς ἀδικίας, τῆς ἐξαθλίωσης, τῆς καταπίεσης (σεξουαλικῆς-πολιτικῆς) εἶναι οἱ αἰτίες πού βγάζουν τοὺς "ἐγκληματίες" κι ὅχι, γιατί κάποιος γεννιέται αἰμοδιψὴς δολοφόνος μέ τὸ χατζάρι στο χέρι. 'Η φύση γεννάει ἄνθρώπους, ὁ καπιταλισμός ἐγκληματίες.

Στ' ὄνομα τῆς νομιμότητας τῶν ἀφεντικῶν, οἱ γεγοντονίες στο Βιετνάμ ὁνομάζονται "ἐπέμβαση γιὰ τὴ διεθνή εἰρήνη", ἡ σφαγὴ τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ κι ἡ κατάληψη τῆς γῆς του "εἰρηνικὴ διευθέτηση ἑλληνοτουρκικῶν διαφορῶν

οι εργατικές δολοφονίες "άτυχήματα", οι βασανισμοί και η καταπίεση της ελληνικής χούντας "στιγμιαίο αδίκημα", οι βασανιστές "ελεύθεροι πολίτες", οι βιασμοί των Αμερικάνων "έτεροδικία", η καταδίκη των λαών του Τρίτου Κόσμου σε πείνα και έξαθλίωση "βοήθεια των πεπολιτισμένων χωρών στις υπανάπτυκτες χώρες".

Σήμερα, όποιος παλεύει ενάντια στο σύστημα δικάζεται και κλείνεται στις φυλακές σαν ποινικός. Όλες οι δίκες και καταδίκες μετά τη μεταπολίτευση έχουν εφαρμοστεί για ποινικά αδικήματα, όχι για πολιτικά. Οι πολιτικοί κρατούμενοι, που όλο και αυξάνουν, θεωρούνται ποινικοί έγκληματίες. Μέσα στις ασφάλειες και τα τμήματα, οι βασανισμοί συνεχίζονται κανονικά, τα ηλεκτροσόκ δίνουν και παίρνουν πάνω στους ποινικούς που έχουν γίνει πειραματόζωα νέων επιστημονικών μεθόδων, ψυχολογικής και φυσικής εξέδντωσης. Οι δολοφόνοι του Πολυτεχνείου ξανατραβάνε τα όπλα τους (Κασίμης, Παλαιστήνιοι, κλπ.). Έτσι, ό μπάτσος με τ'όπλο στο χέρι νομιμοποιείται σά δολοφόνος της "τάξης".

Συνάδελφοι,

Τό δόλλημα πού-μας βάζουν, παπαγαλίστινη μάθηση - κριτική άφομοίωση είναι πλαστό. Ο φασίστας Φιλιππίδης και τό μάθημά του, όπως και άλλα, άσκούν καθημερινά επάνω μας τη μόνη "έγκληματογόνο μόλυνση". Δέν μπαίνει θέμα ν'άφομοιωθούμε τελικά κριτικά αλλά νά συγκρουστούμε με τό φασιστικό περιεχόμενό του, νά ξεσκεπάσουμε τούς πραγματικούς έγκληματίες και τούς ιδεολογικούς υποστηρικτές τους.

13 Ιούνη '78

ομάδα για μία
ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Προκηρυξη που κυκλοφόρησε για τη
διαγραφή 200 φοιτητών από την 'Ανω-
τάτη 'Εμπορική.

...Κι όμως! Ο ΝΟΜΟΣ-ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΕΡΝΑΕΙ...

Μετά το μαζικό κόψιμο των φοιτητών στα Γιάννενα και την Εάνθη, 200 φοιτητές της ΑΣΟΕΕ πετάγονται έξω από τη σχολή με τη δικαιολογία ότι έχουν χάσει δυό χρονιές και χρωστάνε πολλά μαθήματα.

Είναι φανερό πως το χτύπημα της κυβέρνησης στα πανεπιστήμια προχωράει μεθοδικά. Η ταχτική του κομματιαστού περάσματος δεν είναι πιά μιά πρόβλεψη ούτε η στρατηγική της κυβέρνησης είναι μιά πραγματικότητα που περισσότερο απ' όλους την αντιμετωπίζουν οι φοιτητές περιθωριακών σχολών, όπως αυτές των επαρχιών, και τώρα στην 'Αθήνα ή ΑΣΟΕΕ. Και το κακό δεν πρόκειται να σταματήσει εκεί. Με την αρχή της καινούργιας χρονιάς, μιά-μιά, οι διατάξεις του νόμου-πλαίσιο θα αρχίζουν να εφαρμόζονται και στις άλλες σχολές, αν δεν έχουν ήδη αρχίσει.

Μπρός σ' αυτή την κλιμάκωση του χτυπήματος της κυβέρνησης, η δικιά μας απάντηση πρέπει να είναι άμεση και αποφασιστική, τώρα που παρόλα τα χτυπήματα δεν έχει σταθεροποιηθεί καμιά κατάσταση κι είναι εύκολο ν' αποφευχθεί μιά τέτοια.

Όμως, αυτή η ανάγκη δε μπαίνει γενικά αλλά πολύ συγκεκριμένα. Κι ως δούμε τι έγινε στην ΑΣΟΕΕ. Μέσα από τα Δ.Σ. δημιουργείται μιά επιτροπή αγώνα για το θέμα των 200 που διαγράφηκαν. Η επιτροπή προσπάθησε να "πιέσει" τους καθηγητές "νά' το ξανασηφτούν" και να συγκαλέσουν ειδική συνέλευση "πρός εξέτασιν του θέματος". Παράλληλα έβγαλε μιά αφίσα που καλούσε σε συγκέντρωση έξω από τη συνέλευση των καθηγητών. Αποτέλεσμα, γύρω στα 50-100 άτομα, ελάχιστοι διαγραμμένοι, ο πρύτανης ν' απειλεί ότι θα φωνάξει τους μπάτσους κι οι κνίτες να καλούν για "ήθική" "απομόνωση" των καθηγητών... και μιά κι έχουμε και διακοπές, εμπρός ν' απομονώσουμε τους καθηγητές στις σουίτες που θα περνάνε τις διακοπές τους.

Η συγκέντρωση της ΑΣΟΕΕ, πέρα από αποκαρδιωτική, βάζει μπροστά μας μερικά προβλήματα: μετά από ένα "θερμό χειμώνα", με καταλήψεις σαν της Πάτρας, αποχές διαρκείας όπως Πολυτεχνείο, Γιάννενα, Εάνθη κι ένα σωρό κινητοποιήσεις, το φ.κ. βρίσκεται σε μιά αδράνεια. (Κι εδώ φυσικά δεν έννοουμε την αδράνεια τίποτα κινήτων ή Δ.Σ. αλλά κύρια την αδράνεια εκείνου του κομματιού του φ.κ. που φέτος ήρθε σ' αντίθεση με τα όργανά του και πάλαψε ενάντια στα χτυπήματα της κυβέρνησης στο πανεπιστήμιο).

Όμως, το πιο σημαντικό ίσως πρόβλημα που φανέρωσε αυτή η συγκέντρωση, και που είναι το ίδιο που χαρακτήρισε όλη τη χρονιά που μας πέρασε, είναι η αδυναμία ν' απαντήσει αυτό το φ.κ. πολιτικά να βρεί και ν' δημιουργήσει μιά πολιτική λύση που δε θα κλείνεται στα στενά πλαίσια του πανεπιστημίου αλλά που θα δένεται με τη γενική πολιτική κατάσταση.

Όσο αυτή η αδυναμία θα υπάρχει και θα κυριάρχει τόσο θα έχουμε αποτελέσματα σαν αυτό της ΑΣΟΕΕ, Κι ακόμα χειρότερα, αυτή η δυνατότητα δράσης σε συγκεκριμένα γεγονότα (Πάτρα, αποχές θα περιορίζεται και θα κυριάρχει η "κάλμα", ή "κουφόβραση", ή και η πολιτικο-κοινωνική βαρυνσημάρα. Παράλληλα, ο νόμος-πλαίσιο περνάει και γίνεται κατεστημένο, πραγματώνεται σά τό νέο μοντέλο ζωής του πανεπιστημίου και της φοιτητικής ζωής.

Κι όσο για τη "ρήξη" με την αστική νόρμα, αυτή θα παραμείνει ούτοπια, στο βαθμό που η αδράνεια κι η ανεκτικότητά μας επιτρέπουν στην αστική τάξη να περνάει το νόμο-πλαίσιο, τα τρομοκρατικά νομοσχέδια και να συνεχίζει τη φασιστικοποίηση της κοινωνικής ζωής.

'Αθήνα 26/6/78

Ομάδα για μιά
ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΙ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

□ Στίς 29/5, τρεῖς "ἄγνωστοι" φασίστες, ἔριξαν δύο βόμβες στά γραφεῖα τῆς Ἑργατικῆς Διεθνιστικῆς Ἑνώσεως, στήν ὁδὸ Ξηρογιάννη 25, Ζωγράφου. Ἀπὸ τὴν ἔκρηξη ἐπίασε φωτιά καὶ δημιουργήθηκαν ζημιές καὶ πανικὸς στοὺς ἐνοίκους τῆς πολυκατοικίας.

□ Ὁ δημοσιογράφος Στ. Ἀλατάς τῆς "Αὐγῆς", ξυλοκοπήθη με μέρα μεσημέρι ἀπὸ 4 φασίστες στή γωνία Πανεπιστημίου καὶ Μπενάκη. Οἱ φασίστες τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ὅπου λίγο νωρίτερα εἶχε ἀναβληθεῖ μιά δίκη γιὰ προεκλογικά ἐπεισόδια πού προκάλεσαν μέλη τῆς ΕΝΕΠ σταῖ Ζωγράφου. Μεταφέρθηκε σέ νοσοκομεῖο ὅπου διαπιστώθηκε ὅτι ἔχει ὑποστεῖ ἔσωτερικό κάταγμα στό σαγόνι ἀπὸ κλωτσιές καὶ γροθιές. Οἱ φασίστες τὸβαλαν στά πόδια, δέν πιάστηκαν. Τὸ ἐπεισόδιο ἐγίνετο 30/5

□ 20/6, δεκατέσσερις τραυματίες ἀπὸ ἔκρηξη βόμβας φασιστῶν στόν κινηματογράφο "ΡΕΞ Ι", πού παιζόταν ἡ σοβιετικὴ ἀντιχιτλερικὴ ταινία "ὁ πόλεμος σ' ὅλα τὰ μέτωπα".

□ Στίς 20/6, 10 περίπου τραμπούκοι φασίστες ἐπιτέθηκαν μέ ξύλα ἀλυσίδες καὶ τοῦβλαστό Χαλάνδρι ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο "Ἀστέρια", ὅπου γινόταν συγκέντρωση τοῦ ΚΚΕξ μέ θέματὶς ἀποφάσεις τοῦ 10οῦ συνέδριου. Τραυματίστηκαν 5 ἄτομα. Οἱ φασίστες διέφυγαν.

□ Στίς 22/6, φασίστας μαθητὴς σκότωσε λυκειάρχη τῆς Σπάρτης Γ. Μπλέσιο καὶ τὸν ἐνωματάρχη Χρ. Ἀγράφου γιὰτὶ ἔμεινε στὴ ἴδια τάξη.

□ Στίς 30/6, ὁ βασιλοχουντικὸς Κ. Χρηστέας ἐπιτέθηκε μέ κλωτσιές καὶ γροθιές στόν δικηγόρο Στ. Παπαολῆ, μπροστά σέ ἀστυνομικούς, ὕστερα ἀπὸ ἀναβολὴ δίκης του γιὰ ἐπίθεση καὶ κακοποίηση μελῶν τοῦ ΠΑΣΟΚ τὸν περασμένο Ἀπρίλη.

□ 5/7, φασίστες "ἄγνωστοι" ἔβαλαν φωτιά στά γραφεῖα τοῦ ΠΑΣΟΚ στή γωνία τῶν ὁδῶν Μεθώνης καὶ Μαυρομιχάλη. Τὴ προηγούμενη βδομάδα ἐπιχείρησαν νὰ κάψουν τὰ γραφεῖα τοῦ ΠΑΣΟΚ στήν ἴδια περιοχὴ στήν ὁδὸ Ἀραχώβης καὶ Μαυρομιχάλη.

□ Στίς 8/7, χωροφύλακες συνέλαβαν ἀστυφύλακα μέ δύο ἀκόμη φασίστες πού μαζί ἄγραφαν συνθήματα χουντικά σέ τοίχους στό Αἰγάλεω.

□ Στίς 14/6, φασίστες σπάσανε τὴ βιτρίνα τοῦ βιβλιοπωλείου " Πορεία " στήν ὁδὸ Σόλωνος.

□ 1/7, φασίστας πετάει τούβλα στό κόσμο πού ἦταν συγκεντρωμένος στό Κέντρο Νεότητος τοῦ Δήμου στοῦ Γκύζη κατὰ τὴ διάρκειά ἐκπολιτιστικῆς ἐκδήλωσης.

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

Μετά τή δολοφονία του Σπυ-
ρόπουλου και Σμυρναίου από ασ-
τυνομικούς, τό θέμα των επιθέσε-
ων και δολοφονιών των όπλισμέ-
νων αστυνομικών έχει μετ με ι
διαίτερη όξύτητα. Μέσα σε τρία
χρόνια έχουμε 12 δολοφονίες άο-
πλων πολιτών από αστυνομικούς.
Σήμερα τό θέμα του άφοπλισμού
των μπάτσων πρέπει να γίνει ά-
παίτηση όλων μας:

☑ Στις 21 Ιουλίου 1976 ό άσ-
τυφύλακας Γ.Γιαννανούρης ,
κυνήγησε έξω από τό σπίτι του
στή Ν.Σμύρνη πυροβόλησε και σκό-
τώσε τόν νεαρό φωτογράφο Άντ.
Άρμάου. Η δικαιολογία που χρη-
σιμοποίησε ήταν ότι "τόν πέρα-
σε για ήδονοβλεψία". Η δίκη του
Γιαννανούρη έγινε ύστερα από
μερικούς μήνες μακριά απ' τήν
Αθήνα, στο Καρπενήσι και σε λί-
γες μέρες αποκαταστάθηκε.

☑ Στις 25 Ιουλίου 1976 ό άσ-
τυφύλακας Γ.Ρηνάκης στήν Ό-
μόνοια, πυροβόλησε και τραυμάτι-
σε στο πόδι τόν νεαρό ΣΤ.Καρό-
ζη, έπειδή όπως ισχυρίστηκε έκα-
νε φασαρία. Κανείς δέν ένόχλη-
σε τόν μπάτσο.

☑ Τή νύκτα της 27 Δεκεμβρίου
1976 περιπολικό της άμέσου
δράσης καταδίωξε στή Συγγρού
κλεμμένο αυτοκίνητο με οδηγό
τόν στρατιώτη Άθ. Βαρσαμά, 22
έτών και δυό ακόμα επιβάτες. Ό
έπι κεφαλής άρχιφύλακας Μαντζώ-
ρος πυροβόλησε έξ έπαφής και
τραυμάτισε σοβαρά στο κεφάλι
τόν στρατιώτη και (μέτην ίδια
σφαίρα) τήν κοπέλλα που τόν συ-
νόδευε. Ό τραυματισμένος συλλα-
μβάνεται παραπέμπεται για άντί-
σταση κλπ. και προφυλακίζεται.
Τό ύπ' αριθμ. ΙΟ43/77 βούλευμα

του Δικαστικού Συμβουλίου του
Διαρκούς Στρατοδικείου Αθηνών
αποκαλύπτει ψεύδη και συκοφί-
ση κατά τήν προανάκριση, αποφά-
νεται ότι δέν πρέπει να διωχθ
ό στρατιώτης και ζητεί τήν ποι-
νική δίωξη του άρχιφύλακα.

☑ Στις Ι/ΙΟ/77 ό άρχιφύλακας Γ.
Βερύκιος, μπαίνει σε χαρτό-
παιχτική λέσχη (Σύρου Ι3) για
έλεγχο. Ό Γ.Γιουλιδάρας ή "Σαλο-
νικιός" σύμφωνα με τήν αστυνο-
μική ένδοχή του επιτίθεται και
ό μπάτσος του άδειάζει τό πισ-
τόλι.

☑ Τά ξημερώματα της Ι2/ΙΟ/77
ό άστυφύλακας Ν.Μπάλιαμος,
πυροβόλει και σκοτώνει στο Κα-
λαμάκι τό δραπετή Γιώργο Κεχαΐ-
δη. Ό Κεχαΐδης τράβηξε μαχαίρι
και απομακρύνθηκε, αλλά ό μπάτ-
σος τόν πυροβόλησε κυνηγώντας
τόν ως μία μάντρα. Ό άστυφύλα-
κας προήχθη σε άρχιφύλακα.

☑ Τιμητικά προήχθησαν σε άρ-
χιφύλακες οι αστυνομικοί -
Πλέσσας και Στεργίου που δολο-
φόνησαν τόν αγωνιστή Χρήστο Κα-
σίμη στήν αγορά του Ρέντη ενώ
έπιχειρούσε με συντρόφους του
να βάλει βόμβες στο γερμανικό
έργοστάσιο ΛΕΓΚΕ, τή νύκτα της
20 'οκτώβρη 77. Η προαγωγή τους
έγινε πριν καν αποφανθεί για
τήν παραπομπή τους ή όχι τό Συ-
μβούλιο Πλημμελειοδικών, πού βγή-
κε στις 23/6/78, και με απόφασή
του άπάλλαξε τους μπάτσους και
παραπέμπει στο Κακουργιοδικείο
τόν αγωνιστή Γ. Σερίφη.

☑ Στις αίματηρές συγκρούσεις
δεδηλωτών και αστυνομίας,
στις 25 Μάη 76 για τόν άντεργα

τινός νόμο 330 τραυματίστηκαν με πυροβολισμούς 9 πολίτες. Κανείς αστυνομικός δεν ελέγχθηκε έστω πειθαρχικά ή έφτασε στο έδωλο. Τήν ίδια μέρα δολοφονήθηκε από τήν αύρα Α.Π. II25 στά Χαντεϊα, ή 'Αν. Τσιβίνα. Ασκήθηκε δίωξη κατά του οδηγού της αύρας Μυλωνά που απαλλάχθηκε με βούλευμα.

☐ Τά ξημερώματα της 30ης Μάη 78, τραυματίζεται θανάσιμα από αστυνομικούς ο άοπλος - σύμφωνα και με τήν ανακοίνωση της αστυνομίας - καταζητούμενος Σπύρος Σπυρόπουλος. Σε λίγες ώρες πεθαίνει. Μετά τήν έκταφή του πτώματος του Σπυρόπουλου που έγινε στις 5/7, βρέθηκε στη νέα νεκροτομή και δεύτερο βλήμα από περί στροφο των 38.

☐ Τή νύκτα της 31ης Μάη 78, ο αστυφύλακας Πολύδωρος Παναγγιώτης 28 χρόνων τραυμάτισε σοβαρότατα ένα 36χρονο πολίτη τόν Φίλιππο Σμυρναίο, έπειδή όπως ισχυρίστηκε είχε σκαρφλώσει στο παράθυρο του σπιτιού του καιπροσπαθούσε να δει τή γυναίκα του τή στιγμή που έκανε μπάνιο.

☐ Ο αστυφύλακας Μπεκλής πυροβόλησε τόν μεθυσμένο Ν. Νικολό και τόν τραυμάτισε θανάσιμα.

☐ Στις 31/5/78 αστυνομικός κακοποίησε 17 χρόνο εργάτη μέσα σε αστυνομικό λεωφορείο που βρισκόταν κοντά στο γήπεδο του Παναθηναϊκού. Συνελήφθη γιατί στόν άγώνα που παρακολουθούσε ο μπάτσος πετάχτηκε ένα πλαστικό μπουκάλι στο γήπεδο. Μετά παρέμβαση θεατών που κάθονταν κοντά στον νεαρό διαβεβαίωσαν ότι δεν τό πέταξε αυτός.

☐ Στις 31 Μάη, αστυφύλακας των ΜΑΤ με πολιτικά επιτέθηκε βάρβαρα ενάντια σε γυναίκα είσπρα

κτορα όταν αυτή του ζήτησε να βγάλει είστηριο. Όταν ή γυναίκα πήγε να κάνει μήνυση στο τμήμα, της έγιναν διάφορες πιέσεις και "παρακλητικές" συστάσεις να τήν αποσύρει και να μη δώσει δημοσιότητα.

☐ Στις 20/6/78, γυναίκα θύμα "ύπηρεσιακού" περιστροφού βρέθηκε νεκρή με τραύματα πυροβόλου όπλου στο κεφάλι, σε κεντρικό κατάστημα πωλήσεως ειδών λαϊκής τέχνης της Θεσσαλονίκης. Οι έφημερίδες γράφουν ότι πιθανότατα πρόκειται για δολοφονία με δράστη αξιωματικό του στρατού ή της χωροφυλακής. Η αστυνομία τηρεί απόλυτη σιγή.

☐ Στις 7/7/78, χωροφύλακας στη Θεσσαλονίκη τά "κοπάνησε" και μεθυσμένος άρχισε να πυροβολεί στον άέρα έπειδή ο έστιάτορας ήθελε να κλείσει τό κατάστημα. Μετά τό έπεισόδιο ο χωροφύλακας πήγε και έξετέλεσε κανονικά τή βάρδιά του ήταν ύπηρεσία, μέχρι τις 8 το πρωί

"Όμως πέρα από αυτές τις έπιθέσεις και δολοφονίες υπάρχουν κι' έκείνες που οι μπάτσοι χρησιμοποιήσαν τό περιστροφό τους "για λόγους τιμής" ή "οικογενειακά δράματα". Αναφέρουμε μερικά.

☐ Στις 14/9/74, ο αστυφύλακας Μυλωνάς, πυροβόλησε στο Αιγάλεω τήν άδελφή του κι' ύστερα αυτοκτόνησε.

☐ Στις 13/10/74 ο αστυφύλακας Σκριβάνος πυροβόλησε στο Αιγάλεω τήν "άγαπημένη" του Λύδια Αγγελοπούλου κι' αυτοκτόνησε.

☐ Στις 3 Δεκέμβρη 74 ο αστυνομικός Κοντογιάννης σε κρίση μελαγχολίας έξετέλεσε τά παιδιά του.

ΕΡΕΥΝΕΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΔΙΚΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ

☐ Στις 29/5 δικάστηκαν οι :
Ν.Κασιδάκης (13 μήνες), Ζώη
Σπυρόπουλος (5 μήνες), Π.Κινίδη
(9 μήνες), Θ.Στέφα (5 μήνες), Ι.
Πίτσινας (2 χρόνια), Α. Αγγέ-
λου (6 μήνες), για τὰ ἐπεισό-
δια σέ βάρος μελῶν τῆς ΟΝΝΕΔ,
στό Μουσείο. Καταδικάστηκαν γιά
διατάραξη τῆς κοινῆς εἰρήνης,
ἐπικινδύνους σωματικές βλάβες,
πού διαπράχτηκαν μέ ἰδιαίτερη
θρασύτητα καί γιά ἔλλειψη "σε-
βασμοῦ πρὸς τό Θεῖον".

☐ Ἀπό τίς 25/5 μέχρι τίς 9/
7, δικάστηκαν συνολικά 102
ἄτομα γιά ἀφισοκόληση καί 88 ἄ-
τομα γιά πολὺληση ἐφημερίδων μέ
καταδίκιες ἀπό 10 μέρες μέχρι 2
μήνες. Τήν ἴδια περίοδο συνελή-
φθησαν συνολικά 75 ἄτομα γιά ἀ-
φισοκόληση καί πούληση ἐφημερί-
δων πού θά δικαστοῦν ἀργότερα.

☐ Στις 16/6, τό Τριμελές Ἐφε-
τείο Πάτρας καταδίκασε σέ
ποινή φυλάκισης ἀπό 6 μήνες ἕως
14 μήνες στούς 5 ἀπό τοὺς 7 κα-
τηγορούμενους φοιτητές γιά τὰ
γεγονότα τῆς 23 Μάρτη στό Πανε-
πιστήμιο τῆς Πάτρας. Παραπέμφ-
θηκαν γιά θρασύτητα κατὰ τῆς ἀ-
ρχῆς περιῦβριση καί στάση. Οἱ
προηγούμενες ποινές ἦταν ἀπό 20
ἕως 32 μήνες. Παπαϊωάννου 14 μῆ-
νες, Μαϊμονή 14, Κονταξή 14, Δημό-
πουλος 12, Λάβδας 6. Ἀθωώθηκαν
ὁ Παπαρίζης καί ἡ ἐργάτρια Πα-
γουλάτου τέθηκε ὑπό τήν ἐποπ-
τεία τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας
Ἀνηλίκων.

☐ Στις 10/6, δυνάμεις τῶν ΜΑΤ
συνέλαβαν 14 μέλη τῆς Λαϊ-
κῆς Δημοκρατικῆς Ἐνότητος καί

τούς ὁδήγησαν στό ἀστυνομικό
τμήμα, γιάτί προπαγάνδιζαν ἐν-
δήλωση συμπαράστασης τῶν πολι-
τικῶν κρατούμενων τῆς Πάτρας.

☐ Στις 15/6, καταδικάστηκαν σέ
15 μέρες φυλακή μέλος τῆς
Λαϊκῆς Ἀλληλεγγύης στή Θεσσα-
λονίκη γιά ἔρανο ὑπέρ τῶν κα-
ταδικασθέντων τῆς Πάτρας.

☐ Στις 16/6, καταδικάστηκαν σέ
10 μήνες φυλακή συντάκτης
τῆς "Ἀύγης", γιά συκοφαντική
δυσφήμιση τοῦ Τσαοῦς Ἀντών ἢ
Ἀντώνιον Φωστηρίδη στόν ὅποι-
ον εἶχε ἀπονεμηθεῖ ἀπό τό Ἑλ-
ληνικό κράτος ὁ τίτλος τοῦ
ἀρχηγοῦ τῆς Ἑθνικῆς Ἀντίστα-
σης.

☐ 11/6, σωματική ἔρευνα σέ
μαθήτριες στό Δ' Λύκειο Θη-
λέων Θεσσαλονίκης γιά νά δια-
πιστωθεῖ ἂν ἔχουν ἐντυπα πολι-
τικοῦ περιεχομένου.

☐ Στις 15/6, ἔρευνα στό σπί-
τι μέλους τῆς ΠΠΣΠ μέ τό
πρόσχημα ἀνακαλύψεως ἐκρηκτι-
κῶν ὑλῶν. Ἐπίσης τήν ἴδια μέ-
ρα σέ σπίτι μέλους τῆς ΟΣΕ μέ
τό πρόσχημα ἀναζήτησης βομβι-
στῶν. Ἐπίσης ἔρευνα ἔγινε καί
σέ σπίτι φοιτητοῦ τοῦ ΕΜΠ πού
δικάζεται στις 16/6 γιά "περιῦ-
βριση ἀρχῆς" (ἀφισοκόληση) μέ
τό πρόσχημα τῆς ἀνακαλύψεως βο-
μβῶν καί ἐκρηκτικῶν ὑλῶν.

☐ Στις 30/6, ἔγινε ἔρευνα ἀ-
πό τήν ἀσφάλεια σέ σπίτι
μέλους τῆς ΠΠΣΠ μέ τό πρόσχη-
μα τῆς ἔρευνας γιά τοὺς ὑπεύ-
θυνους τοῦ ἐμπρησμοῦ στό Γυμ-
νάσιο τῆς Ν. Ἐρυθραίας.

☐ Στις 23/6, συνελήφθη σέ ἐ-
στιατόριο τῆς πλατείας Ἐ-
ξαρχείων καί κρατεῖται στή γε-
νική ἀσφάλεια ὁ Νίκος Μπαλῆς
ἐκδότης καί μεταφραστής. Ἡ σύλ-

ληφή του έγινε με βάση έρμήνην καταδίκη του στις 21 Ιουλίου 1977 με φυλάκιση 13 μηνών με τη κατηγορία ότι από τον Μάη ως τον Σεπτέμβρη του '76 παρώτρυνε σε "άρνηση της στρατιωτικής θητείας" με το αντιπολεμικό-αναρχικό περιοδικό "ΟΤΑΝ" του οποίου ήταν εκδότης. Οι συνήγοροι του επισημαίνουν ότι ούδέποτε πήρε κλήση για αυτήν την δίκη ενώ έχει συλληφθεί έ πανειλημμένα και έχουν γίνει έρευνες στο σπίτι του.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλουμε την αίφνιδιαστική σύλληψη και φυλάκιση του Ν. Μπαλή, εκδότη του αναρχικού περιοδικού "Οταν" και του περιοδικού "Ελευθεριακός Κομμουνισμός", σαν απροκάλυπτη καταπάτηση των πιο στοιχειωδών ελευθεριών. Με το πρόσχημα ότι είναι "..... άγνωστου διαμονής" ο Ν. Μπαλής δικάστηκε τον Ιούλιο του '77 χωρίς ειδοποίηση, και καταδικάστηκε έρμήνην σε 13 μήνες φυλάκις, για ένα αντιπολεμικό άρθρο που είχε δημοσιευτεί στο "Οταν" το Μάη του '76.

Έπί ένα χρόνο ή απόφαση αυτή παρέμεινε άγνωστη στον Ν. Μπαλή, παρόλο που τον περασμένο Οκτώβρη, που είχε συλληφτεί, και επί 4 μήνες είχε πασίγνωστη διεύθυνση κατοικίας, στις

φυλακές Κορυδαλλού. Φέτος, στις 26 Ιούνη, πιάστηκε και κλείστηκε ξανά στις φυλακές. Η αίτησή του για την ακύρωση αυτής της "κρυφής" καταδίκης απορρίφτηκε χτές με τόσαιο λογικό ότι δεν μπορεί να γίνει νέα δίκη γιατί τό αδίκημα έχει παραγραφεί.

Όλη αυτή ή μεθόδευσή της δίωξης του Ν. Μπαλή αποτελεί μια πρόκληση από την αρχή μέχρι τό τέλος : ποινικοποίησης της ελεύθερης πολιτικής έκφρασης με τη χρήση του Ποινικού Κώδικα για τη δίωξη του τύπου, διαστρεβλωτική έρμηνεία της παραγραφής αδικήματος, παγιδευτική ταχτική της αστυνομίας για τό πότε βρίσκει ή πότε "δέ βρίσκει" τον Ν. Μπαλή.

Καταδικάζουμε τη φυλάκιση του Ν. Μπαλή σαν ένα ακόμα παράδειγμα της τρομοκρατικής εκστρατείας της κυβέρνησης Καραμανλή και των μεθόδων που χρησιμοποιεί και απαιτούμε την άμεση απελευθέρωσή του.

Αθήνα 2/7/78

Κ.Ο. Μαχητής
ΟΚΔΕ
ΟΠΑ
ΟΣΕ

Νεολαία ΕΔΑ
ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος
Επιτροπή για την
απελευθέρωση του
Γιάννη Σερίση

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ

○ Στις 2/6/78 απαγορεύτηκε από την αστυνομία έκδηλωση για τον Γρηγόρη Λαμπράκη.

○ Στις 1/7, αστυνομοκρατία στο Κερατσίνι στο χώρο της συναυλίας της Φαραντούρη, μετά την απαγόρευσή της. Παρά την απαγόρευση η Φαραντούρη τραγούδησε με ακροατήριο τους μπάντσοους.

○ Στις 5/7, απαγορεύτηκε παράσταση Καραγκιόζη στο λόφο του Στρέφη στα Ξεάρχειαπου είχε προγραμματίσει η Δημοκρατική Κίνηση Γυναικών, για τη ψυχαγωγία των παιδιών της συνοικίας. Αστυνομικές δυνάμεις είχαν πολιορκήσει όλο το απόγευμα το χώρο.

Στις 11/6, σμηνίτης βρέθηκε νεκρός με τρία βλήματα στο στήθος στην αεροπορική μονάδα 112 Π.Μ. Έλευσίνας. Πρόκειται για τον Κώστα Γεράρδη. Οι αρχές πιστεύουν ότι πρόκειται για αυτοκτονία, οι συγγενείς υποστηρίζουν ότι δεν είχε λόγους να αυτοκτονήσει κι ούδέποτε παρουσίασε τέτοια πρόδιαθεση. Βρέθηκε νεκρός ένα τέταρτο μετά την επιστροφή του στη μονάδα του ύστερα από άδεια διανυκτέρευσης στο σπίτι του στην Αθήνα.

Στις 4/7, κακοποιήθηκε στρατιώτης στο σταθμό Λιανοκλαδίου από τρεις στρατονόμους, οι οποίοι έβρισαν χυδαία και παρευρισκομένους πολίτες που διαμαρτυρήθηκαν για τον ξυλοδαρμό.

"ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ" ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Στις 8/6, βρέθηκε νεκρός με μία σφαίρα στο κεφάλι, στο κέντρο επικοινωνιών του ΚΕΜΚ στο Μεγάλο Πεύκο, ο-όπλιτης Ήλίας Τριανταφύλλου. Ο θάνατός του προήλθε από βλήμα πολεμικού τυφεκίου από μικρή απόσταση, ανακοινώθηκε ότι πρόκειται για αυτοκτονία. Οι συγγενείς του υποστηρίζουν ότι δεν είχε κανένα απόλυτως λόγο να αυτοκτονήσει, κι'ότι ήταν μάλιστα ιδιαίτερα αλσιόδοξος και χαρούμενος.

ΔΙΚΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

○ 27/5, κλήθη-
καν σέ απο-
λογία 5 αγρότες
από τό Τυμπάκι
καί πρόκειταί νά
κληθοῦν κι' ἄλλοι
20, μέ τίς κατῆ-
γορίες γιά "πα-

ρακώληση συγκοινωνιῶν, παράνο-
μη ἐγκατάσταση μεγαφῶνων, ἀντί-
σταση κατά τῆς ἀρχῆς" κλπ. Ἡ
ἀνᾶκριση γίνεται γιά τήν πο-
ρεία πού πραγματοποιήσαν οἱ
ἀγρότες τόν περασμένο Φλεβάρη
πρός τήν νομαρχία Ἡρακλείου.

○ Στίς 9/6, 9 ἀπό τοῦς 15
γιατροῦς πού ἀποτελοῦν τό
διοικητικό συμβούλιο τῆς ΕΙΝΑΠ
καταδικάστηκαν σέ φυλάκιση 35
ἡμερῶν ὁ καθένας γιά παράβαση
τοῦ νόμου 330/76. Οἱ γιατροί
καταδικάστηκαν γιατί δέν κοι-
νοποίησαν μέ δικαστικό ἐπιμε-
λητή Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν
καί ἐργασίας 8 μέρες πρὶν κα-
τέβουν στήν περσινή ἀπεργία
τους.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

○ Στίς 30/5, 4 κλοῦβες πῆ-
γαν ἔξω ἀπό τό ἐργοστάσιο

τῆς ΕΛΑΚΟ γιά νά τρομοκρατήσουν
τοῦς ἀπεργούς πού συνεχίζουν
γιά 20ῃ μέρα τήν ἀπεργία δια-
μείας.

○ Στίς 15/6, ἀστυνομικοὶ ἀ-
πέκλεισαν τό νοσοκομεῖο
ΚΑΤ καί ἀπαγόρευαν τήν εἰσο-
δο ἀκόμα καί σέ πολίτες πού
ῆθελαν νά ἐπισκεφτοῦν ἀσθε-
νεῖς μόνο καί μόνο γιά νά ἐμ-
ποδίσουν τοῦς ἀπεργούς νά
μποῦν στό χῶρο τοῦ Ἰδρύματος
ὅπου θά γινόταν ἡ γενική συνέ-
λευσή τους.

○ Στις 20/6, αστυνομικοί με κλούβες κατέβασαν και κατάσχσαν π νώ των άπεργών της ΕΑΚΟ.

○ Στις 6 Ιούνη, η αστυνομία έγκαινιάζει νέα μέθοδο τρομοκράτησης του κινήματος : τή φωτογράφιση συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων. Στο θέατρο 'Αχιλλειο, στή Θεσσαλονίκη, φωτογράφιζε τόν κόσμο πού είχε συγκεντρωθεί, για να διαμαρτυρηθεί για τις διαγραφές των σωματείων. Μέ-βάση αυτές τις φωτογραφίες, η αστυνομία συνάλαβε άργότερα έναν από τούς διοργανωτές της εκδήλωσης.

○ Στις 28/5, με άποφαση του "Πειθαρχικού Συμβούλιου", διαγράφηκαν από τό 'Εργατικό κέντρο Θεσσαλονίκης 6 σωματεία και σε άλλα 4 επιβλήθηκε η ποινή της επίπληξης.

Τά σωματεία πού διαγράφηκαν είναι : τό συνδικάτο Μηχανουργών ό Σύνδεσμος 'Επεξεργασίας Ευλου (Μηχανουργών), ό Σύνδεσμος Ραφτεργατών, τό Συνδικάτο 'Εργατών και 'Υπαλλήλων Δήμου, ό Σύνδεσμος Νοσηλεύων Νοσηλευτικών 'Ιδρυμάτων, τό σωματείο 'Εργατοτεχνικών 'Εργοστασίου ΒΛΑΚΑΝ - ΕΕΠΟΡΤ.

Τά σωματεία στά όποία επιβλήθηκε επίπληξη είναι : Σερβιτόρων 'Εμποροϋπαλλήλων, Λαστιχάδων, και έργοστασιακού σωματείου ΤΕΚΟΣΑ - ΕΛΛΑΣ.

'Η δικαιολογία πού χρησιμοποιήθηκε ήταν πώς αυτά τά σωματεία συμμετείχαν σε συντονιστικές επιτροπές, ότι πήραν μέρος σε πανεργατικές άπεργίες και ότι πολιτικολόγούσαν.

'Η ΓΣΕΕ κάλεσε σε "άπολογία" τό 'Εργατικό Κέντρο Πάτρας γιατί γιόρτασε τήν Πρωτομαγιά στις 4 Μάη.

○ Στις 29/5, η ΓΣΕΕ κάλεσε σε "άπολογία" τήν 'Ομοσπονδία Συλλόγων Νοσηλευτικών 'Ιδρυμάτων και στο 'Εργατικό Κέντρο Τρίπολης με τή δικαιολογία ότι δέν γιόρτασαν μαζί της τήν Πρωτομαγιά.

○ 'Επίσης τό 'Εργατικό Κέντρο 'Ηρακλείου κάλεσε σε "άπολογία" μέλος της διοίκησής του γιατί διαχώρισε τή θέση του και τάχτηκε υπέρ της άπεργίας και συγκεντρώσε στις 4 Μάη.

○ Στις 3 Ιούνη 'Η ΓΣΕΕ κάλεσε σε "άπολογία" τό 'Εργατικό Κέντρο 'Ελευσίνας για τί πήρε μέρος στο γιορτασμό της Πρωτομαγιάς στις 4 Μάη.

ΥΠΟΘΕΣΗ Γ. ΣΕΡΙΦΗ

Η ΣΚΕΥΟΡΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο αγωνιστής Γιάννης Σερίφης, πού βρίσκεται 9 μήνες προφυλακισμένος, με τό υπ' αριθ. 303/78 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Πειραιᾶ, παραπέμπεται στό Κακουργοδικεῖο μέ τίς κατηγορίες τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐξ ἀμελείας τοῦ ἀγωνιστή Χ. Κασίμη καί τῆς ἀπόπειρας ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως ἐναντιόντων ἀστυνομικῶν Ι. Πλέσσα καί Κ. Στεργίου.

Μέ τό ἴδιο βούλευμα ἀπαλλάσσονται οἱ (προαχθέντες ἤδη σέ ἀρχιφύλακες ἐπ' ἀνδραγαθία) Κ. Στεργίου καί Ι. Πλέσσα, πραγματικοί δολοφόνοι τοῦ Κασίμη, καί παρατείνεται ἡ

προφυλάκιση τοῦ Γ. Σερίφη. Οἱ συνήγοροι ὑπεράσπισης τοῦ Σερίφη καί πολιτικῆς ἀγωγῆς τῆς οἰκογένειας Κασίμη θά προσβάλουν τό βούλευμα στό Συμβούλιο Ἐφετῶν ἀπικαλούμενοι μεταξύ ἄλλων καί τήν ἐκθεση τοῦ Ἰταλοῦ ἱατροδικαστή καί καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστήμιου τῆς Ρώμης, Φ. Ντουράντε, βάσει τῆς ὁποίας ὁ Χ. Κασίμη σκοτώθηκε ἀπό πυροβόλο ὄπλο Σμίθ-Γουέσον τῶν 38, ὅπως εἶναι τὰ ὑπηρεσιακά ἀστυνομικά περίστροφα.

Ἡ Ἐπιτροπή γά τήν Ἀπελευθέρωση τοῦ Γιάννη Σερίφη γιά νά καταγγεῖλει τή παραπομπή τοῦ Γιάννη Σερίφη σέ δίκη, διοργανώνει συγιέντρωση στό Σπόρτιγκ, τή Τρίτη 11 Ἰούλη στίς 7.30 μ.μ, καί κυκλοφόρησε τή παρακάτω προκήρυξη:

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΗ ΣΕΡΙΦΗ ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τελικά τό Συμβούλιο Πλημμελειοδικῶν ἀποφάσισε πῶς ὁ ἀγωνιστής ἐργάτης Γιάννης Σερίφης, πού ἐδῶ καί ὀχτώ μήνες βρίσκεται στή φυλακή πρέπει νά παραπεμφθεῖ σέ δίκη μέ τή κατηγορία ὅτι "δολοφόνησε" τόν ἀγωνιστή Χ. Κασίμη καί συμμετεῖχε στή σύγκρουση ἔξω ἀπό τήν ΑΕΓ.

Ἔτσι ἡ σκευωρία ἐνάντια στό Σερίφη συνεχίζεται.

Αὕτῃ ἡ σκευωρία πού προσπαθεῖ νά βγάλει λάδι καί τοὺς πραγματικούς δολοφόνους ἀστυνομικούς Πλέσσα καί Στεργίου, στήθηκε γιάτὶ ὁ Γιάννης Σερίφης εἶναι ἓνας πρωτοπόρος ἐργάτης πού πάλεψε παλιότερα ἐνάντια στή δικτατορία καί μετά τή "μεταπολίτευση" ἀγωνίστηκε στή πρώτη γραμμή στήν ἀπεργία τῆς ΑΕΓ (Γενάρης-Μάρτης 77) καί γιά τήν ἐνότητα ὅλης τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Καί φυσικά ἐξακολουθοῦν νά τόν κρατοῦν στή φυλακή παρ' ὅλο πού ἔχει πιά φανεῖ ὅτι ἡ σκευωρία δέν στέκει καλά στά πόδια της.

1) Ἡ ἐκθεση τοῦ Ἰταλοῦ ἱατροδικαστή Φ. Ντουράντε δείχνει μέ ἀδιαμφισβήτητα ἐπιστημονικό τρόπο πῶς οἱ σφαῖρες πού σκότωσαν τόν ἀγωνιστή Κασίμη προέρχονται ἀπό τὰ ὅπλα πού χρησιμοποιεῖ ἡ ἀστυνομία.

2) Μιά νέα προβοκάτσια πού προσπάθησαν νά στήσουν στό Σερίφη στρέφεται ἐνάντιά τους. Πράγματι, ἓνας βαλτός τῆς ἀστυνομίας ὀνόματι ΓΡΙΜΑΝΗΣ κρατούμενος στό Κορυδαλλό, κατέθεσε ὅτι ὁ Σερίφης μπροστά καί σέ ἄλλο κρατούμενο, δέχτηκε πῶς συμμετεῖχε στήν ἀπόπειρα ἐνάντια στήν ΑΕΓ. "Ὁμως καί ὁ ἄλλος κρατούμενος ὁ ΔΙΒΕΡΑΚΟΣ διαφεύδει τό Γριμάνη, καί ὁ Σερίφης μέ μάρτυρα τό Διβεράκο κι' ἄλλους ἔξι κρατούμενους, μὴνυσε γιά φευ-

δομαρτυρία τό Γριμάνη(πού ἔχει δώσει καί ψεύτικη διεύθυνση). Τήν ἴδια μέρα πού ὁ Σερίφης κατάθεσε μήνυση τόν μετέφεραν ἀπό τόν Κορυδαλλό στίς φυλακές τῆς Αἴγινας, γιά νά μή εἶναι πιά σέ ἐπαφή μέ τούς ἄλλους κρατούμενους-μάρτυρες.

Αὕτῃ ἡ νέα προβοκάτσια δείχνει καθαρά πώς ἡ κρατική τρομοκρατία δέν κατόρθωσε νά πείσει τό κόσμο καί προσπαθεῖ νά κατασκευάσει καί νέες "ἀποδείξεις".

3)Μέσα ἀπό τήν καμπάνια πού ἔγινε, ἔχουν ξεσηκωθεί σέ ὅλη τή χώρα διαμαρτυρίες γιά τή σκευωρία ἐνάντια στό Σερίφη. Γι'αὐτό, τό Συμβούλιο Πλημμελειοδικῶν πού ἔπρεπε ν'ἀποφασίσει γιά τήν ἀποφυλάκισή του καί γιά τό ἂν θά δοθεῖ συνέχεια στή δίωξη ἐνάντια στούς δύο ἀστυνομικούς, δολοφόνους τοῦ Κασίμη, ἔκανε πάνω ἀπό ἓνα μήνα νά ἐκδώσει ἀπόφαση, καί τήν ἐβγαλε μέσα στό σεισμό τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἡ σκευωρία ἐνάντια στό Γιάννη Σερίφη δέν εἶναι μιᾶ μεμονωμένη ὑπόθεση. Ἀποτελεῖ τήν πιό προχωρημένη μορφή τῆς τρομοκρατίας, ἀλλά ἐντάσσεται μέσα στό γενικό πλαίσιο τρομοκράτησης τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τοῦ λαοῦ. Πράγματι ἡ κυβέρνηση Καραμανλῆ, μπρός στόν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ στό ἐσωτερικό καί τίς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζει στό ἐξωτερικό(Κύπρος, Αἰγαῖο κλπ) κάνει ἓνα ἄλμα στή καταπίεση ἐνάντια στό λαό καί προχωράει στήν οἰκοδόμησι ἐνός τρομοκρατικοῦ, αὐταρχικοῦ κράτους. Ἡ τρομοκρατία ξαπλώνεται παντοῦ. Ἀρχίζει ἀπό τίς πιό καθημερινές "συνηθισμένες" μορφές: ἀπολύσεις πρωτοπόρων ἐργατῶν δίκες καίκαταδίκων ἀπεργῶν τῶν λεωφορείων, διώξεις κατὰ τῶν ἀπεργῶν ΗΑΠΑΠ καί ΕΛΚΟ, ἀπολύσεις 700 ἐργατῶν στή Σέλμαν γιατί ἔκαναν 3ωρες στάσεις, καθημερινές συλλήψεις, δίκες, φυλακίσεις γιά ὅσους κολλοῦν ἀφίσσες, γράφουν συνθήματα, μοιράζουν προκηρήξεις. Φτάνει στή βάρβαρη ἐπίθεση στούς ἀγρότες τοῦ Ἀγρινίου, στούς φοιτητές τῆς Πάτρας, τή πολύμηνη φυλάκιση φοιτητῶν στή Θεσσαλονίκη καί τή Πάτρα, τίς ἐρευνες σέ σπίτια δῆθεν γιά ὅπλα, τή χρησιμοποίηση τῶν φασιστικῶν βομβῶν στήν Ἑλλά καί τό Ρέξ γιά ἐρευνες καί ἐπίθεση σέ προοδευτικούς καί κορυφώνεται μέ τόν τρομοκρατικό νόμο πού σκοπεύει νά φιμώσει ὀριστικά τό λαό καί τίς πρόσφατες δολοφονικές ἐπιθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν. Τά ὄργανα τοῦ κράτους πού ὀπλίστηκαν ἀπό τή χούντα, ἀνάλαβαν νά μᾶς δείξουν τί σημαίνει ἡ φράση τοῦ Καραμανλῆ: "ἡ Ἑλλάδα πρέπει νά παραμείνει νησίδα γαλήνης". Ἡ δολοφονία τοῦ Σπυροπούλου, ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Σμυρναίου, οἱ τέσσερις δολοφονίες πού ἔχουν γίνει ἀπό ἀστυνομικούς τούς τελευταίους μήνες μᾶς δείχνουν ξεκάθαρα πώς ἐννοοῦν τή γαλήνη.

Εἶναι καθαρό γιά τό λαό πού ἔχει πιά πειστεῖ ὅτι ἡ "ὑπόθεση Σερίφη" εἶναι μιᾶ σκευωρία τῆς ἀσφάλειας, ὅτι ἡ πάλι γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ φυλακισμένου ἀγωνιστῆ ἔχει τεράστια σημασία. Γιατί μέσα ἀπ'αὐτή χτυπιέται τό σύνολο τῆς τρομοκρατικῆς ἐπίθεσης τοῦ κράτους τῶν ἀφεντικῶν.

Ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Γιάννη Σερίφη, ἡ πάλι γιά νά τόν ἀποσπάσουμε ἀπό τά νύχια τῆς ἀσφάλειας, εἶναι πάλι γιά τά καταχτημένα μέ ἀγῶνα δικαιώματά μας, εἶναι πάλι ἐνάντια στή τρομοκρατία, τή πραγματική, τή τρομοκρατία τοῦ Καραμανλῆ.

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΗ ΣΕΡΙΦΗ

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΚΑΤΩ Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ- ΝΑ ΑΦΟΠΛΙΣΤΕΙ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Μετά τό προβοκατόρικο δημοσίευμα τῆς χουντοφυλλάδας τοῦ "Ἐλεύθερου Κόσμου", ἡ Ἐπιτροπή γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Γιάννη Σερίφη, ἔστειλε στίς ἐφημερίδες τή παρακάτω ἀνακοίνωση τύπου.

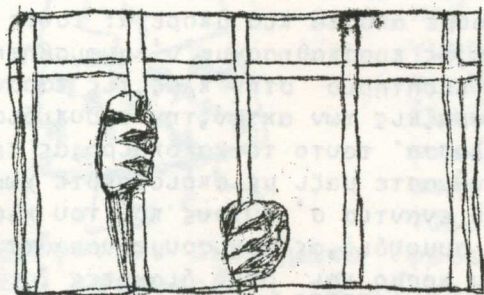
Ὁ "Ἐλεύθερος Κόσμος" τοῦ Σαββάτου 8 Ἰούλη, στή πρώτη σελίδα δημοσιεύει ἕνα τμήμα τῆς ἀφίσσας πού κυκλοφόρησε ἡ Ἐπιτροπή γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Γιάννη Σερίφη" γιά τήν ἐκδήλωση στό Σπόρτιγκ, τήν Τρίτη 11 Ἰούλη καλώντας τά "Σώματα Ἀσφαλείας πού ἐξυβρίζονται" καί τήν Εἰσαγγελική ἀρχή νά ἐπέμβουν.

Οἱ φασίστες τοῦ "Ἐλεύθερου Κόσμου" πού στή διάρκεια τῆς διχτατορίας δημοσίευαν προκηρύξεις τῶν ἀντιστασιακῶν ὁργανώσεων γιά νά καλέσουν τούς "φιλήσυχους πολίτες" καί τά "Σώματα Ἀσφαλείας", νά ἐπέμβουν μέ φάλλαγγα καί δολοφονίες στήν Μπουμπουλίνας, τή Μεσογείων καί τό Πολυτεχνεῖο θέλουν καί σήμερα νά ἐμφανιστοῦν σάν ὑπέρμαχοι τῆς τάξης ἐνάντια "στούς ὁπαδούς τοῦ Μάρξ, πού δροῦν πάλι στή χώρα μας."

Καί φυσικά ἂν ὁ "Ἐλεύθερος Κόσμος" δέν εἶχε τίς πλάτες τῆς κυβέρνησης καί τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, θά ἔπρεπε νά γίνεи μιᾶ ἄλλη "παρέμβαση". Μιᾶ παρέμβαση ἐνάντια στήν "ἰδεολογική κάλυψη" τῆς βόμβας στό RBX πού ἔκανε ὁ "Ἐλεύθερος Κόσμος" -πού μέ ὀχτάστηλο ἐξηγοῦσε ὅτι μπαίνουν βόμβες ἀπό "ἀγανάχτηση" - ὁ "Ἐλεύθερος Κόσμος" πού μέ ὑστερικό τρόπο συμμετεῖχε στή κατασυκοφάντηση τοῦ Σερίφη - θέλει φυσικά νά ἐμποδίσει ἐκεῖνο τό κῦμα συμπαράστασης πού ἔχει σηκωθεί στή χώρα μας - καί ἀπειλεῖ νά ξεσκεπάσει τή σκευωρία.

Μέ τήν προβοκάτσια πού ἔκανε θά πετύχει τό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

9 Ἰούλη 1978

ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΝ ΑΓΟΝΙΣΤΗ
Γ. ΣΕΡΙΦΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΠΑΜΕ...ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Καλοκαίριασε. Διακοπές, πλάς, διαφημίσεις και αντιηλιακά· και οι θαλάσσιες βρωμικές, μολυσμένος ο Σαρωνικός, στές πλάς της Βουλιαγμένης και της Βούλας, 25 από φέτος το εισητήριο, στριμωγμένοι κι εκεί. Σ' όσες ακτές, που μέχρι πέρσι ήσαν ελεύθερες, αρχίζουν να στήνουν πασσαλούς για να τις περιφράξουν. Στις εφημερίδες διαβάζουμε: "ΚΕΡΚΥΡΑ: Οι κάτοικοι ενός ολόκληρου χωριού, κατεδάφισαν περιφραγμένο τμήμα παραλίας στο οποίο επρόκειτο να δημιουργηθούν τουριστικά συγκροτήματα κι εγκαταστάσεις". Και μετά είναι το κυνήγι για το "άγριο κάμπινγκ": πια στα πιο πολλά νησιά είναι σχεδόν αδύνατο να στήσεις σκηνή ή σλίπινγκ-μπάνγκ έξω από οργανωμένο κάμπινγκ.

Σήμερα, που οι διακοπές τείνουν να πάρουν έναν όλο και πιο μαζικό χαρακτήρα, και που σαν φαινόμενο, κοινωνικοποιείται όλο και περισσότερο, πάλι να πει πολιτικοποιείται, βλέπουμε ότι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα σωρό προβλήματα, μ' ένα σωρό στριμωξίδια, μ' ένα σωρό καταπίεση ακόμα ΚΑΙ στις διακοπές "μας", πράγμα που πληγώνει ανεπανόρθωτα τα ζαχαρένια όνειρα που κάναμε για

το καλοκαίρι, το όμορφο παραμύθι που μάς πλασάρει η αστική ιδεολογία: "Έξω από την παραγωγή, όλοι είναι πολίτες." Μόνο που ξεχνάνε ότι έχει μια μικρή διαφορά, το γιwt από τις ουρές στα λεωφορεία για τον Άγιο Κοσμά, το άνετον και ευήλιον διαμέρισμα εις Βάρκιζαν, από το κυνήγι των μπάτσων κάθε φορά που πας να στήσεις σκηνή, σε μια παραλία, 1 και 2 μήνες άδεια από τις 10 ή 15 μέρες, και τι να κάνεις σ' αυτές, κάθεται στο σπίτι και δεν πας πουθενά. Κατά τ' άλλα βέβαια, διακοπές. Κι έπειτα είναι που ένας ολόκληρος χρόνος δουλειά στο εργοστάσιο, στο γυαλί, στο σχολείο, πέρασε μ' αυτό το όραμα· δεν σ' άφησαν να το ξεχάσεις ποτέ: περιοδικά, διακοπές σε προετοιμάζουν για το πόσο ωραία θα περάσετε εκεί που θα πάτε, αφήνουν το σώμα σας ελεύθερο να χαρεί τον ήλιο, το ωροσκόπιο σας έλεγε ότι στο νησάκι θα γνωρίσετε τον άνθρωπό σας... Και η εκτόνωση συνεχίζεται με βάση το σχήμα: αλλοτριωμένη εργασία-αλλοτριωμένες διακοπές-αλλοτριωμένος ελεύθερος χρόνος. Ίσως χρειάζεται να ξεκινήσουμε από δω κι ίσως μπορέσουμε να αντιταχτούμε στην τρι-χασμένη προσωπικότητα του παραγωγού-πολίτη-διακοπανθρώπου που πάει να φτιάξει το σύστημά αν αρχίσουμε από τα πιο μπορετά: τούτο το καλοκαίρι, ας προσπαθήσουμε ν' αμφισβητήσουμε το εισητήριο στην πλάς, τις παράνομες περιφράξεις των ακτών, την σκουπιδιασμένη θάλασσα· τούτο το καλοκαίρι, ας προσπαθήσουμε να μαστε μαζί με οποιοδήποτε χωριό ξεσηκωθεί ενάντια σ' αυτούς που του κλείνουν την αμμουδιά, ας αρχίσουμε να μαστε μαζί με τον κόσμο και στις διακοπές.

ΧΙ 6ΤΗΝ ΕΚΠΟΡΝΕΥΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ

Πρίν από μερικές βδομάδες γέμισαν οι ανάλυπτοι χώροι της 'Αθήνας από τεράστιες αφίσσες που διαφημίζουν τὰ καλλυντικά ΠΑΤΙΣΤΑΣ, μέ μιὰ πορνοντίβα (ἐπί τὸ κοσμιώτερον "γλυκειὰ Καρολαῖν") ξαπλωμένη πάνω σ' ἓνα ἀντρίκὸ χέρι, καί μέ τή λεζάντα: "Ἡ ὁμορφιά σας στό χέρι μας".

Μπρός σ' αὐτό τὸ νέο ἐξευτελισμὸ τοῦ γυναικεῖου σώματος, ἡ Κίνηση γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν γυναικῶν κινητοποιήθηκε. Ὅμάδες γυναικῶν ἔσκισαν ὅσες ἀφίσσες μπόρεσαν, ἐνῶ σέ ἄλλες ἔγραψαν συνθήματα: "Ἡ γυναῖκα δέν εἶναι ἀντικείμενο", "Ὁχι στή γυναῖκα ἀντικείμενο", καί κόλλησαν ἀφίσσες τῆς κίνησης.

Ἡ ἀντίδραση μπρός σ' αὐτό τὸ ἀναπάντεχο γεγονός (ἐδῶ εἴμαστε Ἑλλάς, πού τὰ βρήκαμε αὐτά;) ἦταν φοβερή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας οἱ περισσότερες ἀφίσσες μέ τὰ συνθήματα τῆς Κίνησης ἐξαφανίστηκαν, καί κολλήθηκαν καινούργιες καί μάλιστα σέ μεγαλύτερη ἔκταση.

Ὅμως ὁ ΠΑΤΙΣΤΑΣ θέλησε νὰ χτυπήσει καί "ἰδεολογικά", "αὐτό τὸ νέο-φροῦτο" πού βρῆκε στό δρόμο του χωρὶς νὰ τὸ περιμένει. "Ἐτσι μάζεψε διάφορους φασιστοαρθρογράφους (βλέπε Σακελλάριο πού γράφει στὸν "Ἐλεύθερο Κόσμο"), γλύφτας, ἡθοποιὰς καί ἡθοποιούς, πτυχιούχους φα-κίρηδες, ψυχολόγους καί γυρολόγους καί ἐξαπέλυσε τὴ "καμπάνια του":

Εἶναι ἀναμφισβήτητα ἓνα βῆμα προόδου... (ἐξαρτᾶται πὺς τὸ ἐννοεῖ κανεὶς) ἡ καλαίσθητη καί εὐρηματική σου ἀφίσσα μέ τὸ χέρι πού κρατᾷ τὴ γλυκειὰ Καρολίνα.... (Σακελλάριος). Πρωτότυπη... ἐντυπωσιακή... μέ ἔντεχνη προβολή τοῦ κάλλους πού ἀποτελεῖ προνόμιο καί δύναμη γιὰ τὴ σύγχρονη γυναῖκα (Ὁ ΚΑΛΛΟΣ ἡ Δημητρούλης Ν. βιοχημικός)... μέ ἀγανάκτηση πάνω σ' ἓνα ἔργο τέχνης εἶδα συνθήματα πού κατακρεουργοῦν τίς πραγματικές δυνάμεις τῆς γυναίκας (καί ποῦς ἀκόμα)... Συνδυάζει ὅλες τίς προϋποθέσεις πού ἀπαιτοῦνται γιὰ μιὰ "γοητευτική ἐντύπωση στή ψυχολογία τοῦ πλήθους (αὐτός εἶναι ὁ φακίρης πού λέγαμε). Μέ τὴν ἀφίσσα σου μπήκαμε ἤδη στήν Εὐρωπαϊκὴ κοινότητά (αὐτός ξέρεי κι' ἀπὸ τέτοια)... Εἶναι δυνατό πάνω σέ μιὰ ἀφίσσα πού... νὰ

γράφονται συνθήματα "φευτοφεμινιστικά καταστρέφοντας τὸ ἰδεῶδες χέρι πού καταστρέφει τὸ κάλλος (Ἄννα Καλουτᾶ, ΠΟΝΤΙΑ)... ἓνα πραγματικὸ ἀγγελούδι... ἓνα χερουβεὶμ ἑτοίμο νὰ πετάξει (ἀμήν).

Ἡ Κίνηση γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῶν Γυναικῶν φαίνεται ὅτι χάλασε πάλι τὴν ἡσυχία ὅλων τῶν καλοβαλμένων μπανιστηριτζήδων. Κι' εἶναι φανερό πὺς καί στήν Ἑλλάδα ἔχει ἀρχίσει νὰ ταραζεται ὅτι μέχρι τώρα περνοῦσαν σάν "φυσικό": "Φυσικὸ πράγμα", ἡ ἐκπορνείωση καί διαστρέβλωση τοῦ γυναικεῖου σώματος ἀπὸ τὸ φασιστικὸ-ἀντροκρατικὸ μηχανισμό τῆς διαφήμισης "φυσικὸ τὸ ἀντρίκὸ χέρι πού "βαστάει"-πάει νὰ πεῖ καταπιέζει καί συνθλίβει ὁποιαδήποτε στοιχεῖο τῆς γυναίκας σάν ἄνθρωπο.

"...Κάτω ἡ διαφήμιση πού διαστρέφει
τὴ πραγματικότητά μας,
Κάτω αὐτὴ ἡ καινούργια
σιλαβιά..."

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΙΝΗΜΑ

- ΙΤΑΛΙΑ (II)
- ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
- ΠΟΛΩΝΙΑ

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ -II-

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΟΡΟ

Το πέραςμα στο προσκήνιο των Ερυθρών Ταξιαρχιών σήμανε το τέλος μίας εποχής για το ιταλικό επαναστατικό κίνημα. Μίας εποχής που διάρκεσε 10 ολόκληρα χρόνια και χαρακτηρίστηκε από την εξέγερση της νεολαίας, την κινητοποίηση της εργατικής τάξης, τη μεταβολή όλων των πολιτικών συνθηκών διεξαγωγής της ταξικής πάλης, το τέλος του ΚΚΙ και της παλιάς αριστεράς σά δύναμης της αντιπολίτευσης.

Αυτή η περίοδος σημαδεύεται από δύο σταθμούς. Ο πρώτος είναι η περίοδος 1968-69, που η φοιτητική εξέγερση γρήγορα κατάρληξε σε κινητοποίηση της εργατικής τάξης, με κέντρο τους μεταναστες εργάτες από το Νότο της Ιταλίας, γεγονός που σφράγισε τον προσανατολισμό και το χαρακτήρα του νέου κινήματος: κίνημα έντονα στραμμένο στις εργατικές κινητοποιήσεις και καθορισμός των μορφών πάλης με βάση την ανάπτυξη κι εξέλιξη των εργατικών αγώνων. Με βάση αυτό το κίνημα, η ιταλική άκρα αριστερά εμφάνισε χαρακτηριστικά πολύ πιο ώριμα από την υπόλοιπη Ευρώπη. Έτσι, σ' αυτή δεν κυριαρχούν οι παραδοσιακοί Μ-Α και τροτσκιστές. Αντίθετα εμφανίζεται ένα φάσμα οργανώσεων που αναζητάνε, η καθεμιά στην ιδιαιτερότητα της, το δρόμο της επανάστασης. Μανιφέστο, Εργατική Πρωτοπορεία, Λόττα Κοντίνουα, Ποτέρε Οπεράϊο, για να μην αναφέρουμε παρά τις σημαντικότερες, είναι αριθμητικά οι μεγαλύτερες οργανώσεις της ευρωπαϊκής άκρας αριστεράς και έχουν μια έντονη πρακτική και θεωρητική συμμετοχή στο εργατικό κίνημα.

Το κίνημα του 1968-69 έβαλε το ζήτημα της επανάστασης. Οι οργανώσεις που βγήκαν απ' αυτό το κίνημα είναι απόλυτα φυσικό να σημαδεύονται από την ίδια τη γέννησή τους.

Όμως, παρόλη την κρίση του ιταλικού καπιταλισμού, η επαναστατική διαδικασία δεν μπόρεσε να ξεπεράσει ένα ορισμένο επίπεδο.

Κι αυτό γιατί κι ο ίδιος ο καπιταλισμός δεν έμεινε με σταυρωμένα τα χέρια. Προσπάθησε ν' αντιμετωπίσει την κρίση σε δύο επίπεδα: ένα επίπεδο κοινωνικό, βελτίωση των συνθηκών ζωής και του επιπέδου της εργατικής τάξης, εξασφάλιση ενάντια στην ανεργία, παραχώρηση μεγάλων εξουσιών στα συνδικάτα, ανάπτυξη των κοινωνικών ασφαλίσεων και παρ' όλα αυτά προσπάθεια αναδόμησης της σύνθεσης του κεφαλαίου - μείωση του μεγέθους των εργοστασίων, ανάπτυξη στην ελαφριά βιομηχανία της δουλειάς στο σπίτι, αύξηση των νέων διπλωματούχων ανέργων σε αντίθεση με τους εργάτες που έχουν κάποια απασχόληση, κλπ. Στο πολιτικό επίπεδο, αυτή η απάντηση εκφράστηκε αρχικά με μια προσπάθεια βίαιης αντιμετώπισης και τρομοκρατήσης, με τη χρησιμοποίηση φασιστών, και στη συνέχεια με το σοσιαλδημοκρατικό χαρτί: το ΚΚΙ άρχισε τη μεγάλη πορεία προς την εξουσία και τον "ιστορικό συμβιβασμό", αναλαμβάνοντας αυτό να εξασφαλίσει τους πολιτικούς όρους για την αναδόμηση του κεφαλαίου και την αντιμετώπιση της κρίσης. Έτσι, το ΚΚΙ, από τους Δήμους, πέρασε στην κυβέρνηση των περιφερειών και τέλος στην κυβερνητική συνεργασία με τη Χριστιανοδημοκρατία.

Μέσα σ' αυτές τις πολιτικές συνθήκες υποχώρησης του μεγάλου επαναστατικού κύματος, οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς, στην πλειοψηφία τους, προσπαθούν ν' αντιμετωπίσουν τη νέα κατάσταση με τη "θεσμοποίηση" τους, και την επέμβαση στο ίδιο το επίπεδο των πολιτικών και κρατικών θεσμών και μηχανισμών, από το 1974 και μετά, χωρίς φυσικά να σταματάνε την παρέμβαση στην εργατική τάξη. Μπρος σ' αυτή τη νέα κατάσταση, ένα άλλο τμήμα της άκρας αριστεράς, το ΠΟΤΕΡΕ ΟΠΕΡΑΙΟ, ακολουθεί ένα διαφορετικό δρόμο: αυτοδιαλύεται σαν οργάνωση και σχηματίζει επιτροπές σε γειτονιές, εργοστάσια, κλπ. Από κει θα

βγεί η "εργατική αυτονομία". Μια όμοια αντίστροφή πορεία ακολουθούν κι οι ένοπλες ομάδες. Αρχίζει ν' αναπτύσσεται η πρακτική των Ταξιαρχιών και από τη διάσπαση της ΛΟΤΤΑσχηματίζονται οι ΝΑΠ. Όμως, μέχρι το '76 η δράση της αυτονομίας και των ένοπλων ομάδων αποτελεί δευτερεύουσα πλευρά στη δράση της άκρας αριστεράς. ΛΟΤΤΑ, ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ και ΑΒΑΝ-ΓΚΟΥΑΡΝΤΙΑ ΟΠΕΡΑΙΑ κυριαρχούν.

Το '76, με την αποτυχία στις εκλογές, μπαίνουν σε κρίση δυό αναφορές: η αναφορά στην κεντρικότητα του προλεταριάτου της βιομηχανίας, μια και η ανάδωμηση του κεφαλαίου χτυπάει κύρια τις δυνάμεις έξω από τα μεγάλα εργοστάσια, κι επομένως η κοινωνική κρίση εκδηλώνεται κύρια στη νεολαία, τις γυναίκες κλπ., ενώ αντίθετα το βιομηχανικό προλεταριάτο βρίσκεται σε μια σχετική αναδιπλωση. Και δεύτερο, η αναφορά της επέμβασης στο επίπεδο των θεσμών. Το συμπέρασμα που βγήκε από τις εκλογές του '76 είναι πως τίποτα δεν έχει να γίνει στο επίπεδο των θεσμών. Επομένως ήταν η ώρα της αυτονομίας, τόσο των αυτόνομων κοινωνικών κινήματων γενικά (π.χ. γυναίκες, νέοι) όσο και της εργατικής αυτονομίας (δηλαδή εκείνων των δυνάμεων που κοινωνικά βρίσκονται έξω από οποιαδήποτε σχέση με τους πολιτικούς θεσμούς και τα κόμματα), και των αντίστοιχων πολιτικών τους εκπροσωπήσεων -δηλαδή της "οργανωμένης αυτονομίας".

Κι έτσι φτάνουμε στο δεύτερο σταθμό του κινήματος μετά το '68, το κίνημα του '77. Το κίνημα του '77 είχε μια σημαντική διαφορά από το κίνημα του '68: ήταν αποκλειστικά κίνημα της νεολαίας, χωρίς να μπορεί να συνδεθεί με τους εργάτες των μεγάλων εργοστασίων. Ήταν κίνημα πολύ πιο βίαιο απ' ό,τι το '68, βιαιότητα που αντανάκλασε τόσο την έντονη οικονομική κρίση της νεολαίας όσο και το γεγονός ότι πάλευε πια ενάντια σε δυό μέτωπα, ενάντια στη ΧΔ και το ΚΚΙ, το νέο δηλαδή δικέφαλο κράτος. Τέλος, αντανάκλασε την ίδια την απομόνωση του κινήματος της νεολαίας σε σχέση με την εργατική τάξη, απομόνωση που οδηγούσε στον καθορισμό των μορφών πάλης όχι από το συνδυασμό της πορείας ενός συνολικού επαναστατικού κινήματος, που αναφέρεται σε διαφορετικές τάξεις και στρώματα, αλλά από την αναφορά σ' ένα μόνο στρώμα. Δηλαδή, από την ίδια τη δικιά του κατάσταση εξέγερσης.

Έτσι, το κίνημα του '77 ήθελε να είναι η "επανάσταση" σε μια περίοδο που δεν ήταν επαναστατική. Και ο ρόλος της "οργανωμένης αυτονομίας" στην προώθηση αυτής της αυταπάτης ήταν σημαντικός, γιατί από το Νέγκρι στο θεωρητικό επίπεδο που κήρυξε την αδυναμία

να συνεχιστεί η συσσώρευση του κεφαλαίου στον σημερινό καπιταλισμό, μέχρι τον ένοπλο "αυτόνομο" στις διαδηλώσεις, η θέση της αυτονομίας ήταν, αντίστροφα, πως η κατάσταση είναι επαναστατική. Ένα άλλο χαρακτηριστικό του κινήματος του '77 ήταν η κριτική του στις οργανωτικές εκπροσωπήσεις και το διαχωρισμό δημόσιας -πολιτικής- και ιδιωτικής ζωής.

Από το φθινόπωρο του '77, που φάνηκε πως η πολιτική της ένοπλης αντιπαράθεσης δεν οδηγεί παρά σε αδιέξοδο, η πλειοψηφία του κινήματος στράφηκε ενάντια στη λογική της αυτονομίας, χωρίς όμως κέντρο να γίνει καμιά νέα αναφορά στο βιομηχανικό προλεταριάτο, αλλά έγινε η αναζήτηση της "αλλαγής της ζωής". Κοινόβια, αγροτικές κοοπερατίβες, δουλειά στις γειτονιές, κέντρα νεότητας, κλπ. ξαπλώνονται σ' όλη την Ιταλία. Όμως η βιαιότητα του κινήματος δε βρίσκει πια δυνατότητα να εκφραστεί μέσα από μαζικές κινητοποιήσεις. Είχε έρθει η ώρα του "ένοπλου κόμματος". Εκείνης δηλαδή της πολιτικής δύναμης που αναλαμβάνει να κάνει την επανάσταση όταν όλοι οι δρόμοι -πρώτα συνδυασμός μαζικής δουλειάς κι επέμβασης στους θεσμούς, και μετά μαζική ένοπλη αντιπαράθεση- είχαν αποτυχει.

Μέσα απ' όλη αυτή τη διαδικασία το παλιό κίνημα είχε εξαφανιστεί. Η ΛΟΤΤΑ ΚΟΝΤΙΝΟΥΑ αυτοδιαλύθηκε, το ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ εξαφανίστηκε, η αναφορά στην προλεταριακή κεντρικότητα είχε διαλυθεί. Και το κίνημα, με την κρίση Μόρο, θά τείνει πια να εξαφανιστεί σαν ενιαία δύναμη. Τρία ρεύματα θά ξεχωρίσουν: η τάση στην "αμερικανοποίηση", ή η λεγόμενη "δημιουργική αυτονομία", δηλαδή άρνηση της οργάνωσης, άρνηση της υψηλής πολιτικής, κύριο βάρος στην "αλλαγή της ζωής", αναφορά στα ναρκωτικά, για ένα τμήμα, κοινόβια, κλπ. Αυτή η τάση εκφράζεται σ' ένα βαθμό από το Ριζοσπαστικό Κόμμα, μια ομάδα της Λόττα Κοντί-νουα, τους "Ινδιάνους", κλπ. Μια άλλη, είναι η τάση της οργάνωσης της άμυνας, εστιακή με τις παλιές καλές συνταγές του "μαρξισμού-λενινισμού", με κεντρικό στόχο τη διατήρηση της οργάνωσης. Χαρακτηριστική είναι η ανάπτυξη του ΜΛΣ (Κίνημα των Εργαζόμενων γιατί Σοσιαλισμό), που προέρχεται από το ΜΣ ("Φοιτητικό Κίνημα" του Μιλάνου), και που προχώρησε σε όλο και πιο σκληρές "μ-λ" θέσεις, και είχε μια σημαντική ανάπτυξη και διακρίθηκε για τις επιθέσεις του ενάντια στους αυτόνομους που τους χαρακτηρίζει προβοκάτορες.

Τέλος, η τρίτη τάση είναι η τάση του "ένοπλου κόμματος" που, άσχετα με το αν, παράλληλα με τις Ερυθρές Ταξιαρχίες, θά συνεχίσουν ν' αναπτύσσονται και οι δεμένες με την

Αυτονομία ομάδες, έχει κυριαρχήσει σε σχέση με τη λογική του "ένοπλου κινήματος". Η βία δε μπορεί να είναι μαζική αλλά συγκεντρωμένη στα χέρια των ειδικών.

Απέναντι σ' αυτές τις τρεις τάσεις, που οδηγούν στη διάσπαση του παλιού κινήματος της άκρας αριστεράς, και που βγήκαν σ' αβυσσολογικό αποτέλεσμα του αδιέξοδου του κινήματος της αριστεράς, του κινήματος του '77, και που αν κυριαρχήσουν αποτελούν τον τάφο του επαναστατικού κινήματος -τουλάχιστο για μερικά χρόνια- υπάρχουν κι εκείνες οι δυνάμεις που θέλουν ν' αντισταθούν στη "γερμανοποίηση" ("γερμανοποίηση", γιατί ο χωρισμός του επαναστατικού κινήματος σ' αυτά τα τρία ρεύματα έγινε με τον πιο έντονο τρόπο στη Γερμανία). Η ΝΤΕΜΟΚΡΑΤΕΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑ, ένα μέρος της ΛΟΤΤΑ ΚΟΝΤΙΝΟΥΑ κι ένα μέρος της αυτονομίας προσπαθούν, ο καθένας με τον τρόπο του, ν' αντιμετωπίσουν αυτή την κατάσταση κρίσης και διαχωρισμού και ν' διατηρήσουν ενωμένα τα τρία στοιχεία που χαρακτήριζαν το κίνημα, οργάνωση, δημιουργικότητα, βίαιη αντιπαράθεση, και που αποχωρισμένα σημαίνουν την ήττα του. Η Ντεμοκρατία Προλετάρια προσπάθησε ν' απαντήσει με τη δημιουργία ενός κόμματος "άλλου τύπου", ένα τμήμα της Λόττα σκοπεύει στην αναδιοργάνωση αλλά έχοντας συγχωνεύσει τις κατακτήσεις του κινήματος των δύο τελευταίων χρόνων, ενώ η Αυτονομία βρίσκεται μπρός σ' ένα σχετικό αδιέξοδο γιατί η κρίση της είναι πιο πρόσφατη. Και φυσικά η επιτυχία μίας τέτοιας προσπάθειας δεν εξαρτάται από τις καλές τους προθέσεις και μόνο. Εξαρτάται από ένα βασικό παράγοντα, τη δυνατότητα παρέμβασης της εργατικής τάξης. Δίχως μιά τέτοια παρέμβαση, το μάξιμουμ που μπορεί ν' γίνει είναι η διατήρηση μίας σωστής επαναστατικής προοπτικής, προσδοκώντας καλύτερες μέρες.

Πάντως, δε θα πρέπει ν' φαντάζεται κανείς ότι στη χειρότερη περίπτωση θα εξαφανιστεί το ιταλικό κίνημα, γιατί οι ρίζες του είναι πολύ βαθιές. Εκείνο που μπορεί ν' γίνει είναι ν' χάσει τη δυνατότητα κεντρικής πολιτικής πρωτοβουλίας για μεγάλο διάστημα, ενώ ταυτόχρονα δε θα παύει ν' υπάρχει ένα πλατύ κοινωνικό κίνημα αντίθεσης με το καθεστώς του ιστορικού συμβιβασμού. Δηλαδή είναι δυνατό ν' υπάρχει, αλλά σε μεγαλύτερη κλίμακα, μια "γαλλική κατάσταση". Με άλλα λόγια, ανυπαρξία κεντρικής πολιτικής αντιπαράθεσης από την πλευρά της άκρας αριστεράς, αλλά ταυτόχρονα ανάπτυξη σ' όλους τους κοινωνικούς χώρους των δυνάμεων της επαναστατικής "αντιπολίτευσης", όπως πράγματι έγινε

στη Γαλλία για μερικά χρόνια, και συνεχίζεται μέχρι σήμερα (η άκρα αριστερά, ακόμα και στο εκλογικό επίπεδο, αντιπροσωπεύει 5% των ψήφων και βρίσκεται μέσα σ' όλες τις κινητοποιήσεις, παρόλο που είναι "διάχυτη" και δεν έχει τη δυνατότητα ν' προβάλει μιά συνολική εναλλακτική λύση ή πρωτοβουλία). Κι αυτό μπορεί ν' συμβεί, στη χειρότερη περίπτωση, στην Ιταλία, και φυσικά σε μεγαλύτερη κλίμακα.

Χαρακτηριστικό για το ότι δεν αντιμετωπίζεται καμία περίπτωση εξαφάνισης της άκρας αριστεράς, αλλά αντίθετα ότι είναι δυνατό ν' διευρυνθεί, είναι το αποτέλεσμα τόσο των δημοτικών εκλογών όσο, και κύρια, το αποτέλεσμα των δημοψηφισμάτων που έγιναν στις 12 και 13 Ιουνίου. Τα δύο δημοψηφίσματα έγιναν μετά από πρωτοβουλία του Ριζοσπαστικού Κόμματος (κόμμα δεμένο με το οικολογικό και γυναικείο κίνημα, καθώς και άλλα περιθωριακά κινήματα, κίνημα ομοφυλοφίλων, κλπ.) και της Λόττα Κοντινούα, και είχαν σ' θέμα την κατάργηση του νόμου Ρεάλε (που δίνει υπερεξουσίες στην αστυνομία) και της δημοσίας χρηματοδότησης των κομμάτων (τα κόμματα, συμφωνά με αυτό το νόμο, θα παίρνουν δύο δισεκατομμύρια δρχ. περίπου το χρόνο, που τα μοιράζονται αναλογικά μεταξύ τους. Έτσι, η ΧΔ παίρνει κάπου 750 εκατομ., το ΚΚΙ 600 εκατ. κλπ.).

Και οι δύο νόμοι, που υποστηρίζονταν από τα κόμματα που έχουν το 90% των ψήφων, ήταν σημαντικοί, ιδιαίτερα μετά την υπόθεση Μόρο. Γιατί, πέρα από την εγκαθίδρυση του αυταρχικού κράτους -με το νόμο Ρεάλε-, θεσμοποιούν την κρατικοποίηση των κομμάτων -με το νόμο για τη δημόσια χρηματοδότηση. Και το αποτέλεσμα έδειξε ότι η "γερμανοποίηση" είναι ακόμα ανέφικτη στην Ιταλία. Το ποσοστό της αποχής ήταν μεγάλο -πάνω από 20%- ενώ στην Ιταλία είναι πάντα κάτω από 10%. Και παρ' όλη την καμπάνια των κομμάτων, 43,7% των ψηφοφόρων ψήφισαν ΝΑΙ για την απόρριψη της δημοσίας χρηματοδότησης και 23,3% (πάνω από 7 εκατομμύρια ψήφοι) ΝΑΙ στην κατάργηση του νόμου Ρεάλε. Στις μεγάλες πόλεις (Τουρίνο, Μιλάνο, Ρώμη, Νάπολη) τα ΝΑΙ ενάντια στη δημοσία χρηματοδότηση πλειοψήφισαν και εκείνα ενάντια στο νόμο Ρεάλε πλειοψήφισαν την πλειοψηφία. Το ίδιο έγινε και στο Νότο συνολικά! Αντίθετα, μόνο στην "πλούσια" επαρχία του Βορρά και τις μικρές πόλεις κυριάρχησε η λογική των κομμάτων. Και είναι σίγουρο ότι χωρίς την "υπόθεση Μόρο", τα δημοψηφίσματα, τουλάχιστο το ένα, θα περνούσαν. Αυτό το αποτέλεσμα θεωρήθηκε σαν εκπληκτικό από όλους τους διεθνείς παρατηρητές. Γιατί δείχνει την ευρύτατη βάση που μπορεί ν' έχει μιά αντι-

πολιτευση στον ιστορικό συμβιβασμό και το "καθεστώς των κομμάτων.

Επομένως, παρόλη την κρίση της άκρας αριστεράς, και την πιθανή διάχυση της, υπάρχει η δυνατότητα να ξεπεραστεί μετά από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα και να εμφα-

νιστεί μια νέα προοπτική. Το ζήτημα όμως που μπαίνει είναι η διαμόρφωση, στο ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο, αυτής της νέας πορείας, που να ξεπερνάει τις παλιές οργανωτικές δομές δίχως ταυτόχρονα να εγκαταλείπει την αναγκαιότητα της οργάνωσης.

ΤΟ "ΕΝΟΠΛΟ ΚΟΜΜΑ"

Οι ταξιαρχίες στα μηνύματα τους καλούν στο σχηματισμό του "Ενοπλου Κόμματος". Σε ποιόν απευθύνονται; Απευθύνονται στις δεκάδες ενοπλες οργανώσεις και ομάδες, που δρουν ήδη στην Ιταλία, στις δεκάδες χιλιάδες νέους, φοιτητές, εργάτες, ανέργους, που δεν βλέπουν άλλο δρόμο, παρά την ενοπλή σύγκρουση. Σ' αυτό το χώρο, που κέντρο αναφοράς του ήταν μέχρι πέρυσι το "κίνημα του '77" προσπαθούν οι Ε.Τ να γίνουν ηγεμονική και ενοποιητική δύναμη. Με την απαγωγή και την εκτέλεση του Μορο έκαναν ένα σημαντικό βήμα προς αυτή τη κατεύθυνση. Πράγματι η λογική της ανάπτυξης της ενοπλής αντιπαράθεσης, οδηγεί στη κυριαρχία της γραμμής των ταξιαρχιών, σε σχέση με την ενοπλή αυτονομία, στη κυριαρχία του "ενοπλου κόμματος" σε σχέση με το "ενοπλο κίνημα".

Πράγματι, παρ' όλο που οι ταξιαρχίες, είναι η πιο γνωστή οργάνωση στη χώρα μας, υπάρχουν δεκάδες άλλες, όπως παλιότερα η ΝΑΠ (Ενοπλοι Προλεταριακοί Πυρήνες), σήμερα η "Πρώτη Γραμμή" (κυριώτερη ενοπλή οργάνωση μαζί με τις Ε.Τ.), η "Προλεταριακή Δικαιοσύνη" και δεκάδες άλλες, που από άποψη δυναμικού διασποράς σ' όλη τη χώρα και συνολικού αριθμού ενεργειών, είναι πολλαπλάσιες από τις Ταξιαρχίες. Και ταυτόχρονα ανταποκρίνονται, σε μία άλλη πολιτική γραμμή.

Ας δούμε τη διαφορετική πορεία και λογική τους.

-Μετά το κίνημα του 68-69, ήδη άρχισε στην Ιταλία να μπαίνει το ζήτημα του "ενοπλου αγώνα", μέσα στις δυνάμεις που αναπτύχθηκαν απ' αυτό. Μπορούμε να πούμε ότι αυτό έγινε, με βάση δύο γραμμές. Μία που συνέχισε τους είναι οι Ταξιαρχίες, ήταν εκείνη που ξεκινούσε, από μία "Μ-Λ" ή γκεβαρική λογική. Δηλαδή, τη δημιουργία μιας ενοπλής οργάνωσης-κόμματος, που δρα με κέντρο τη στρατιωτική επέμβαση και οργανώνεται αντίστοιχα. Αυτή η γραμμή, εκφράστηκε κύρια από το Φελτρινέλλι και τις GAP ("Ενοπλες Προλεταριακές Ομάδες"), που ξεκίνησε από τα "κλασσικά" Λατινοαμερικανικά πρότυπα και προετοίμαζε μάλιστα και αντάρτικο στη Σαρδηνία. Αυτή η προσπάθεια απέτυχε με το θάνατο του Φελτρινέλλι, και τη διάλυση της "22 Οχτώβρη" που ήταν δεμένη μαζί του.

Ταυτόχρονα το 1970-72 διαμορφώνονται οι Ταξιαρχίες, ξεκινώντας από μία πολιτική παράδοση "μαρξιστικολενινιστική". Πράγματι ο Ρενάτο Κούρτσιο στη περίοδο του κινήματος 68-69 (που πήρε μέρος στο κίνημα του Τρέντο, σαν ηγετική προσωπικότητα, μαζί με τη Μάρθα Καγκολ) ήταν μέλος του ΡCΔΙ(Μ-Λ), (Μαρξιστικό-Λενινιστικό Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας) Στη συνέχεια ίδρυσε το COLLETTIVO POLITICO METROPOLITANO στο Μιλάνο, με στόχο τη δουλειά στους εργάτες των μεγάλων εργοστάσιων και τέλος την "Προλεταριακή Αριστερά", που παρ' όλη την αναφορά στη μαοϊκή "Προλεταριακή Αριστερά" της Γαλλίας είχε ήδη έντονη αναφορά στον ενοπλο αγώνα και δεν είχε σχέση με την "εργατιστική" και "αυθόρμητιστική" λογική της γαλλικής οργάνωσης. Τέλος ιδρύονται οι Ερυθρές Ταξιαρχίες, σαν αυτόνομη οργάνωση, χωρίς καμία σχέση με μαζικά κινήματα. Είναι κιόλας η οργάνωση-"Κόμμα".

Η άλλη σκοπιά του ενοπλου, ήταν εκείνη του "εργατιστικού ρεύματος". Πράγματι στην Ιταλία υπήρξε ένα πολιτικό ρεύμα, που δεν υπάρχει ουσιαστικά σε καμία άλλη χώρα της Ευρώπης, το "εργατιστικό." Οι ρίζες του αρχίζουν από τις αρχές της δεκαετίας του '60, έχει δηλαδή κιόλας μια ιστορία 20 χρόνων. Ο "εργατισμός" είχε σαν κύρια πολιτικά χαρακτηριστικά την σχεδόν αποκλειστική αναφορά του στους εργατικούς αγώνες και τον καθορισμό της πολιτικής πρακτικής από την άμεση πίεση και επεμβαση της εργατικής τάξης. Ο "εργατισμός" απορριπτε τον χωρισμό σε οικονομικούς και πολιτικούς αγώνες και βλέπει μόνο μία ενιαία επαναστατική διαδικασία.

Από τον Ιταλικό Μάη του 68 και μετά, το εργατιστικό ρεύμα διασπαστηκε σ' αυτό που οι Ιταλοί λένε "MOVIMENTISMO", δηλαδή εκείνο το ρεύμα που συνδύασε τον εργατισμό με τις "ανάγκες και την πορεία του κινήματος και που αποτέλεσε τη LOTTA CONTINUA, που μπορούμε να πούμε πως ξεπέρασε το χώρο του εργατισμού στη συνέχεια και το POTERE OPERAIO, που μετεξελίχτηκε στη συνέχεια στην "οργανωμένη αυτονομία". Αυτό το κίνημα συνολικά χαρακτηρίζονταν από το βίαιο χαρακτήρα του, αντανάκλαση της ιδίας της βιαιότητας των εργατικών αγώνων, την αναγκαιότητα της πάλης ενάντια στους

φασίστες, την σύγκρουση με το κράτος. Με-
σα στους χώρους του "εργατιστικού ρεύμα-
τος" αναπτύχθηκε η θεωρία της αναγκαιότη-
τας της επανάστασης στην ιστορική περιο-
δο που ζούμε, και επομένως η επικαιρότη-
τα του ενοπλου αγώνα, με βάση ένα σχήμα
δανεισμένο από τα αντάρτικα της Ασίας
(Κίνα, Βιετνάμ) και προσαρμοσμένη στις
συνθήκες των βιομηχανικών χώρων. Δηλαδή
η μορφή εξέλιξης του επαναστατικού κινή-
ματος, θα είναι ο μακροχρόνιος ενοπλος
αγώνας, που θα είναι συνδυασμένος και σε
αναφορά με το μαζικό κίνημα και βασικά
το εργατικό. Έτσι γεννήθηκε η αποψη του
"ενοπλου κινήματος", σε αντίθεση με την
από πάνω στρατηγική των ταξιαρχιών. Μια
οργάνωση που στηριχτηκε σ' αυτή τη λογι-
κή και προσπάθησε να συνδυάσει τις ενερ-
γείες της με τη πορεία του μαζικού κινή-
ματος ήταν η NAP (Ενοπλοι Προλεταριακοί
Πυρήνες) που βγήκε από μια διάσπαση της
Lotta Continua όταν αυτή στα 73-74, απόρ-
ριψε τη λογική του ενοπλου κινήματος. Η
NAP γεννήθηκε σε μεγάλο βαθμό μέσα στις
φυλακές, όπου οι πολιτικοί κρατούμενοι
της άκρας αριστεράς, οργάνωσαν μια σειρά
από κινητοποιήσεις και οργάνωσαν και έναν
αριθμό από "ποινικούς κρατούμενους". Απ'
αυτή τους τη σύνθεση, σχέση με ποινικούς
κρατούμενους-κύρια του Νότου- και τη δι-
άσπαση της Lotta Continua που έγινε κύ-
ρια στη Νάπολη, οι NAP, σε αντίθεση με
τις Ταξιαρχίες, που δρούν αποκλειστικά
στο Βορρά, δρούσαν στο Νότο της Ιταλίας.

Με το κίνημα του -77 αναπτύχθηκαν δε-
κάδες οργανώσεις και ομάδες, βασικά δεμέ-
νες με το χώρο της αυτονομίας, που άρχι-
ζαν να ανεβαίνουν τη πρακτική του "ενοπλου
κόμματος", όχι μόνον οργανώνοντας ενοπλες
ομάδες μέσα στις διαδηλώσεις, αλλά πραγ-
ματοποιώντας πια και ενοπλες επιθέσεις
ανώτερου επιπέδου. Το -77 ήταν ο χρόνος
άνθησης του ενοπλου κινήματος και εμφανί-
στηκαν πάνω από 100 ονόματα ενοπλων ομά-
δων, που αρχίζουν από περιστασιακές ομά-
δες, που κάνουν μια ή δυο επιθέσεις με
κοκταίηλ Μολότωφ και πυροβολισμούς στις
διαδηλώσεις μέχρι δομημένες οργανώσεις
του τύπου "Πρώτη Γραμμή", που συναγωνίζε-
ται τις Ταξιαρχίες σε ενοπλες ενέργειες.

Ομως η βάση δραστηριότητας του ενοπλου
κινήματος από το φθινόπωρο του -77 άρχι-
σε να εξαφανίζεται. Δηλαδή το μαζικό κί-
νημα του -77 που μέσα σ' αυτό κινιόταν
το "ενοπλο κίνημα" πέρασε σε κρίση, ακρι-
βώς γιατί δεν μπόρεσε να κινητοποιήσει
την εργατική τάξη, όπου αντίθετα ενισχύ-

θηκε ο ρεβιζιονιστικός έλεγχος και γιατί
αντιμετώπισε μόνο του μια καταπίεση τερά-
στιας κλίμακας οργανωμένη από τη ΧΔ, και
το ΚΚΙ. Επομένως ήταν πια η σειρά του "ε-
νοπλου κόμματος". Πράγματι το ντοκουμέντο
No 4 των ταξιαρχιών του Φλεβάρη-78 περι-
λαμβάνει μια απόφαση της "στρατηγικής δι-
εύθυνσης" τονίζει ότι "είναι ανάγκη να πε-
ράσουμε από τη φάση της ενοπλης ειρήνης
στη φάση του πολέμου. Η ταχτική κατεύθυν-
ση του αντάρτικου σ' αυτή τη φάση είναι
η αποσύνθεση των δυνάμεων του εχθρού που
εκτός από την προπαγάνδισή του ενοπλου α-
γώνα και της αναγκαιότητας του, προέτοιμα-
ζει το έδαφος και για την ταχτική στιγμή
που καθορίζει την επομένη φάση: τη κατασ-
τροφή των δυνάμεων του εχθρού. Αρχικά υπο-
χρεωτικά ενεργούσαμε με μικρούς πυρήνες
και πραγματοποιούσαμε μικρές ενέργειες.
Στη συνέχεια περάσαμε σε περισσότερο ολο-
κληρωμένες ενέργειες, που αφορούσαν ταυτό-
χρονα περισσότερους πυρήνες, αλλά για μι-
κρές ενέργειες, πάντα. Επίσης το αντάρτι-
κο άρχισε να αναπτύσσεται με "καμπάνιες",
δηλαδή ταυτόχρονα σε πολλούς πόλους και
με την ίδια κατεύθυνση σύγκρουσης, μετά
περάσαμε από ενέργειες γρήγορες (του τύπου
δαγκώνω και φεύγω) σε μακράς διάρκειας.
Η τρίτη φάση ήταν η ταχεία συγκέντρωση πο-
λυαριθμων δυνάμεων για να επιτεθούμε στον
εχθρό σε μικρές μάχες".

Και πια έφτασε η τέταρτη φάση, η επίθεση
στη καρδιά του κράτους και η απαρχή του
πολέμου. Και οι ταξιαρχίες έχουν κάθε λό-
γο να είναι ικανοποιημένες. Γιατί μετά τη
σύλληψη του Κούρτσιο, του Φραντσέσκινι και
άλλων από τη δράση του πράχτορα της ΣΙΑ
Τζιρόττο το 1974, (στις φυλακές βρίσκο-
νται 152 μέλη ή υποτιθέμενα μέλη των ταξι-
αρχιών, 139 των NAP, 17 της Πρώτης Γραμμής
και δέκα της Επαναστατικής Δράσης, εκτός
από δεκάδες άλλους μικρών ομάδων) η οργά-
ωση δημιούργησε έναν καταπληκτικό παράνο-
μο μηχανισμό με πληροφοριοδότες και μέσα
στις κρατικές υπηρεσίες, και δημιούργησε
μια ακόμη κολόνα στη Ρώμη (εκτός από τη
Γένοβα, Τορίνο, Μιλάνο) το 1977 και πολ-
λούς πυρήνες σε άλλες πόλεις. (Κολόνα εί-
ναι ο ολοκληρωμένος μαχητικός σχηματισμός
που περιλαμβάνει 60-70 άτομα)

Οι NAP, ή ότι έμεινε απ' αυτές, φαίνε-
ται ότι συγχωνεύτηκε με τις Ταξιαρχίες,
και η σημαντικότερη ενοπλη οργάνωση της
Ρώμης προσχώρησε και αποτέλεσε πιθανώτατα
τη βάση για τη κολόνα της Ρώμης. Αυτή η
οργανωτική ανάπτυξη, όπως και η αύξηση του
αριθμού των ενεργειών που εμφανίζεται από

το φθινόπωρο του -77 αντανakλούν τις εν-
νοϊκές πολιτικές συνθήκες για τη δράση
των Ταξιαρχιών:

- α) Συνεργασία "Δ-ΚΚΙ χωρίς καμμία εναλ-
λαχτική πολιτική λύση.
- β) Πτώση και καταστολή του "κινήματος
του 77"
- γ) Υπαρξη δεκάδων χιλιάδων νεολαίων,
που ζητάν βίαια μία άλλη προοπτική
- δ) Αδυναμία της Αυτονομίας να εκφράσει
πιά αυτή την αντίθεση.

Αρα μόνο μία δομημένη οργάνωση, ενοπ-
λη, που μπορεί να γίνει ο φορέας των επα-
ναστατικών διαθέσεων της νεολαίας, μόνο
μία οργάνωση που μοιάζει να ενσαρκώνει
την ουτοπία της άμεσης κοινωνικής αλλαγής
σε μία μη επαναστατική περίοδο, ήταν δυ-
νατό να δράσει και να αναπτυχτεί και όχι
το "ένοπλο κίνημα."

Κι' η απαγωγή και η εκτέλεση του Μόρο
ήρθαν να εντείνουν τη διαδικασία.

Οι Ταξιαρχίες δημιούργησαν ένα πολιτι-
κό κλίμα, όπου δεν υπάρχει άλλη ενοπλη
δυνατότητα εκτός από τη δική τους. Γιατί
κάτ' αρχή οδήγησαν σε διάσπαση το χώρο
της Αυτονομίας. Πράγματι, μετά την εκτέ-
λεση του Μόρο και την ανοιχτή καταδίκη
των Ταξιαρχιών από την Οργανωμένη Αυτο-
νομία - που όμως σ' αυτές τις συνθήκες δεν
μπορεί να αντιτάξει μία άλλη ενοπλη προ-
οπτική απεναντι στις Ταξιαρχίες - ένα με-
γάλο μέρος των οπαδών της, περνάει με τις
Ταξιαρχίες. Είναι χαρακτηριστική εξ' άλ-
λου η ελπίδα-ματαιή και πολιτικά αστήρι-
χτη - που έτρεφαν οι "αυτόνομοι", ότι οι
Ταξιαρχίες θα άφηναν ελεύθερο το Μόρο.
Πράγματι μία τέτοια ενέργεια θα ταίριαζε
στη λογική της αυτονομίας και όχι των Τα-
ξιαρχιών. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε χρησιμο-
ποίηση της απαγωγής για απλό εξευτελισμό
του κράτους και όχι τη κήρυξη του πολέμου
που έκαναν οι Ταξιαρχίες. Αυτό θα σήμαι-
νε πως οι Ταξιαρχίες θα συμπεριφερόνταν
σαν αυτόνομοι. Όμως κάτι τέτοιο δεν έγι-
νε. Οι Ταξιαρχίες δεν απειλούν απλά για
πόλεμο, αλλά τον κάνουν. Επομένως η επι-
λογή όπως οι ίδιοι υποχρεώνουν την άκρα
αριστερά να κάνει, είναι ή μαζί τους ή
ενάντια τους. Δεν χωράει ουδετερότητα. Οι
Ταξιαρχίες την ενοποίηση της άκρας αριστε-
ρας τη βλέπουν κάτω από τη δική τους καθο-
δήγηση και γι' αυτό οι πολιτικές τους ε-
νέργειες έχουν τους εξής στόχους:

1. Αποκάλυψη του χαρακτήρα του ΚΚΙ σαν "συ-
νεργάτη και υπηρέτη" των πολυεθνικών και
παρεμπόδιση, μέσα από την αντίδραση της
βάσης του κόμματος και της εργατικής τάξης
πραγματοποίησης του ιστορικού συμβιβασμού.

2. Ενοποίηση όλων των ενοπλων ομάδων σε
ένα "ένοπλο κόμμα".
3. Αποσύνθεση των οργανώσεων της άκρας α-
ριστερας, ώστε να υποχρεωθούν να επιλε-
ξουν "ανάμεσα στις ταξιαρχίες και το
κράτος".

Ετσι στο επίπεδο των σχέσεων με το "έ-
νοπλο κίνημα" αυτή η ταχτική φαίνεται να
πετυχαίνει.

Επομένως μπορούμε να προβλέψουμε ότι
οι Ταξιαρχίες οργανωτικά πρόκειται να ανα-
πτυχθούν, για μία περίοδο τουλάχιστο, ενώ
ταυτοχρονα θα οξύνεται η απομόνωση τους
στόν ευρύτερο χώρο της άκρας αριστερας.
Κι' αυτό δεν είναι καθόλου αντιφατικό. Γι-
ατι από τη μία θα συσπειρώσουν εκείνες τις
δυνάμεις που επιλέγουν το "πόλεμο" ενώ από
την άλλη θα έρθουν σε σύγκρουση με την υ-
πόλοιπη άκρα αριστερά, που αρνείται στις
Ε.Τ. το δικαίωμα να αποφασίζουν για λογαρι-
ασμό της την εξέλιξη των μορφών αλλά και
του ίδιου του περιεχομένου της πάλης των
τάξεων.

Και ακριβώς σ, αυτή τη διπλή αντιφατι-
κή εξέλιξη βρίσκονται τα σπέρματα για τους
κινδύνους που απειλούν τις Ταξιαρχίες. Μέχ-
ρι σήμερα η δυνατότητα δράσης τους στηρί-
ζοταν στη δύναμη του επαναστατικού και
εργατικού κινήματος της Ιταλίας, που απο-
τελούσε τη "καλύψη" των ενοπλων οργανώσεων.
Και οι Ε.Τ. παρ' όλες τις διαφωνίες, γίνο-
νταν αποδεκτές σαν σύντροφοι από το κί-
νημα. Από τη στιγμή και πέρα που οι σχέ-
σεις τους με την άκρα αριστερά αρχίζουν
να μεταβάλλονται σε ανταγωνιστικές θ' αρ-
χίσει να χάνεται, κάθε δυνατότητα "καλύ-
ψης" τους και θα μείνουν αρκετά απομονω-
μένες στη σύγκρουση με το κράτος, παρ' ό-
λο που μπορεί να αναπτυχθούν οργανωτικά.
Αντίθετα μάλιστα η οργανωτική ανάπτυξη
τους θα εντείνει τις τάσεις στο εσωτερι-
κό της για σύγκρουση με το κράτος, μηχανι-
σμός με μηχανισμό". Και ούτως ή άλλως α-
πό τη στιγμή και πέρα που οι Ε.Τ. κήρυξαν
το πόλεμο στο κράτος η σύγκρουση των δύο
μηχανισμών είναι αναπόφευκτη.

Συνολικά μπορούμε να πούμε ότι η κυρι-
αρχία των Ε.Τ. σε σχέση με το "ένοπλο κί-
νημα" ήταν αναπόφευκτη. Κι' αυτό γιατί ο
συνδυασμός πολιτικής και στρατιωτικής δρα-
στηριότητας, με κέντρο τη πολιτική, που
αποτελούσε το στόχο της "Αυτονομίας" εί-
ναι δυνατός μόνο σε επαναστατική περίοδο.
Κάθε άλλη εποχή, επειδή η μαζική πολιτι-
κή δουλειά δεν ταυτίζεται στους στόχους
και το χαρακτήρα της με την ενοπλη επέμβα-
ση, μαζική πολιτική πάλη και ενοπλη επέμ-
βαση υποχρεωτικά διχοτομούνται. Ετσι μο-

νο σε επαναστατική περίοδο μπορεί μια συστηματική ένοπλη δραστηριότητα να αποτελέσει οργανικό τμήμα μιας συνολικότερης πολιτικής πρακτικής. Κι' αυτό γιατί η ίδια η κατεύθυνση της ταξικής σύγκρουσης οδηγεί στην ένοπλη αντιπαράθεση. Αντίθετα σε μια μη επαναστατική περίοδο, το ανέβασμα της στρατιωτικής αντιπαράθεσης πέρα από το επίπεδο της βίας που καθορίζεται από τη γενική πολιτική συγκυρία, έχει σαν αποτέλεσμα να έρχονται σε αντίθεση πολιτικοί στόχοι του κινήματος, μαζική πολιτική δουλειά και στρατιωτική αντιπαράθεση. Γι' αποτυχία της αυτονομίας να πραγματώσει στα 1977 την απαρχή του εμφύλιου πόλεμου, με βάση την εξέγερση της νεολαίας, είχε σαν αποτέλεσμα τη πρωτοπορεία του "ένοπλου" να την αναλάβει εκείνη η πολιτική γραμμή, ΕΤ, που κέντρο της επέμβασης τους, έβλεπαν τη στρατιωτική αντιπαράθεση και μόνο. Άρα ήταν οργανωμένοι και προσαρμοσμένοι για ένα "μυστικό πόλεμο" και μπορούσαν να τον αναλάβουν.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η διαδικασία που οδήγησε στην ανάπτυξη των ΕΤ και της λογικής τους ήταν κάτι το αναπόφευκτο. Όχι. Αλλά καθορίστηκε από τη πορεία του κινήματος από το '68 και μετά. Δηλαδή στη περίοδο 68-73 το ιταλικό κίνημα έχει κατακτήσει ένα ψηλό επίπεδο βίαιης αντιπαράθεσης με τον αντίπαλο- επίπεδο που εκφράζει τη μαζική πάλη της νεολαίας ενάντια στ' αφεντικά, το κράτος, τους φασίστες. Όμως αυτό το κίνημα στη περίοδο 73-76, όπως είδαμε παραπάνω περνάει σε κρίση, αποτυχαίνει δηλαδή να γενικευτεί σαν μαζικό επαναστατικό κίνημα. Το αποτέλεσμα είναι ότι το γενικό επίπεδο της βίαιης πάλης του κινήματος ΠΕΦΤΕΙ και έτσι αρχίζει να αναπτύσσεται η λογική της στρατιωτικής επέμβασης στο στρατιωτικό επίπεδο. Γι' αυτό εκείνη τη περίοδο αναπτύσσονται οι ένοπλες ομάδες χωρίς όμως ακόμα να παίζουν κυρίαρχο ρόλο. Το '77 αποτυχαίνει η γραμμή του περασματος της ένοπλης αντιπαράθεσης έστω στο χώρο της νεολαίας και το αποτέλεσμα είναι η ακόμα μεγαλύτερη διαφοροποίηση στο εσωτερικό του κινήματος: Ακινησία της εργατικής τάξης και διαχωρισμός του κινήματος της νεολαίας σε "βίαιους" και μη. Έτσι το επόμενο βήμα ήταν η οργάνωση της βίας εντελώς έξω από τη διαδικασία πολιτικής πάλης του κινήματος. Η βία του κινήματος μέσα από διαδοχικές απαλλοτριώσεις κατέληξε στον υπέρτατο απαλλοτριωτή της, τις ΕΤ. Δηλαδή δεν πρέπει να καταλήξουμε στο συμπέρασμα, όπως μοιάζει να καταλήγουν αρκετοί στην Ιταλία ότι υπεύθυνο για τις Τα-

ξιαρχίες ήταν το ίδιο το κίνημα του '68 που ήταν ένα βίαιο κίνημα, πράγμα που ιδεολογικά σημαίνει εγκατάλειψη της ίδιας της βίαιης πάλης των μαζών και των πρωτοπορειών, με τη θεωρία ότι αυτή οδηγεί αναπόφευκτα στις "Ταξιαρχίες". Αντίθετα πρέπει να δούμε ότι οι Ταξιαρχίες ήταν το ιστορικό αποτέλεσμα της ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ του κινήματος του '68 να μπορέσει να αναπτυχτεί πέρα από ένα σημείο. Οι ΕΤ είναι το παιδί ενός κινήματος που δε μπόρεσε με βάση τις ιστορικές πραγματικότητες "να κάνει τον πόλεμο" και να γκρεμίσει το αστικό καθεστώς, και που οι Ταξιαρχίες αναλαμβάνουν να αντικαταστήσουν τον πραγματικό πόλεμο με τη καρικατούρα του, "τή μυθική σύγκρουση των ΕΤ με τις πολυεθνικές και το κράτος τους".

Είναι μέσα στη λογική του συστήματος κάτι που αποτυχαίνει στη πραγματικότητα να αναπαριστάται σε ένα θέατρο. Όταν οι μαζες δεν κάνουν την επανάσταση πάντα κάποιος αναλαμβάνει να αναπαραστήσει την επανάσταση. Να γιατί οι ΕΤ "νίκησαν" στη πάλη τους με το ένοπλο κίνημα, γιατί από χρόνια προετοιμάζονταν στο ρόλο του πρωταγωνιστή.

Η ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

Ενας άλλος χώρος της άκρας αριστεράς που αντιμετώπισε ένα σύνολο από μετασχηματισμούς και αλλαγές μετά τις εκλογές του '76 μέχρι και τη κρίση του Μόρο, ήταν ο χώρος της παλιάς "Εργατικής Πρωτοπορείας" και του "Μανιφέστο", που αντιπροσωπεύει το επόμενο μεγάλο ρεύμα της Ιταλικής άκρας αριστεράς, το μόνο που δεν έχει εξ άλλου "εργατιστική" προέλευση.

Η "Εργατική Πρωτοπορεία" (AVANGUARDIA OPERAIA) δημιουργήθηκε στη περίοδο 1969-1970, με κέντρο το Μιλάνο, και προερχόταν από πρώην τροτσκιστές και μαρξιστές-λενινιστές του φοιτητικού κινήματος κύρια, και από την Ενιαία Επιτροπή Βάσης της Πιρέλλι. Είναι μία οργάνωση που στην Ελλάδα θα μπορούσαμε να συγκρίνουμε με τη λεγόμενη "λενινιστική" τάση και που, σε αντίθεση με τους **Εργατιστές**, έβαζε βάρος στη δουλειά μέσα στα συνδικάτα και στην επέμβαση στο σύνολο των πολιτικών θεσμών, όχι αναγκαστικά σε σύνδεση με τους άμεσους εργατικούς αγώνες. Η Ε.Π. από το '73 εκδίδει και μία καθημερινή εφημερίδα, την "Καθημερινή των εργαζόμενων" (QUOTIDIANO DEI LAVORATORI). Στη περίοδο 75-77 βρίσκεται στα πρόθυρα συγχώνευσης με το ΡΔΥΡ (Κόμμα Προλεταριακής Ενότητας) που εκδίδει την καθημερινή εφημερίδα "Μανιφέστο". Το ΡΔΥΡ δημιουργήθηκε το 1972, από την συγχώνευση της οργάνωσης "Μανιφέστο", που στα 1969, με τους Μάγκρι, Ροσσάντα, Πίντορ, κ.λ.π. βγήκε από το ΚΚΙ, και του ΡΣΙΥΡ (Σοσιαλιστικό Κόμμα Προλεταριακής Ενότητας), που είναι παλιό κόμμα που προέρχεται από τη διάσπαση της αριστεράς του Σοσιαλιστικού Κόμματος και είχε σημαντική δράση στα συνδικάτα.

Το ΡΔΥΡ και η ΑΟ, στην περίοδο 75-76, ακολουθούν μία πολιτική "αριστερής αντιπολίτευσης" με το ΚΚΙ, και στο Πανεπιστήμιο, όπως και σε πολλές διαδηλώσεις, κάνουν ενιαίο μέτωπο με τη Σπουδάζουσα του ΚΚΙ. Στα Συνδικάτα, έχουν μια παρόμοια γραμμή. Δημιουργούν ένα εκλογικό μπλόκ, τη Προλεταριακή Δημοκρατία και κατεβαίνουν στις εκλογές με το σύνθημα "κυβέρνηση της Αριστεράς", θέλοντας να αποτελέσουν μία αριστερή δύναμη, σε μία τέτοια περίπτωση. Όμως τα αποτελέσματα των εκλογών του Ιουλίου του '76, που οδήγησαν σε κρίση τη ^{CONTINUA} ~~ΙΟΥΛΙΟΥ~~ είχαν συμπτύξει μαζί τους στις εκλογές, δημιουργούν κρίση, τόσο μέσα στις οργανώσεις, όσο και στη συμμαχία τους. Και σ' αυτές τις οργανώσεις εκδηλώνεται με καταλυτικό τρό-

πο το Γυναικείο Κίνημα (ιδιαίτερα στην ΑΟ) και οδηγούνται σε διάσπαση χιαστί. Δηλαδή η πλειοψηφία του ΡΔΥΡ ενώνεται με τη μειοψηφία της ΑΟ, και αντίστροφα. Η αντίθεση έκφραζε τη τοποθέτηση απέναντι στο ΚΚΙ. Πράγματι το ΡΔΥΡ-Μανιφέστο βλέπει να βρίσκεται πιο κοντά στο ΚΚΙ ενώ το ΡΔΥΡ-ΑΟ στην υπόλοιπη άκρα αριστερά. Στη διάρκεια του κινήματος του '77 και οι δύο οργανώσεις περνάνε μεγάλη κρίση, γιατί προσπαθούν ν' αντιταχθούν σ' αυτό σαν "εξτρεμιστικό". Όμως γρήγορα η στάση τους διαφοροποιείται. Το μέν ΡΔΥΡ-Μανιφέστο παύει πια να έχει οποιαδήποτε σχέση με την υπόλοιπη άκρα αριστερά και συμμαχεί διαρκώς με το ΚΚΙ, ενώ το ΡΔΥΡ-ΑΟ περνάει σε πιο αριστερές τοποθετήσεις και μετά την υποχώρηση του "κινήματος του '77" ξαναεμφανίζεται σαν σοβαρή δύναμη στο κίνημα της νεολαίας. Και στις 15 Απρίλη τελειώνει το Συνέδριό της που οδήγησε στη δημιουργία του κόμματος της Προλεταριακής Δημοκρατίας (D.P.) Η D.P., που διατηρεί και μία δύναμη στα εργοστάσια με τη λεγόμενη "εργατική αριστερά", έκανε ένα σύνολο από αυτοκριτικές, τόσο σε σχέση με παλιότερη πολιτική γραμμή, που θεωρήθηκε δεξιά, όσο και για το οργανωτικό σχήμα. Έτσι και η D.P., κύριο στόχο κριτικής στο Συνέδριό της έβαλε τον λεγόμενο "Τ. το-διεθνισμό" ή "λενινισμό", την αντίληψη δηλαδή της αυτοανακηρυγμένης πρωτοπορείας, της θεωρίας της κεντρικότητας του προλεταριάτου απριόρι που οδηγεί στην υποτίμηση των υπόλοιπων κοινωνικών κινήσεων και τον υπερσυγκεντρωτισμό. Έτσι και η D.P. λειτουργεί ήδη στη βάση μεγάλης αυτονομίας των οργανώσεων βάσης και δεν εκλέγει Κεντρική Επιτροπή από το Συνέδριό της, αλλά ένα όργανο συντονισμού.

Έτσι η προσπάθεια της D.P. ήταν να συνδυάσει τα αποτελέσματα και τις ιδεολογικές κατακτήσεις του "κινήματος του '77" (κριτική της οργανωτικής αντιπροσωπευσης, του χωρισμού πολιτικής και ιδιωτικής ζωής) και τις παλιές θέσεις (εργατική αντιπολίτευση δημιουργία του κόμματος.)

Πάντως, όπως φάνηκε και στην υπόθεση Μόρο, δεν έχει απόλυτα ξεπεράσει το διχασμό ανάμεσα σε παλιές τοποθετήσεις-το ΚΚΙ εργατικό γραφειοκρατικό κόμμα, ρόλος των συνδικάτων-λίγο-πολύ τροτσκιστικής προέλευσης και τις καινούργιες αντιλήψεις-το ΚΚΙ κόμμα του κράτους κλπ. Κι' αυτό φάνη-

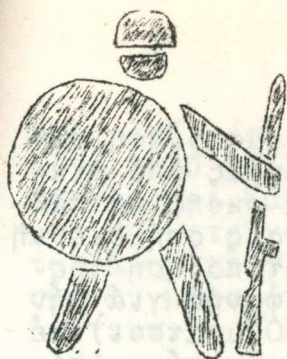
κε στην υπόθεση Μόρο. Ενώ γενικά είχε το σύνθημα "Ενάντια στο Κράτος και τις Ταξιαρχίες", η τοποθέτησή της δεν ήταν πάντα καθαρή και μάλιστα εξελίχθηκε. Ετσι αμέσως μετά την απαγωγή του Μόρο, το QUOTIDIANO DEI LAVORATORI εκφράζει την άποψη ότι το "κόμμα λαθεύει στη πολιτική του γιατί την κρίση του Μόρο θα τη πληρώσει το ίδιο". Κατά κάποιο τρόπο δηλαδή, καλεί το κόμμα να δει την "αποτυχία του ρεφορμισμού", άποψη που μοιάζει με τυπική τροτσκιστική έκκληση στα "κόμματα της εργατικής τάξης". Μάλιστα τα αποτελέσματα των δημοτικών εκλογών, όπου το κόμμα έχασε το 9% των ψήφων μοιάζουν να επιβεβαιώνουν αυτή την άποψη. Αρα θα πει κανείς η DP είχε δικιο κάνοντας μια τέτοια έκκληση. Και όμως για το ρεβιζιονιστικό κόμμα, σαν κόμμα του κεφάλαιου και του αστικού κράτους, δεν μετράει μια οποιαδήποτε συγκυριακή εκλογική αποτυχία, αλλά κύρια και πάνω απ' όλα, το συμφέρον του κράτους". Ετσι οποιεσδήποτε τέτοιες εκκλήσεις δεν εκφράζουν παρά πολιτικές και ιδεολογικές αυταπάτες. Όμοια η συμμετοχή της DP στις διαδηλώσεις που έγιναν αμέσως μετά την απαγωγή του Μόρο από τα "συνταγματικά κόμματα" ήταν αρκετά αμφίβολη. Αυτή η συμμετοχή δικαιολογήθηκε από την αναγκαιότητα, να μην αφεθούν οι χριστιανοδημοκράτες και οι ρεβιζιονιστές να εξαπατήσουν τους εργάτες και να πάρει άλλο περιεχόμενο "η λαϊκή κινητοποίηση". Όμως μια τέτοια συμμετοχή εξ αντικειμένου δεν ήταν δυνατόν να δώσει, ειδικά εκείνες τις πρώτες ώρες, έναν οποιδήποτε μη αντιδραστικό χαρακτήρα σ' αυτές τις κινητοποιήσεις, που από τη φύση τους ήταν αντιδραστικές. Επομένως η μόνη λύση ήταν το μπούκοτάρισμά τους και όχι η συμμετοχή σ' αυτές.

Πάντως στη συνέχεια, μετά τις πρώτες μέρες και το σχετικό πανικό που κυριάρχησε οι θέσεις της DP εξελίχθηκαν "προς τ' αριστερά" και έπαιξε ένα θετικό ρόλο στην προσπάθεια του κινήματος να απαντήσει στη κρατική επίθεση.

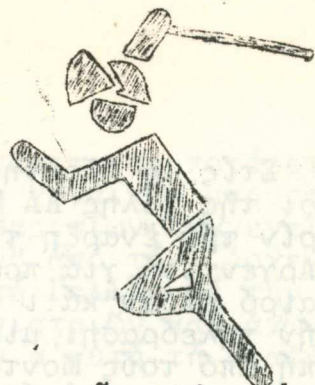
Η DP, σαν ένας οργανωμένος πόλος σ' αυτή τη φάση του επαναστατικού κινήματος, μπορούμε να πούμε ότι βγήκε ενισχυμένη από την υπόθεση Μόρο, πράγμα που φάνηκε και από τα αποτελέσματα των εκλογών.

Αντίθετη ήταν η πορεία του PDUP-Μανιφέστο, όπου οξύνθηκαν οι αντιθέσεις και έγινε νέα διάσπαση. Η θέση του PDUP, και ιδιαίτερα των βουλευτών Μάγκρι και Κασταλίννα, ήταν "η υπεράσπιση της δημοκρατίας", δηλαδή του κράτους και σχεδόν ταύτιση με το ΚΚΙ. Αντίθετα μια άλλη ομάδα που έλεγχε την εφημερίδα Μανιφέστο, αντιτάχτηκε σ' αυτή τη κατεύθυνση, και το αποτέλεσμα είναι ότι η εφημερίδα έπαψε πια να είναι όργανο του PDUP και, με την Ροσσάντα και τον Πίντορ, μεταβλήθηκε σε ανεξάρτητη εφημερίδα, αρνούμενη να ακολουθήσει το PDUP στο δρόμο της ουσιαστικής προσχώρησης στο ΚΚΙ.

Συνολικά από την εξέλιξη αυτών των οργανώσεων από το -76 και μετά, και ιδιαίτερα μετά το κίνημα του -77 και την απαγωγή του Μόρο, γίνεται καθαρό πώς η πορεία προς τα δεξιά του ΚΚΙ δεν επιτρέπει τη διατήρηση οργανώσεων που ταυτίζονται έστω και ελάχιστα μαζί του. Η DP, που στις συνθήκες ανόδου του κινήματος της νεολαίας το 1977 είχε υποχωρήσει, σήμερα που η επέμβαση των Ταξιαρχιών και του κράτους ξαναβάζουν το ζήτημα της οργανωμένης αντιμετώπισης της κατάστασης, θα προσπαθήσει να λειτουργήσει σαν ένας οργανωμένος πόλος για το κίνημα.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

"... Τό Μούντιαλ είναι τό προϊόν, μιαξ πολιτικῆς πράξης· είναι αποτέ-
λεσμα μιᾶς πολιτικῆς ἀναγκαιότητος. Ἡ ὀργάνωση τοῦ Μούντιαλ ἦταν ἓνα πρό-
βλημα καί ταυτόχρονα μιᾶ πρόκληση: ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο λύσαμε αὐτό τό
πρόβλημα, θά πρέπει νά χρησιμέψει σάν παράδειγμα γιά τήν ἐπίλυση τοῦ πο-
λιτικοῦ προβλήματος πού ἀντιμετωπίζει ἡ Ἀργεντινῇ..." (Στρατηγός Μέρ-
λο, ὀργανωτής τοῦ ΜΟΥΝΤΙΑΛ, 1 Μάη 1978)

"Ὅπως στή Χιλή τοῦ Πινοσέτ, στή
Βραζιλία τοῦ Γκεϊζελ, ἡ Ἀργεντινῇ
τοῦ Βιντέλα, μέ δόντια καί μέ νύχια,
προσπάθησε μέ τό φετεινό Μούντιαλ
νά"λύσει" τό πολιτικό πρόβλημα" τῆς
Ἀργεντινῆς, νά δείξει δηλαδή τή χού-
ντα μέ"ἀνθρώπινο πρόσωπο" ὅπου ἡ εἰ-
ρήνη καί ἡ τάξις βασιλεύει, νά καλύ-
ψει τίς φωνές τῶν βασανισμένων καί
τω ἀπό τίς λαχές τῶν φιλαθλῶν, νά
σχεπάσει τήν οἰκονομική κρίση καί
τόν πληθωρισμό πού μαστίζει τή χώ-
ρα, φτιάχνοντας γήπεδα ἢ στάδια (ἡ
συνταγή ἀλλά Ἀσλανίδη, πιάνει τώρα
καί στήν Ἀργεντινῇ τοῦ φασισμού).

Καί εἶναι πολλοί αὐτοί πού "πασ-
χίζουν" νά μήν χαλάσουν τήν εἰδυλι-
ακή εἰκόνα τῆς Ἀργεντινῆς. Αὐτοί
πού σάν τό κομμουνιστικό κόμμα Ἀργε-
ντινῆς (σοβιετόφυλο) δέν διστάζουν
νά δηλώσουν: "... Τό ΚΚΑ τίθεται
στό πλευρό τῆς δραστηριότητος ἐκεῖ-
νων τῶν πολιτικῶν κομμάτων καί
δημοκρατικῶν πατριωτικῶν δυνάμεων,
συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Ἑκκλη-
σίας, πού ὑποστηρίζουν μέ τόν ἓνα ἢ
ἄλλο τρόπο, τοὺς κύκλους τοῦ στρατη-
γοῦ Βιντέλα, καί τήν θετική τους
δράση, κύρια σ'ὅτι ἔχει σχέση μέ τίς
προσπάθειες πού γίνονται γιά νά ἀ-
πομονωθοῦν οἱ περονικοί καί νά νι-
κήσει ὁ ἀγῶνας γιά τή δημοκρατία..."
(ΑΘΟΣ ΦΑΒΑ, μέλος τοῦ πολιτικοῦ
γραφείου τοῦ ΚΚΑ, Νοέμβριος τοῦ '77
NOUVELLE REVUE INTERNATIONALE)
-Ὁποιαδήποτε ταύτιση ἢ κοινά σημεῖα
ὑπάρχουν μέ ἀντίστοιχες δηλώσεις
ἐλληνικῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων,
δέν εἶναι παρά ἀπλή σύμπτωση -

Ἀπό τήν ἄλλη ἄκρη τῆς ὁχθῆς, τό
κίνημα, τόσο στήν Ἀργεντινῇ ὅσο

στόν ὑπόλοιπο κόσμο, ἔχει τή δική
του γνώμη γιά τήν κατάσταση πού ὑ-
πάρχει στή χώρα "τῆς εἰρήνης καί
τῆς δικαιοσύνης", ἀλλά καί γιά τό καί
τά πόσον τό σπόρ καί τό ποδόσφαιρο
εἶναι ἀταξιοκόνα πέρα ἀπό τήν πολι-
τική (Οἱ "σοσιαλίζοντες" ἢ μή φι-
λαθλοὶ ἄς ἔχουν ὑπ'ὄφιν τους πάντως
ὅτι τό γήπεδο ὅπου παίζεται τό
Μούντιαλ, ἀπέχει μόλις 800 μ. ἀπό
τό πιό τελειώτερο κέντρο βασανισμῶν
τοῦ Μπουένος Ἀῖρες):

- Δυό βδομάδες πρίν τήν ἑναρξη τοῦ
Μουντιαλ, ἔκρηξη βόμβας μέ ἓνα νεκρό
καί 5 τραυματίες στό κέντρο τύπου
τοῦ Μούντιαλ, ἔφερε μιᾶ ἀληθινῇ κα-
ταστροφή στήν "εἰδυλλιακή εἰκόνα"
τῆς Ἀργεντινῆς τοῦ Βιντέλα.

- Κάθε βδομάδα, καί κάθε Πέμπτη, ἀπό
τότε πού ἀνέβηκε ἡ χούντα, ἑκατοντά-
δες γυναῖκες, (μανάδες, ἀδερφές καί
γιαγιάδες) κατεβαίνουν στήν πλατεῖα
τοῦ Μπουένος Ἀῖρες, στήν Πλάτσα Μα-
γιδό, καί ἀπαιτοῦν νά μάθουν νέα αὐτῶν
πού ἡ χούντα θεωρεῖ "ἀγνοημένους".

Ἡ κυβέρνηση τοῦ Βιντέλα τίς ὀνομά-
ζει "οἱ τρελλές τῆς Πλάτσα Μαγιδό".

- Οἱ ἐργάτες τῆς GENERAL MOTORS
στήν Ἀργεντινῇ, στά τέλη τοῦ Μάη ἔ-
καναν στάση ἐργασίας μιᾶς-ῶρας ζη-
τώντας αὐξηση μισθοῦ. Τήν ἐπόμενη μέ-
ρα οἱ 600 ἐργάτες τοῦ ἐργοστάσιου
ἀρνήθησαν τήν κατά 10 % αὐξηση πού
ἔδινε ἡ διευθὴνση τῇ στιγμῇ πού ὁ
ρυθμός πληθωρισμοῦ ἀνεβαίνει κάθε
μῆνα κατά 10 %, ἐνῶ οἱ μισθοί ἔχουν
μπλοκαριστεῖ. Μπήκε ὁ στρατός στό ἐρ-
γοστάσιο, γιά νά ἀποτραβηχτεῖ μετὰ
ἀπό λίγο καί ἀφοῦ πρῶτα εἶχε ἐπιβάλ-
λει τήν τάξιν".

- Μιᾶ ἀνάλογη ἀπεργία ἔγινε στό
ἐργοστάσιο τῆς Πεζώ στό Μπουένος
Ἀῖρες, 6.000 ἐργάτες ἀπεργοῦσαν.

- Στις 6 Ιούνη, οι 500.000 κάτοικοι της πόλης ΛΑ ΠΑΤΑ, δέκα λεπτά πριν την έναρξη του αγώνα Γαλλία-Αργεντινή, για πρώτη φορά μετά από καιρό είδαν "κάτι διαφορετικό" από την τηλεόραση: μία πειρατική εκπομπή από τους Μοντονέρος, διαρκείας 13 λεπτών, σε απόσταση 50 μόλις χιλ. από το Μπουένος Άιρες.

- Την επόμενη της λήξης του Μούντιαλ βόμβα εξαράγει έξω από τη σχολή δοκίμων αξιωματικών της αστυνομίας.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΙΝΗΜΑ ΜΠΟΥΚΟΤΑΡΕΙ
ΤΟ ΜΟΥΝΤΙΑΛ...

Σ' όλο τον κόσμο έγιναν καμπάνιες μπούκοταρίσματος του Μούντιαλ και πληροφόρησης - καταγγελίας του φασιστικού καθεστώτος της Αργεντινής, με αποκορύφωμα την διεθνή ημέρα συμπαράστασης στον αργεντίνικο λαό και μπούκοταρίσματος του Παγκόσμιου κύπελλου, στις 28 Απρίλη. (Σ' όλες τις χώρες, τα ρεβιζιονιστικά ΚΚ, έλαμψαν με την απουσία τους απ' αυτές τις καμπάνιες μπούκοταρίσματος).

Οι πιο σημαντικές πάντως εκδηλώσεις έγιναν στην Γαλλία. Συγκεκριμένα:

Μέσα σε 4 μήνες, 150 υποεπιτροπές δημιουργήθηκαν σ' όλη τη Γαλλία ύστερα από κάλεσμα του COBA (επιτροπή για την οργάνωση του μπούκοταρίσματος του παγκόσμιου κύπελλου). Αυτές, με συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, πορείες, συχνά απαγορευμένες, έκαναν γνωστό σε πλατύ επίπεδο το νόημα αυτής της καμπάνιας. Η δραστηριότητα του COBA, φαίνεται από τους παρακάτω αριθμούς:

100.000 υπογραφές συμμετοχής στο μπούκοτάρισμα

80000 φύλλα της εφημερίδας που έβγαλε στη διάρκεια της καμπάνιας

100.000 αφίσσες.

Τέλος σύμφωνα μ' ένα γιάλλο, το 25% των Γάλλων ήσαν αντίθετοι με το να πάει η γαλλική ομάδα στην Αργεντινή.

Πιο συγκεκριμένα σε μία σειρά πόλεις στη Γαλλία έγιναν οι παρακάτω κινητοποιήσεις:

στη Τουλούζη, την ίδια μέρα που γινόταν το μάτς Γαλλία-Περσία το COBA διοργανώνει διαδήλωση-απαγορεύτηκε τη τελευταία στιγμή-για να καταγγεί-

λει την πολιτική χρησιμοποίηση των σπόρ σαν μέσο προπαγάνδας από διικτατορικά καθεστώτα με σκοπό να καλλιτερεύσουν τη θέση τους στη διεθνή κοινή γνώμη. Η κινητοποίηση της αστυνομίας ήταν πρωτοφανής για την Τουλούζη (πάνω από 500 μπάτσοι) με αποτέλεσμα να συλληφθούν πάνω από 100 άτομα-οι περισσότεροι ήταν Ιρανοί αγωνιστές.

ΣΤΗ ΡΟΥΕΝ πάνω από 400 άτομα διαδηλώνουν στις 28 Απρίλη, ενάντια στην παρουσία του Αργεντινού πρέσβυ που ήρθε να ζητήσει τον έφοδιασμό της χώρας του. Στις 31 Μάη γίνεται συγκέντρωση-συζήτηση πάνω στην Αργεντινή. ΣΤΟ ΜΠΟΡΝΤΩ οι πολυάριθμες πρωτοβουλίες του COBA είχαν ν' αντιμετωπίσουν τον τραμπουκισμό των φασιστών, ολοφάνερα συνδεδεμένους με τους αργεντίνους φασίστες όμοιους τους. Υπεύθυνοι του COBA έλαβαν πολλά απειλητικά γράμματα από τον Αντικομμουνιστικό Σύνδεσμο Αργεντινής (ΑΑΑ). Στις 2 Μάη ένας αγωνιστής του COBA τραυματίστηκε βαρεια από ομάδα φασιστών με το σβήσιμο τσιγάρων πάνω του ενώ τέσσερες μέρες πριν το σπλι του είχε λεηλατηθεί από τους ίδιους. Στις 13 Μάη, σ' έναν άλλο αγωνιστή 5 φασίστες που κατέβηκαν από αυτοκίνητο στη μέση του δρόμου τον τραυμάτισαν με ξυραφίες στο πρόσωπο. ΣΤΗ ΔΙΖΟΝ διαδήλωση 2000 κόσμου σε κάλεσμα του COBA στις 31 Μάη.

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Στις 23 Μάρτη πάνω από 2000 άτομα διαδηλώνουν στην Αργεντίνικη πρεσβεία, σε κάλεσμα του COBA και πολλών πολιτικών οργανώσεων επ' ευκαιρία της δεύτερης επέτειου του στρατιωτικού πραξικοπήματος στην Αργεντινή.

Στη διαδήλωση της Πρωτομαγιάς το μπλόκ του COBA ήταν απ' αυτά που χειροκροτήθηκαν πιο πολύ με συνθήματα που φωνάχτηκαν μαζικά "Βιντέλα δολοφόνε", "Νά σαμποτάρουμε το Μούντιαλ", "Ούτε μία πεντάρα, ούτε ένα όπλο, ούτε ένας τουρίστας για τη Χούντα της Αργεντινής".

Στις 31 Μάη, ενάντια στο Μούντιαλ σε μία Αργεντινή γεμάτη βασανιστήρια και για την αποκατάσταση των ελευθεριών, διοργανώνεται διαδήλωση από το COBA και με τη συμμετοχή οργανώσεων της άκρας αριστεράς. Η αστυνομία μετά από τις συνεχείς διαδηλώ-

σεις στη μέση του Μάη πού έγιναν
λίγο πολύ σ' όλη τή Γαλλία, δέν τήν
ἀπαγορεύει. Κάμποσες χιλιάδες κόσ-
μου συμμετείχαν σ' αὐτές μέ συνθήμα-
τα "ἀκοῦστε τίς κραυγές τῶν βασανι-
σμένων μέσα ἀπ' τήν τηλεόραση", "στήν
'Αργεντινὴ ἢ Χούντα βασανίζει καί

δολοφονεῖ" "Σαμποτάρετε, σαμποτάρετε"
6 'Ιούνη: Διαδήλωση γυναικῶν μπροστά
στήν Παναγία τῶν Παρισίων. Συγγενεῖς
τῶν "ἐξαφανισμένων" ἀπό τήν 'Αργεν-
τινὴ πού μένουν στή Γαλλία μέ τήν
συμπαράσταση φεμινιστριῶν καί ἀγωνι-
στριῶν, συμμετείχαν σ' αὐτή τή διαδή-
λωση.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Από δώ και πέρα θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μέσα από τό δελτίο, μιὰ όσο πιο συστη-
ματική πληροφόρηση γύρω από τήν κατάσταση καί τό κίνημα στίς χώρες τῆς Ανατολικῆς Ευρώ-
πης. Κι' αὐτό γιά δύο λόγους:

α) Γιατί μέσα στίς ίδιες τίς Ανατολικές χώρες ἔχει ἀρχίσει νά ὑπάρχει μιὰ σημαντική
ἀμφισβήτηση τῆς καινούργιας ἀρχουσας τάξης πού μέσα ἀπό τό κόμμα καί τόν κρατικό μηχαν-
ισμό καταδυναστεύει καί ἐκμεταλλεύεται τό λαό. (Ἡ ἀμφισβήτηση εἶναι σίγουρα πολύ ἀνι-
ση καί παίρνει ἰδιαίτερη μορφή **ἀναλογία** με τήν κάθε χώρα). Ἔτσι γιά πρώτη φορά ὑπάρχει
ένα σημαντικό υλικό πού μπορεῖ νά δώσει μιὰ σχετικά ολοκληρωμένη εἰκόνα γιά τήν κατάσ-
ταση πού επικρατεῖ σέ κάθε μιὰ ἀπό τίς χώρες αὐτές.

β) Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι καί ὁ πιο σημαντικός γιά τό δικό μας κίνημα. Γιατί πέρα ἀ-
πό τήν πληροφόρηση ἔχει ἰδεολογική σημασία: Ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ κρατικοῦ καπιταλισμοῦ ἀπό
τό κίνημά μας εἶναι πολύ περιορισμένη. Ἀκόμα καί οἱ "αντιρεβιζιονιστικές ὁργανώσεις"
σέ τίποτα οὐσιαστικά δέν κριτικάρουν τήν ἀνάπτυξη μιᾶς κρατικῆς ἀστικής τάξης στίς χώ-
ρες τῆς Ανατολικῆς Ευρώπης καί τήν καινούργια ἐκμετάλλευση τοῦ λαοῦ πού συνδυάζεται με
μιὰ καταπίεση χωρὶς προηγούμενο.

Καί πιστεύουμε ἀκριβῶς ὅτι μιὰ ἀρνήση τοῦ καπιταλισμοῦ, γιά νά εἶναι ολοκληρωτική
πρέπει νά συνδυάζεται ἀπό τήν ἀρνήση τοῦ κρατικοῦ καπιταλισμοῦ, νά ἀπορρίπτει δηλα-
δή τίς καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Ὅταν αὐτό δέν γίνεται, ὅταν
ἐκχυδαίζουμε τό σοσιαλισμό ἐρμηνεύοντας τόν σάν τήν κρατική ἰδιοκτησία τῶν μέσων παρα-
γωγῆς, ὅταν δέν μπαίνει τό πρόβλημα τῆς ἐξουσίας τῆς ἐργατικῆς τάξης σ' ὅλα τὰ ἐπίπε-
δα, τότε ὁ δρόμος πρὸς τόν κρατικό καπιταλισμό καί τήν διαιώνιση τῆς ἐκμετάλλευσης πα-
ραμένει ἀνοιχτός. Κι' αὐτό δέν ἰσχύει φυσικά μόνο γιά τίς λεγόμενες σοσιαλιστικές χώρες.
Ἰσχύει ἀκόμα καί γιά μᾶς ἐδῶ, γιατί στοιχεῖα ἀναπαραγωγῆς ἀστικῶν σχέσεων με τήν μορ-
φή τοῦ κρατικοῦ καπιταλισμοῦ ὑπάρχουν σ' ὅλα τὰ ὁργανωμένα σχήματα, πού ὑποτίθεται πὺς
παλεύουν ἐνάντια στόν καπιταλισμό (καί ἄλλοτε κυριαρχοῦν, ἄλλοτε βρίσκονται σέ λανθάνου-
σα κατάσταση).

Γι' αὐτό καί ἡ πληροφόρηση γύρω ἀπό τό κίνημα σ' αὐτές τίς χώρες δέν ἔχει ἀκαδημα-
ϊκό χαρακτήρα ἀλλά ἔχει σκοπὸ νά συμβάλει στήν κατανόηση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου ἀπό τό
κίνημά μας καί νά βοηθήσει ἔτσι στό βᾶθαι μιᾶς ἐπαναστατικῆς σκέψης καί λογικῆς.

Σίγουρα τό κίνημα ἐνάντια στήν κρατική ἀστική τάξη εἶναι πολύ ἀνίσο κι' ἐκφράζεται
διαφορετικά σέ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτές τίς χώρες. Ἀλλοῦ ἡ συμμετοχή τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶ-
ναι καθοριστική, ἀλλοῦ ὑποτυπώδης. Σέ μερικές χώρες ἡ ἀμφισβήτηση παίρνει ἕνα χαρακτήρα
ἀστικῆς φιλελεύθερης σκέψης, ἐνῶ σ' ἄλλες ἀναπτύσσεται ἕνα σημαντικός μαρξιστικός προ-
βληματισμός. Παντοῦ ὅμως ἡ ἀντίσταση τοῦ λαοῦ στά καινούργια ἀφεντικά ὑπάρχει, κι' ἐκφ-
ράζεται ἔστω καί παθητικά μέσα ἀπό τήν καθημερινή ζωή.

Μέσα στό δελτίο θα προσπαθήσουμε νά δώσουμε ὅλες αὐτές τίς πτυχές τῆς ἀντίστασης,
στό βαθμὸ πού διαθέτουμε τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα.

Σ' αὐτό τό δελτίο θ' ἀρχίσουμε ἀπό τήν Πολωνία. Ἐπειδὴ ὅμως γιά τήν Πολωνία
ἔχει γίνει μιὰ σχετική δουλειά (καί σέ προηγούμενο δελτίο καί σέ εἰδική ἐκδόση γιά τήν
ἐξέγερση τῶν ἐργατῶν τοῦ 1970), δέν θά ἐπεχταθούμε πολὺ γιά νά μὴν ἐπαναλαμβάνουμε τὰ
ἴδια. Δημοσιεύουμε ἀπλᾶ ἕνα ἱστορικό τῶν κυριότερων κινήσεων καθὼς καί ὁ-
ρισμένα στοιχεῖα γιά τίς ὁργανώσεις πᾶς λειτουργοῦν στή χώρα καί στή συνέχεια κειμένα-μαρ-
τυρίες ἐργατῶν ἀπὸ τήν ἐξέγερση τοῦ '76, στό Οὐρσου. τό Ράντομ καί τό Γκντάνσκ. Ἐπίσης
δημοσιεύουμε καί ὁρισμένα ἀνέκδοτα πού κυκλοφοροῦν στίς ἀνατολικές χώρες, πού πάντα σ'
ὅλες τίς δικτατορίες εἶναι χαρακτηριστικά στοιχεῖα γιά τήν κατάσταση πνευμάτων πού ἐπι-
κρατεῖ.

|| ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ ||

Η μεταπολεμική ιστορία της "σοσιαλιστικής" Πολωνίας συνταράζεται από τρεις διαδοχικές λαϊκές εξεγέρσεις, που όλες έχουν σαν αφετηρία τους την ίδια την εργατική τάξη.

Η εξέγερση του 1956, σημαδεύει τη πρώτη βίαιη αντίθεση της εργατικής τάξης με τα νέα αφεντικά, που έχουν αρχίσει να σταθεροποιούν τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης. Η εξέγερση ξεκινάει από τους εργάτες του Πότναν στις 29 Ιούνη και γρήγορα γενικεύεται. Δημιουργούνται και πάλι εργατικά συμβούλια και το κίνημα, πέρα από τα οικονομικά αιτήματα που αποτελούν την αφορμή, κατευθύνεται ενάντια στον κομματικό μηχανισμό που αποτελεί μια εκμεταλλευτική κάστα, καθώς και ενάντια στη ρωσική καταπίεση. Τον Οχτώβρη με την άνοδο στην εξουσία του Γκομούλκα, που λίγο χρόνο πριν είχε διωχτεί από το κόμμα σα "φιλελεύθερος", γίνεται προσπάθεια να αναχαιτιστεί το εργατικό κίνημα ικανοποιώντας υποτίθεται τα λαϊκά αιτήματα. Τα εργατικά συμβούλια νομιμοποιούνται και μέχρι το 1958 κατορθώνουν να παραμείνουν στα χέρια των εργατών. Η εντατική βιομηχανοποίηση μειώνεται και το επίπεδο της εργατικής τάξης ανεβαίνει ημικινετικά. Από την άλλη το κόμμα καταργεί τη κολεχτιβοποίηση της γης και τη δίνει στους αγρότες που ξαναγίνονται μικροιδιοκτήτες. Οι αγρότες αποτελούν ακόμα ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού (30%) και γι αυτό η κυβέρνηση, προκειμένου να εξασφαλίσει την υποστήριξη τους, προτιμάει να ξαναγυρίσει πίσω στον ιδιωτικό καπιταλισμό.

Όμως όλα αυτά δεν κρατάνε για πολύ. Οι οικονομικές ανάγκες εμφανίζονται επιταχτικά. Η εντατική βιομηχανοποίηση ξαναμπάνει μπρός σε βάρος του επιπέδου ζωής των εργατών, και ο Γκομούλκα παρατάει τη "φιλελεύθερη" μάσκα βαδίζοντας στα χνάρια των προκατόχων του.

Η λαϊκή δυσάρεσκα συσσωρεύεται και πάλι για να ξεσπάσει με μια πρωτόγνωρη βιαιότητα το Δεκέμβρη του 1970.

Η εργατική εξέγερση του 1970 ξεσπάει με αφορμή τις αυξήσεις των τιμών στα είδη διατροφής. Οι εργάτες κατεβαίνουν σε απεργία κύρια στο Γκντάνσκ, στο Στρίεζν αλλά και σ'

άλλες πόλεις. Οργανώνουν διαδηλώσεις, καινε τα τοπικά γραφεία του κόμματος, συγκρούονται με την πολιτοφυλακή. Οι νεκροί φτάνουν τους δύο χιλιάδες.

Μπρός σ' αυτό το ξέσπασμα, η αρχούσα τάξη υποχωρεί. Οι αυξήσεις αναστέλλονται, ο Γκομούλκα διώχνεται και στη θέση του μπαίνει ο Γκιέρεκ, με "εργατικό" παρελθόν.

- Τον Ιούνη του 76, γίνεται τρίτη εξέγερση. Η αφορμή είναι κι αυτή τη φορά η ίδια: αυξήσεις τιμών. Μεγάλες απεργίες ξεσπάνε και πάλι στο Ράντομ, Ούρσους, Γντάνσκ. Η κυβέρνηση υποχωρεί αναστέλλοντας τις αυξήσεις, παράλληλα όμως χτυπάει τους εξεγερμένους εργάτες με άγρια καταπίεση. Δεκάδες νεκροί, εκατοντάδες συλλήψεις, βασανιστήρια, βαρείες καταδίκες και φυλακίσεις.

Αυτή τη φορά όμως ξεκινάει ένα κίνημα συμπαράστασης στους εργάτες από πλατιά στρώματα πληθυσμού, φοιτητές, διανοούμενους. Δημιουργείται μια Επιτροπή Υπερασπίσης των Εργατών (KOR) που λειτουργεί δημόσια, απαιτεί και κερδίζει την απελευθέρωση των φυλακισμένων εργατών και την επαναπρόσληψη πολλών απολυμένων.

Η αντίσταση του λαού της Πολωνίας δεν περιορίζεται σ' αυτές τις τρεις εξεγέρσεις. Ενδιάμεσα αναπτύσσεται ένα κίνημα, αμφισβήτησης που παίρνει πολλές μορφές:

- Το 1963-64 κυκλοφορεί παράνομα το "Ανοιχτό γράμμα στο Ενιαίο Κόμμα Πολωνίας" των μελών της Κομμουνιστικής Νεολαίας, Κουρόν και Μοντζελέφσκι. Στο κείμενο αυτό καταγγέλλουν τη γραφειοκρατία σαν μια νέα τάξη που απομυζάει το λαό. Διαγράφηκαν από την νεολαία και φυλακίστηκαν.

- Το 1966 ιδρύεται παράνομο Μαρξιστικό-Λενινιστικό Κόμμα Πολωνίας.

- Το 1968, με την υπόλοιπη Δυτική Ευρώπη, ξεσπάει ένα φοιτητικό κίνημα. Γίνονται συγκρούσεις με την αστυνομία, απεργίες, διαδηλώσεις, εκατοντάδες συλλήψεις και δίκες. Το φοιτητικό κίνημα χτυπιέται από μεγάλη καταπίεση (πράγμα που έχει σαν αποτέλεσμα να

μην υπάρξει καμιά κίνηση συμπαράστασης, στις εργατικές κινητοποιήσεις του 1970).
- Τόν Απρίλη του '73 συλλήφθηκαν, καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν μέλη της ηγεσίας του Μ.Α. Κόμματος Πολωνίας.

- Μετά την εξέγερση του '76, το κίνημα γενικεύεται. Πέρα από την Επιτροπή Υπεράσπισης των Εργατών (ΚΟΡ), που μετά την επιτυχία της μετατρέπεται σε "Επιτροπή για την Κοινωνική Αυτοάμυνα", δημιουργούνται μια σειρά άλλες οργανώσεις.

- Τόν Μάη του '77, ένας φοιτητής, ο Στανισλάβ Πυζάς, βρίσκεται νεκρός στην Κρακοβία. Ο θάνατός του καταγγέλεται σαν πολιτική δολοφονία και η κηδεία του μετατρέπεται σε διαδήλωση. Δημιουργείται η πρώτη Επιτροπή Αλληλεγγύης των φοιτητών στην Κρακοβία και μέχρι τόν Οκτώβρη, οι επιτροπές αυτές γενικεύονται και στις άλλες πόλεις, ακόμα και στην Βαρσοβία.

- Τον Οκτώβρη του '77 κυκλοφορεί παράνομα η εφημερίδα "Γκλός" (η Φωνή), που από τότε εκδίδεται κάθε μήνα.

- Τόν ίδιο μήνα κυκλοφορεί παράνομα Η εφημερίδα "ο Εργάτης" που βγαίνει σε 1000 αντίτυπα κάθε 15 μέρες κι έχει σαν στόχο την πληροφόρηση για την κατάσταση των εργατών και την συνδεση ανάμεσα στα εγοςτάσια.

- Στην Πολωνία κυκλοφορούν πια 22 παράνομες εφημερίδες και περιοδικά με συνολικό τίραζ 20.000 αντίτυπα.

- Οι περισσότερες από αυτές τις κινήσεις και τα έντυπα λειτουργούν ανοιχτά με ονόματα και διευθύνσεις πράγμα που εξασφαλίζει την δημοσιότητα και την μαζικότητα, και δυσκολεύει την καταπίεση.

Τελευταία προσπάθεια του κινήματος αντιπολίτευσης είναι η δημιουργία του "Φτερωτού πανεπιστήμιου". Γνωστές προσωπικότητες της αντιπολίτευσης, επιστήμονες, κοινωνιολόγοι, ιστορικοί, φιλόσοφοι κλπ. οργανώνουν αντι-μαθήματα ενάντια στην επίσημη εκπαίδευση. Τα "μαθήματα" αυτά γίνονται σε διάφορα σπίτια, σ' όλες τις σημαντικές πόλεις της Πολωνίας. ο τόπος ανακοινώνεται από τα πριν και οι συγκεντρώσεις αυτές που συναντάνε με γαλήνη απήχηση, κύρια ανάμεσα στους φοιτητές, συχνά μεταβάλλονται σε πραγματικές συγκρούσεις με την αστυνομία.

Τό κίνημα στην Πολωνία, με τό σημαντικό βάρος της εργατικής τάξης από τη μια και την έντονη πολιτικοποίησή του από την άλλη, αποτελεί τό πιο προχωρημένο κίνημα σ' όλη την Ανατολική Ευρώπη. Έχει κατορθώσει να φέρει σε πολύ δυσκολή θέση την κυβέρνηση που δέν τολμάει πια νά τό χτυπήσει ανοιχτά.

(Παρακάτω δημοσιεύουμε αποσπάσματα από τό βιβλίο " ΠΟΛΩΝΙΑ : ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΕ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ , εδόσεις ΜΑΣΠΕΡΟ, 1978)

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 1976

Στις 25 Ιούνη, η κυβέρνηση αναγγέλει ύψωση των τιμών για τα περισσότερα προϊόντα τροφίμων, οι οποίες είχαν μπλοκαριστεί από τό 1970. Τό κρέας και τα αλλαντικά ανέβηκαν 60 %, η ζάχαρη 100 %, τό βούτυρο και τα τυριά 50 %, τα φάρια 69%, τα λαχανικά 30 %, και τα πουλερικά 30 %. Μόνο οι τιμές του ψωμιού και του γάλατος δέν ανέβηκαν.

Οι εργάτες του Ράντομ, του Ουρσους και άλλων βιομηχανικών πόλεων, στις 25 Ιούνη, στάματάνε τή δουλειά τους και κατεβαίνουν στους δρόμους.

Ο Υ Ρ Σ Ο Υ Σ

Τις πρώτες ώρες της Παρασκευής, 25 Ιούνη, όλο σχεδόν τό προσωπικό των Μηχανολογικών

Εργαστηρίων του Ούρσους (εργοστάσιο τρακτέρ) κατεβαίνει σε απεργία. Γύρω στις 9 τό πρωί οι εργάτες αφήνουν τα τμήματα τους και συγκεντρώνονται μπροστά στα κτίρια της διεύθυνσης. Ζητάνε νά έρθουν σε διαπραγματεύσεις μαζί τους, αντιπρόσωποι από τα ανώτερα κλιμάκια. Τό αίτημα τους απορρίπτεται από την διεύθυνση και οι εργάτες πηγαίνουν στις γειτονικές σιδηροδρομικές γραμμές και αποκλείουν τις γραμμές Βαρσοβία-Κούτνο (δηλαδή, την διεθνή γραμμή Μόσχα-Βαρσοβία-Βερολίνα-Παρίσι) και Βαρσοβία-Σκιερνβίτσε.

Τά τραίνα σταματάνε ανάμεσα τους κι ένα τραίνο διεθνούς γραμμής. Οι γραμμές του τράινου βγαίνουν από τή θέση τους. Μια ατμομηχανή σπρώχνεται πάνω στο χαλίκι των γραμμών. Ένα

εμπορικό βαγόνι πού μεταφέρει προϊόντα, καταλαμβάνεται, και τό φορτίο του μοιράζεται στους απεργούς.

Γύρω στις 8 το βράδυ, ο Πρωθυπουργός σέ τηλεοπτικό του λόγο, αναγγέλλει ότι αναστέλλεται η αύξηση τών τιμών. Οι εργάτες επιστρέφουν σπίτι τους, κι εκείνη τή στιγμή, η πολιτοφυλακή επιτίθεται εναντίον τους μέ χειροβομβίδες και δακρυγόνα: οι μπάτσοι άνοιγαν δρόμο μέ τά ρόπαλά τους, κλωτσώντας αυτούς πού ήταν πεσμένοι καταγής. 200 έως 300 άνθρωποι συνελήφτηκαν συνολικά εκείνη τή νύχτα.

Στο παλάτι Μοστόφσκι, όπου εδρεύει το γενικό επιτελείο τής πολιτοφυλακής τής Βαρσοβίας, όπου οδηγήθηκαν οι κρατούμενοι, τούς πήραν τά δακτυλικά τους αποτυπώματα και τούς πήραν φωτογραφίες. Στη συνέχεια, με την βοήθεια υπερ-ερυθρών ακτινοβολιών, άρχισε έρευνα για να ανακαλυφτούν τά ίχνη μιας σκόνης πού είχαν διασκορπιστεί υπό μορφή βλημάτων από τήν πολιτοφυλακή, έτσι ώστε να διευκολύνεται η ταυτότητα τών διαδηλωτών. Οσους δέν μπορούσαν να περπατήσουν, λόγω τής άσχημης μεταχείρησής τους, τούς έσυραν από τά πόδια και τούς πέταξαν σ' ένα άμάξι τής πολιτοφυλακής. Οι πρώτες ανακρίσεις έγιναν επί τόπου και κατόπιν όσοι είχαν συλληφτεί μεταφέρθηκαν στις φυλακές τής Βαρσοβίας.

Οι ακροάσεις τών κατηγορουμένων άρχισαν τήν Κυριακή 27 Ιούνη. Οι συλληφθέντες κατηγορήθηκαν για επίθεση κατά τής πολιτοφυλακής, για άνυπακοή στην διαταγή να διαλυθούμε, και για φθορά μαγαζιών και σιδηροδρομικών βαγονιών. Οι ατεκμηρίωτες τίς περισσότερες φορές κατηγορίες, στηρίχτηκαν στις μαρτυρίες τών πολιτοφυλακών, από τούς οποίους ελάχιστοι παρευρίσκονταν στις συλλήψεις. Έτσι όλη η δικονομική διαδικασία διαδραματίστηκε με βάση γραπτές αναφορές, άπουσία μαρτύρων κατηγορίας. Όλοι σχεδόν καταδικάστηκαν. Τό δικαστήριο επέβαλε χρηματικές ποινές από 1.500 έως 5.000 ζλότυ, ανασταλτικές ποινές φυλάκισης καθώς και "ποινές καταναγκαστικής εργασίας" (δηλαδή μερικές δεκάδες ώρες απλήρωτης εργασίας). Οι πιά πολλοί από τούς καταδικασμένους αφέθηκαν ελεύθεροι μέσα σέ 48 ώρες.

Μερικές μέρες αργότερα, όλοι οι εργάτες πού είχαν συλληφτεί, απολύθηκαν χωρίς προειδοποίηση με βάση τό άρθρο 52, παράγραφος I, τού Εργατικού Κώδικα. Όσοι απ' αυτούς κατοικούσαν σέ εργατικές κατοικίες, οι οποίες ανήκαν στό εργοστάσιο, θα έπρεπε να μετακομίσουν τήν ίδια κιόλας μέρα τής απόλυσής τους.

Ο συνολικός αριθμός τών απολυμένων δέν έγινε γνωστός. Ορισμένες πληροφορίες τούς

υπολογίζουν σέ 250, άλλες σέ 1.500. Δέν μπορέσαμε μέχρι σήμερα να μάθουμε τόν ακριβή αριθμό, όμως ο δεύτερος αριθμός, φαίνεται να αντιπροσωπεύουν πιά πολύ τήν πραγματικότητα.

Στις 16 και 17 Ιούλη, τό δικαστήριο τής Βαρσοβίας, δίκασε 7 εργάτες με τήν κατηγορία ότι εκτροχίασαν μιά ηλεκτρική ατμομηχανή. Ο νεότερος ήταν 21 χρόνων και ο μεγαλύτερος, 42. Όλοι τούς είχαν λευκό ποινικό μητρώο.

Τήν υπεράσπισή τους ανέλαβαν δικηγόροι διορισμένοι από το κράτος. Αποκλειστικές μαρτυρίες ήταν οι φωτογραφίες. Τό δικαστήριο επέβαλε περιορισμούς στό δικαίωμα τών κατηγορουμένων ν' απολογηθούν, και οι δικηγόροι τούς δέν διαμαρτυρήθηκαν. Έτσι στόν κατηγορούμενο Σμιλέφσκι, για παράδειγμα, αφαιρέθηκε ο λόγος δυό φορές ενώ προσπαθούσε να εξηγήσει τίς άσχημες συνθήκες κράτησής του. Οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν σέ 3, 4, 4, 5 και 5 χρόνια φυλάκισης.

Στις 27 Σεπτέμβρη, τό ανώτατο δικαστήριο εκδίκασε τήν έφεση έπτά απ' αυτούς πού είχαν καταδικαστεί στην δίκη τού Ούρσου. Όλοι οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν σέ I χρόνο φυλάκισης, με άναστολή 3 χρόνια. Τό δικαστήριο δέχτηκε τή συνέχιση τών ελέγχων, με βάση τό άρθρο 220 τού Ποινικού Κώδικα. Ωστόσο, η γενική εισαγγελία άρχισε έρευνα για τήν άσχημη μεταχείρηση τού Μιροσλάβ Σμιλέφσκι.

P A N T O M

Μαρτυρία ενός εργάτη

από τό εργοστάσιο Ραντοσκόφ

Γύρω στις 10 το πρωί βγήκαμε για να πάμε στό εργοστάσιο κονσερβοποιίας τού κρέατος. Στο προαύλιο σχηματιζόταν μιά ουρά από φορτηγά πού μεταφέραν κρέας, για να δείξουν ότι δήθεν τό κρέας ήταν πολύ. Κανείς δέν κουνήθηκε από τή θέση του. Τα καμιόνια μπήκαν μέσα, τό ίδιο γεμάτα όπως και όταν βγαίνανε. Γύρω στις 11, η πομπή κατέβηκε στόν δρόμο, τραγουδώντας τήν Διεθνή και τόν Εθνικό Ύμνο. Φωνάξαμε: "Όχι στην αύξηση τών τιμών". Οι περισσότεροι από τούς διαδηλωτές είναι νέοι, και η διαδήλωση, συντεταγμένη και ειρηνική. Περνώντας έξω από τά γραφεία πού εδρεύει η επαρχιακή επιτροπή τού κόμματος, όλος ο κόσμος αρχίζει να σφυράει αποδοκιμαστικά, όμως κανένα παράθυρο δέν έσπασε. Έπειτα φτάσαμε στα γραφεία τής κομματικής επιτροπής Τρεις διαδηλωτές, μεταξύ τών οποίων κι ένα κορίτσι, κατέβασαν τήν κόκκινη σημαία πού κρεμόταν στα παράθυρα και σκούπισαν μ' αυτήν τα παπούτσια τους. Μιά κόκκινη και άσ-

πρη σημαία - η σημαία της Πολωνίας - στη-
θηκε στη θέση της προηγούμενης, ενώ οι δια-
δηλωτές άρχισαν να τραγουδούν ξανά τον εθ-
νικό ύμνο. Τότε άρχισαν να γίνονται προσπά-
θειες για διαπραγματεύσεις: οι διαδηλωτές
απαιτούσαν ν' αρχίσουν διαπραγματεύσεις με
την Κεντρική Επιτροπή και να ακυρωθεί η
αύξηση των τιμών. Η απάντηση θα έβγαλνε
στις δύο επόμενες ώρες.

Γύρω στις 12 το μεσημέρι, η ηγεσία του
κόμματος έστησε αερογεφυρά: δυνάμεις της
σχολής υπαξιωματικών της πολιτοφυλακής
και της Ασφάλειας της Πίλα, έφτασαν στο αε-
ροδρόμιο του Ράντομ, εξοπλισμένοι ειδικά για
οδομαχίες. Κατέφτασαν επίσης και ειδικά τμή-
ματα εφοδιασμένα με στρατιωτικά άρματα, με
τετρακίνητηρία τύπου Ουκραίν και δικίνητη-
ρια. Μονάδες της πολιτοφυλακής από το Λού-
μπλιν, το Ρίσετσοφ, το Ταρνόμπζεργκ κι από
άλλες πόλεις έφτασαν στο Ράντομ με αυτο-
κίνητα που είχαν αναμμένα φώτα κι έτρεχαν
με 100 χιλιόμετρα. Πολύ αργότερα έφτασαν
και τα ειδικά σώματα της πολιτοφυλακής από
το Γκολεντσίνωφ (Μονάδες επένδυσης για την
διάλυση των διαδηλώσεων, αντίστοιχα των ΜΑΤ)

Οι μονάδες της πολιτοφυλακής (περίπου
1000 άντρες), έφτασαν συντεταγμένοι για ε-
φοδα, με κaskes, οπλισμένοι με ρόπαλα 85 χι-
λιοστών και δακρυγόνες βόμβες. Οι ρουκέτες
εκπυρσοκρότησαν και βάρεσαν ακόμα και στο
φαχνό."

Γύρω στις 2 το μεσημέρι, η δεύτερη βάρ-
δια ήρθε να ενωθεί κι αυτή με την διαδήλω-
ση. Ο κόσμος ανέβηκε στα αυτοκίνητα και γα-
ντζώθηκε στα ρυμουλκά των φορτηγών. Ανάμεσα
στις 2 και στις 3 το μεσημέρι, οι εργάτες
σταμάτησαν εντελώς την κυκλοφορία μπρο-
στά στο κτίριο της επαρχιακής κοιματικής
επιτροπής. Καθώς είχαν περάσει οι δύο ώρες
της διωρίας και κανένας δεν έβγαλνε από
το κτίριο για να απευθυνθεί στους διαδηλω-
τές, οι τελευταίοι άρχισαν να το καταστρέ-
φουν. Τα τζάμια έγιναν θρύφαλα, τα έπιπλα,
τα χαλιά και οι συσκευές τηλεοράσεων πετα-
χτηκαν έξω. Βγάλαμε από την καντίνα μεγάλες
ποσότητες κονσερβοποιημένου κρέατος και αλ-
λαντικών. Ο κόσμος φώναζε: "Για δες πως ζού-
νε αυτά τα καθάρματα!" Τότε μπήκαμε και
στα διπλανά μαγαζιά. Βάλαμε φωτιά στο κτίριο
της Κεντρικής Επιτροπής. Γύρω στις 5 το α-
πόγευμα, κατέφθασε η πολιτοφυλακή με φλογο-
βόλα και βόμβες αερίων. Προχωρούσαν συντε-
ταγμένοι από την οδό Σλοβάκι με κατευθυνση
τι γραφέα του κομ.τος. Οι διαδηλωτές έβα-
λαν φωτιά στα αυτοκίνητα που χρησιμοποιαν
για οδοφράγματα, διαλύθηκαν στα πλαγιά και

άρχισαν να επιτίθενται στην πολιτοφυλακή
από πίσω. Όταν τελικά οι διαδηλωτές που ή-
ταν μπροστά στο κτίριο της κοιματικής επι-
τροπής, διαλύθηκαν, άρχισαμε να ξαναμαζεψόμα-
στε μπροστά στα γραφεία επαρχιακής επιτρο-
πής του κόμματος, γύρω στις 5 το απόγευμα,
οι δύο νεκροί μας μεταφέρθηκαν αιμόφυρτοι
σ' ένα τρόλεϋ κάνοντας τον γύρο της
πόλης. Οι άνθρωποι στους δρόμους, σήκωναν τις
γροθίες τους κι έσφιγγαν τα δόντια.

Μέχρι τα μεσάνυχτα, οι δυνάμεις της αστυ-
νομίας και το κόμμα, έλεγχαν πια την περιοχή
του Ράντομ. Οι συλληφθέντες ήταν αρκετές χι-
λιάδες. Ομάδες οικοδόμων, που επιστρατεύτηκαν
δια της βίας την νύχτα, καθώς και τρία τμή-
ματα "εθελοντών εργατών" που συνελήφτηκαν
κοντά στο Ράντομ, αναγκάστηκαν να σβήσουν ό-
λα τα συνθήματα που είχαν γραφτεί ενάντια
στο κόμμα και να καθαρίσουν τους δρόμους
από τα υπολείματα των καμένων οχημάτων.

Δεύτερος αυτόπτης μάρτυρας

"Τα χέρια μου ήταν στον αέρα όση ώρα με
ερευνούσαν, στον δρόμο Ζερόμσκι. Με βάλανε
σ' ένα αυτοκίνητο. Σ' όλη τη διαδρομή μέχρι το
τμήμα της πολιτοφυλακής, με χτυπούσαν με
κλωτσιές και γκλομπιές. Ένας από αυτούς με
χτύπησε με το κράνος του και μούσπασε τη
μύτη. Άλλοι απ' αυτούς, στεκόντουσαν μπροστά
στην είσοδο του γενικού επιτελείου της πο-
λιτοφυλακής του κόμματος χτυπώντας αυτούς
που έφερναν μέσα. Στους διαδρόμους, σε υποδε-
χονταν με ξυλίες και κλωτσιές από μπττες.
Στο γραφείο αριθμός 105, μ' έρριξαν καταγής
και με κούρεφαν με το ξυράφι. Μετά μας έβαλαν
στη φυλακή. Οι φυλακές ήταν μεθυσμένοι κι
όλοι τους είχαν ρόπαλα και κράνη. Μας έβγαλαν
τα ρούχα και μείναμε μόνο με τα εσώρουχα. Ό-
λη τη νύχτα πάνω στο δάπεδο του κελλιού
που ήταν από μπετόν. Έκανε πολύ κρύο. Οι φύ-
λακες περπατάγαν πάνω-κάτω στο κελλί και
τράβαγαν έξω τον πρώτο που τούς έπεφτε στα
χέρια. Τον χτυπούσαν στον διαδρόμο - εμείς
από μέσα ακούγαμε τις φωνές του - και τον
ξαναπέταγαν σαν σακί στο κελλί. Αν κάποιος
βογγούσει, τον τράβαγαν έξω και τον χτυπού-
σαν ξανά.

"Η υπόθεση σας θα εκδικαστεί μεθαύριο. Αν
διαμαρτυρηθείτε δημόσια ότι σας ξυλοκόπη-
σαν, το δικαστήριο δεν θα σας αφήσουν να συ-
νεχίσετε. Μετά το δικαστήριο θα σας ξυλοκο-
πήσουν ξανά". Εμένα, στη συνέχεια με μεταφέ-
ρανε στη φυλακή του Μπιαλιστόκ. Εκεί οι φυλα-
κές δεν χτυπούσαν τον κόσμο. Μια φορά μόνο

με χτύπησαν στα νεφρά: αργοπορούσα γά μω στο κελί μου. Η φυλακή του Μπιαλιστόκ με τραγε 45 κελλιά. Σέ κελλιά που αντιστοιχούσαν 4 άνθρωποι, υπήρχαν 30 στο καθένα. Στο κελλί αρ. 9, στην Ι πτέρυγα, (κελλί που έπρεπε να έχει 14 φυλακισμένους, υπήρχαν 40. Πέρασαμε την πρώτη νύχτα χωρίς σκεπάσματα, πάνω στο δάπεδο. Οι κρατούμενοι του κελιού μου μου είπανε ότι είχαν αναγκάσει μερικούς από τους φυλακισμένους να τρέχουν μέσα στο κελλί επί 45 λεπτά προτού τους οδηγήσουν στο δικαστήριο. Άλλοι μου είπανε ότι στη διάρκεια της ανάκρισής τους, τους μετέφεραν σ' ένα δωμάτιο όπου υπήρχαν διάφορα πράγματα: μιά σκηνή, μιά κάμερα κι άλλα ανάλογα αντικείμενα. Σ' όλους είπανε να κουβαλήσουν κι από ένα πράγμα. Όλοι τους αρνήθηκαν. Για να τους αναγκάσουν να το κάνουν, τους χτύπησαν. Στη συνέχεια τους κατηγόρησαν ότι έκλεψαν αυτά τα αντικείμενα."

Όλα τα συλληφθέντα άτομα ξυλοκοπήθηκαν άγρια την ώρα της συλληψής τους ή της ανάκρισής τους από την πολιτοφυλακή. Ένας εργάτης πέθανε από τα βασανιστήρια που υπέστη την ώρα της ανάκρισής του. Λίγο καιρό αργότερα, περίπου στις 25 Ιούνη, ο επίσκοπος Ρομάν Κότλαρτζ δέχτηκε επίθεση από άγνωστους. Ήταν ιερέας σ' ένα ψυχιατρείο κ' στο παρεκκλήσι του Πέλγκωφ, κοντά στο Ραντομ. Στη διάρκεια της διαδήλωσης έδωσε άφεση αμαρτιών, *IN PERICULO MORTIS*, όταν είδε το αίμα να κυλάει. Για το γεγονός αυτό ανακρίθηκε, με την κατηγορία ότι ευλόγησε τους διαδηλωτές. Λίγο καιρό αργότερα, η γυναίκα που πήγαινε κάθε πρωί να καθαρίσει το σπίτι του, βρήκε την πόρτα παραβιασμένη, το σπίτι λεηλατημένο και τον επίσκοπο αναίσθητο με σημάδια ξυλοδαρμού. Πέθανε, χωρίς να μπορέσει να μιλήσει, λίγες ώρες αργότερα στο νοσοκομείο που είχε μεταφερθεί.

Κατά τα λεγόμενα του κόσμου, σκοτώθηκαν περίπου 17 πολίτες: μεταξύ τους ήταν ένα παιδί, μια έγκυος γυναίκα, και ένας γιατρός 25 χρονών. Όλοι τους, όπως έγινε και με τα θύματα της εξέγερσης του 1970, θα πρέπει να θάφτηκαν κρυφά στο τοπικό νεκροταφείο, την νύχτα της 26 προς 27 Ιούνη. Τα επίσημα ανακοινωθέντα του κόμματος στις εφημερίδες, μιλούσαν για δυο νεκρούς, οι οποίοι επιπλέον, είχαν "φονευτεί από τους συντρόφους τους".

Θα πρέπει πάντως να προσέσουμε ότι κι άλλοι ακόμα σκοτώθηκαν στή διάρκεια των ερευνών και των ανακρίσεων, μια και λίγες μέρες αργότερα, βρέθηκε το πτώμα ενός νέου για τον οποίον όλοι γνώριζαν ότι είχε συλληφθεί πριν λίγες μέρες.

Π Λ Ο Κ

Στις 7 το απόγευμα, από την Εταιρεία διυλιστηρίων και πετροχημικών της Μοζαβίας, ξεκίνησε μια μικρή διαδήλωση από μερικές δεκάδες διαδηλωτών. Μεχρι να φτάσει στην πόλη που απείχε μερικά χιλιόμετρα, κι άλλος κόσμος ενώθηκε με τους διαδηλωτές. Τραγουδούσαν: "Εμείς των καμμένων χωριών, Εμείς των πεινασμένων πόλεων" (Τραγούδι των κομμουνιστών παρτιζάνων του Β' Παγκόσμιου Πολέμου) και "Θεέ, που προστατεύεις την Πολωνία" (Θρησκευτικός πολωνικός ύμνος). Το πλήθος πολιόρκησε το κτίριο της τοπικής επιτροπής του κόμματος. Κυρίως υπήρχαν πολλές γυναίκες με τα παιδιά τους στα χέρια. Απαιτούσαν να βγει ο Α' Γραμματέας, αλλά κανείς δεν έβγαине να μιλήσει στον κόσμο. Κατέφτασε ένα αυτοκίνητο... και από ένα megάφωνο ανήγγειλε ότι ακυρώθηκε η αύξηση των τιμών. Κανείς δεν πίστεψε αυτήν την είδηση, και σ' ένα ξέσπασμα του θυμού του, ο αναποδογύρισε το αυτοκίνητο και ξυλοκόπησε τον οδηγό του. Μερικοί άρχισαν να πετάνε πέτρες στα τζάμια. Άλλοι κατευθύνθηκαν στους διαδρόμους, από όπου για μιά στιγμή αποθήθηκαν. Ομάδες της πολιτοφυλακής που πιθανά ήρθαν από το Λόζ, επεμβαίνουν και διαλύουν το πλήθος. Γύρω στις 9 το βράδυ στην οδό Κοσκιούσκο-που ήταν σπαρμεν με γυαλικά, έκαναν περιπολίες ομάδες της πολιτοφυλακής. Μακριά από τα κτίρια της πολιτοφυλακής, βρίσκονταν κλούβες γεμάτες με πολιτοφύλακες, έτοιμους να επέμβουν.

Γ Κ Ν Τ Α Ν Σ Κ

Κατά τα λεγόμενα ενός υπάλληλου του τμήματος W₂ του λιμανιού G, η δουλειά σταμάτησε στις 25 Ιούνη γύρω στις 9 το πρωί, ώρα του κολατσιού. Πρώτο ήταν το τμήμα (των ηλεκτρολόγων) που έστειλε μιά αντιπροσωπεία εργατών στην διεύθυνση. Η διεύθυνση των λιμενεργατών δέχτηκε να συζητήσει με τους εργαζόμενους. Συνοδευόταν από τους αντιπροσώπους του εργατικού συμβούλιου των συνδικάτων και της τοπικής επιτροπής του ΡΟ Ρ. Οι εργάτες ζητούσαν ακύρωση της αύξησης των τιμών ή τον περιορισμό τους. Παρατήρησαν ότι το πρόβλημα της κατοικίας έμενε αρκετές φορές άλυτο. Αντί για απάντηση, ο διευθυντής τους απείλησε με απόλυση. Όμως δεν τον άφησαν να τελειώσει την επεμβασή του και του πήραν το μικρόφωνο από τα χέρια. Οι αντιπρόσωποι της επαρχιακής επιτροπής του ΡΟ Ρ είχαν την ίδια τύχη. Η ομάδα των λιμενεργατών, που είχε σχηματιστεί αυθόρμητα, πήρε το μικρόφωνο και ανείγγειλε ότι θα απεργούσαν αν μέχρι την άλλη μέρα

στις 7 η διεύθυνση δεν ικανοποιούσε τα αιτήματα των εργατών. Αυτά γινόνταν μέχρι τις 2 το μεσημέρι. Μετά κανείς δεν πήγε να δουλέψει μέχρι το βράδυ στα ναυπηγεία. (Τα παραπάνω κείμενα προέρχονται από τα Δελτία Πληροφόρησης του KOR)

ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΙΣ
ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΛΑΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Η διαμαρτυρία των εργατών ενάντια στην αύξηση των τιμών αντανakλάει τα αισθήματα ολόκληρου του πληθυσμού· αυτή η διαμαρτυρία είχε σά συνέπεια βίαιες διώξεις. Στο Ούρ-
σους, στο Ράντομ και σ' άλλες πόλεις της Πολωνίας επιτεθηκαν, χτύπησαν και φυλάκισαν
τους διαδηλωτές. Έγιναν απολύσεις σε πλατιά κλίμακα, πράγμα πού, πέρα από τις συλλή-
ψεις, έπληξε τις οικογένειες των θυμάτων της καταπίεσης.

Η χρησιμοποίηση της καταπίεσης ήταν πάντα δεμένη με την παραβίαση των νόμων από τη
μεριά της εξουσίας. Τα δικαστήρια έκριναν δίχως αποδείξεις· οι απολύσεις πού έγιναν
παραβίαζαν τους νόμους του Εργατικού Κώδικα. Δε διστασαν να χρησιμοποιήσουν ακόμα και
τη βία για ν' αποσπασουν ομολογίες. Δυστυχώς, τέτοιου είδους συμπεριφορά δεν είναι κα-
τι καινούργιο στη χώρα μας. Αρκεί νά θυμηθούμε την αυθαιρετη καταπίεση πού υπέστησαν
όσοι υπογραφαν τα γράμματα διαμαρτυρίας ενάντια στις αλλαγές του Συνταγματος· αρκετοί
ήταν αυτοί πού διώχτηκαν από τις δουλειές τους ή από τὸ πανεπιστήμιο, τὰ τηλέφωνα
τους μπήκαν κάτω από παρακολούθηση και έγιναν αντικείμενα εκβιασμών. Ωστόσο, η κατα-
πίεση είχε πολύ καιρό νά εκδηλωθεί τόσο άγρια όσο την τελευταία φορά. Για πρώτη φορά
μετά από πολλά χρόνια, οι συλλήψεις κι οι ανακρίσεις συνοδεύτηκαν με τή χρησιμοποίηση
φυσικής βίας.

Τὰ θύματα της σημερινής καταπίεσης δεν περιμένουν καμιά βοήθεια ή υπεράσπιση απ' τη
μεριά εκείνων των οργάνισμών πού, κανονικά, κατι τέτοιο θάπρεπε νά ήταν καθήκον τους,
όπως των συνδικάτων για παραδείγμα, ο ρόλος των οποίων είναι αξιοθρήνητος. Από τη με-
ριά τους, τὰ όργανα της κοινωνικής προστασίας αρνούνται κι αυτά οποιαδήποτε βοήθεια.

Σ' αυτή την περίπτωση, είναι ο ίδιος ο λαός, στην υπηρεσία του οποίου έπεσαν τὰ θύ-
ματα της καταπίεσης, πού θά πρέπει ν' αναλάβει αυτό τὸ ρόλο. Γιατί τελικά, ο λαός δεν
έχει άλλα μέσα άμυνας ενάντια στην αυθαιρεσία, παρά την αλληλεγγύη και την αμοιβαία
βοήθεια.

Γι' αυτό τὸ λόγο, εμείς πού υπογράφουμε αυτό τὸ κάλεσμα πήραμε την απόφαση νά συστη-
θεί η Επιτροπή για την Υπεράσπιση των Εργατών, με σκοπό νά πάρει την πρωτοβουλία όλων
των μορφών υπεράσπισης και υποστήριξης. Γιατί η νομική, οικονομική και ιατρική υποστή-
ριξη είναι απαραίτητη, αλλά και οι ολοκληρωμένες πληροφορίες για την καταπίεση δεν εί-
ναι λιγότερο σημαντικές.

Πιστεύουμε ότι μόνο όταν κάνουμε γνωστές τις ενέργειες της εξουσίας, θα βοηθήσουμε
αποτελεσματικά τὰ θύματα. Γι' αυτό τὸ λόγο ζητάμε, κύρια απ' όσους υπήρξαν θύματα των
διώξεων ή απ' όσους κατι γνωρίζουν, νά συμμετέχουν σά μέλη στην Επιτροπή.

Με βάση τις πληροφορίες πού κατέχουν τὰ μέλη της Επιτροπής, συγκεντρώθηκαν και χρη-
σιμοποιήθηκαν για έξοδα συμπαράστασης περίπου 160.000 ζλότους. Όμως έχουμε ανάγκη από
πολύ περισσότερα. Μόνο μιὰ πλατιά πρωτοβουλία από τη μεριά του κόσμου είναι ικανή νά
ικανοποιήσει αυτές τις ανάγκες. Όπου κι αν βρίσκονται τὰ θύματα της καταπίεσης, ο λαός
έχει υποχρέωση νά οργανωθεί για νά τὰ υπερασπίσει. Σε κάθε χώρο δουλειάς, χρειάζονται
αρκετά θαρραλέοι άνθρωποι για νά προωθήσουν συλλογικές μορφές συμπαράστασης.

Η άσκηση καταπίεσης ενάντια στους εργάτες είναι παραβίαση των στοιχειωδών δικαιω-
μάτων του ανθρώπου, δικαιώματα πού έχουν αναγνωριστεί σαν απαραίτητα κι υποχρεωτικά
τόσο από τὸ διεθνές όσο κι από τὸ πολωνικό δίκαιο: δικαίωμα στη δουλειά, δικαίωμα στην
απεργία, δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση των προσωπικών πεποιθήσεων, δικαίωμα του συνε-
ταιριζέσθαι και του συνέρχεσθαι. Γι' αυτό και η Επιτροπή απαιτεί την αμνήστευση αυτών
που πιάστηκαν και καταδικαστηκαν, την άμεση επαναπρόσληψη όλων των θυμάτων της καταπί-
εσης. Σε σχέση μ' αυτά τὰ αιτήματα, η Επιτροπή συμφωνεί με τις αποφάσεις της διάσκεψης

τῆς Ἐπισκοπῆς, τῆς 9/9/76.

Ἡ Ἐπιτροπὴ καλεῖ ὅλο το λαὸ νὰ υποστηρίξει αὐτὰ τα αἰτήματα.

Εἴμαστε βαθειὰ πεισμένοι ὅτι με τὴ δημιουργία καὶ τὴ δράση αὐτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς, εκπληρώνουμε ἓνα ἀνθρώπινο καὶ πατριωτικὸ καθήκον, ὅτι υπηρετοῦμε τὴ δίκαια υπόθεση τῆς πατρίδας, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν Ὑπεράσπιση τῶν Ἑργατῶν
ποὺ υπῆρξαν θύματα τῆς καταπίεσης μετὰ τὰ
γεγονότα τῆς 25 Ἰοῦνη 1976.

ἀνεκδοτὰ που κυκλοφοροῦν στὶς ἀνατολικές χώρες

Θέμα: Ἀναπτύξτε σὲ μιὰ φράση τὴ βασικὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸν καπιταλισμὸ καὶ
το σοσιαλισμὸ.

Ἀπάντηση: Ὁ καπιταλισμὸς εἶναι ἡ ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο, ὁ σοσια-
λισμὸς τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο.

Σὲ τί χρειάζονται τὰ συνδικάτα στὶς λαϊκὲς δημοκρατίες;
Νὰ προστατεύουν τὰ μέλη τοῦ Κόμματος ἀπὸ τὴν οργὴ τῶν ἐργατῶν.

- Ποιὸ εἶναι τὸ πιὸ μόνιμο χαρακτηριστικὸ τῶν σοσιαλιστικῶν οικονομιῶν;
Οἱ προσωρινὲς δυσκολίες.

Πὼς θὰ εἶναι ἡ Σαχάρα μετὰ ἀπὸ 5 χρόνια σχεδικοποιημένης οικονομίας;
Θα εἰσάγει ἄμμο.

Ποιά εἶναι τὰ δύο στάδια τοῦ κομμουνισμοῦ;
Ἡ κρίση τῆς ἀνάπτυξης καὶ ἡ ἀνάπτυξη τῆς κρίσης.

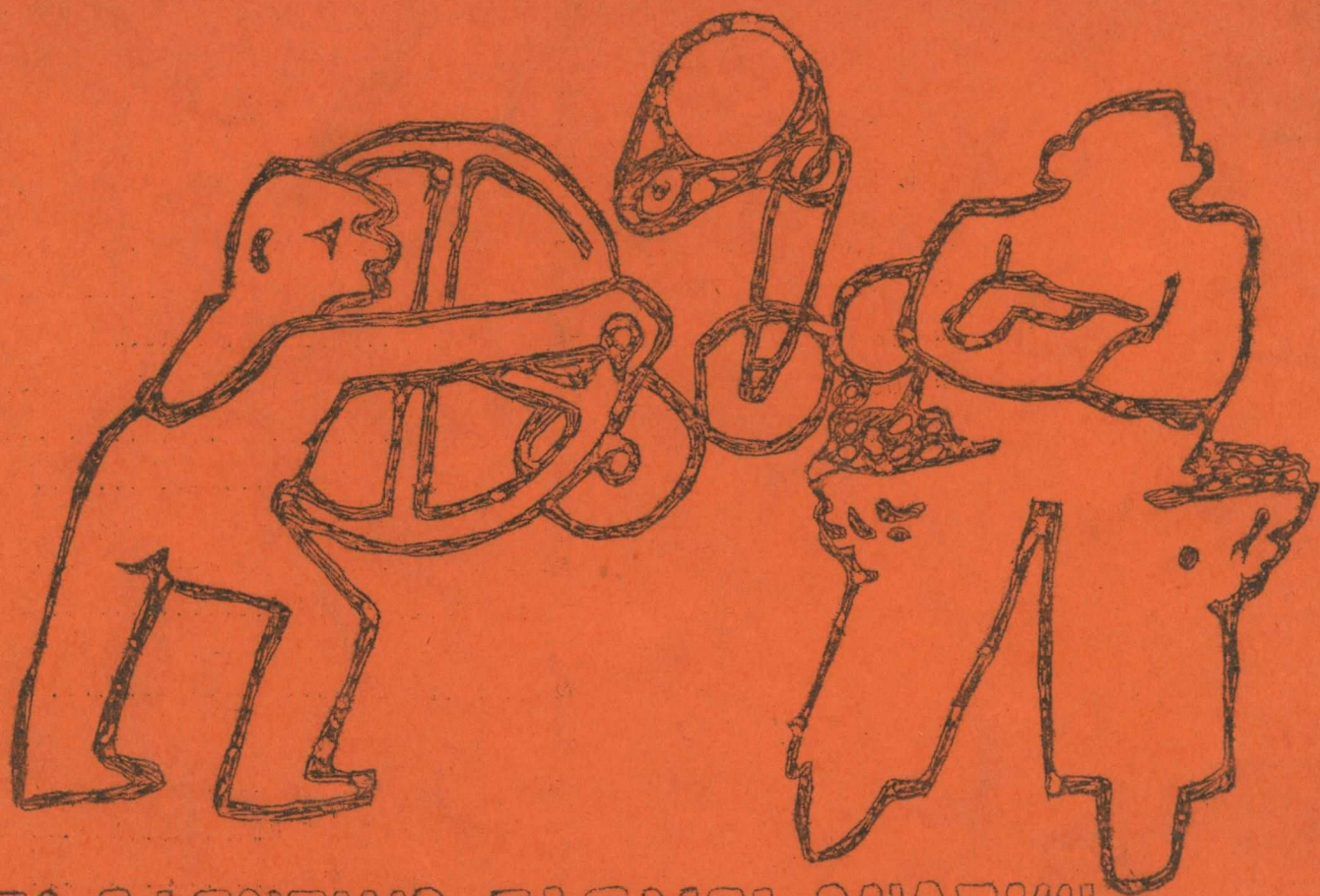
Ποιά ἦταν ἡ ἐθνικότητα τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας;
Πολωνέζικη βέβαια.

Γιατί;

Κατ' ἀρχὴν δὲν εἶχαν τίποτα νὰ φορέσουν. Δεύτερο, δὲν εἶχαν παρὰ ἓνα μῆλο
καὶ γιὰ τοὺς δύο. Τρίτο...νόμιζαν πὼς βρίσκονταν στὸν Παράδεισο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

* "Εθνικό" και κοινωνική αντίθεση.....	1
* Η αξεπεράστη κρίση και η "μαγεμένη βασιλοπούλα".....	3
* Τα νέα οικονομικά μέτρα.....	6
* Οι σεισμοί, το ΕΚΚΕ και η "εθνική αμυνα της χώρας".....	8
* Πάνω στα προβλήματα της αγροτιάς.....	9
+ Αγροτία και "εκσυγχρονισμός".....	10
+ Αγροτικές κινητοποιήσεις και καπιταλιστικός μετασχηματισμός.....	12
+ ΕΟΚ και αγροτία.....	14
+ Για μια σωστή αντιμετώπιση των αγροτικών κινητοποιήσεων.....	16
* Εργατικοί αγώνες	
+ ΕΛΚΟ: συμπεράσματα από έναν αγώνα.....	19
+ Προκήρυξη των εργατών της ΤΙΓΓΕΡ.....	21
+ Προκήρυξη των απεργών της ΣΕΛΜΑΝ.....	22
+ Ένας κλάδος - κοινός αγώνας - ένα σώματείο.....	23
+ Οι καπνεργάτες (συνέντευξη με καπνεργάτρια).....	29
+ Εργατικοί αγώνες 28/5 - 8/7.....	33
* Εργατικά ατυχήματα - Δολοφονίες των αφεντικών.....	35
* Φοιτητικά.....	36
* Τρομοκρατία και αντίσταση.....	39
* Παμε... διακοπές.....	50
* Όχι στην εκπορνέυση της γυναίκας από τη διαφήμιση.....	51
* Από το διεθνές κίνημα.....	52
+ Το επαναστατικό κίνημα στην Ιταλία (II) Μετά το Μορό.....	53
+ Το "ενοπλό κόμμα".....	57
+ Η Προλεταριακή Δημοκρατία και το Μανιφέστο.....	61
* Αργεντινή.....	63
* Από την πάλη ενάντια στον κρατικό καπιταλισμό.....	66
+ Το κίνημα στην Πολωνία.....	67
+ Η εργατική εξέγερση του Ιουνίου '76.....	68

ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ Σ' ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ

ΕΣΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗ ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ

αφιέρω από τον ΜΑΗ 1968